Vacenovický ZPRAVODAJ

Prosinec/2012

Všude jsou lesklé střípky na stromech,
zlatý Měsíc plný vánočního kouzla,
hvězdný prach válí se po domech
a poezie noci do srdcí nám vklouzla...

Rok utekl jako voda, a ani jsme se nenadáli a už je to více jak dva roky, co jsme usedli v novém složení na Obecním úřadě. Nebudu zde popisovat vše, čím jsme si do dnešního dne prošli, ale mohu vás ujistit, že by tento výčet byl nemalý. Chvílemi by to pro vás bylo nudné čtení, chvílemi smutek, ale z větší části kus práce.

Nudné čtení, to je nekonečná kancelářská práce, všemožná i nemožná vyjádření, dotazníky, žádosti, dokumentace. Smutek, smutek mne občas popadne z nezdařených věcí. Jednou z nich je cyklostezka do Milotic, tolik potřebná věc pro bezpečnost našich dětí. Přes sto majitelů, většina je ochotna těch pár metrů čtverečních darovat, zato někteří se o prodeji neníní ani bavit – prý si ji máme vést jinudy. Stavební lokalita E1, E2 – další nedokončená věc. Možnost uzavřít smlouvu měli občané do konce měsíce října. Hodně smluv je uzavřeno, ale to bohužel nestačí. Na co občané čekají? Současná hodnota těchto pozemků je max. do 10 Kč/ m^2 obec nabízí budoucím stavebníkům 50 Kč/m^2 a 100 Kč/m^2 těm, kteří stavět neplánují. Zastavovací plán zpracovaný obcí počítá i s omezeními, které je nutné zohlednit. Přes tuto lokalitu totiž vede vodovodní přivaděč a sloupy vysokého napětí, což samozřejmě velmi omezuje a znesnadňuje zastavění celého území. V současné době rovněž nedokáže nikdo s určitostí říci, zda se změnou legislativy tyto pozemky nestanou ke stavbě rodinných domů nevhodnými. Což by samozřejmě znamenalo další znehodnocení. Přesto majitelé vyčkávají. Ale problémy jsou od toho, aby se řešily, a tak děláme, co můžeme. Jak jsem uvedla v úvodu, jsme na Obecním úřadě už dva roky. Musím vyzvednout výbornou spolupráci s místostarostou a zastupiteli. Jsem ráda, že zastupitelstvo pracuje jako spolehlivý tým, který dokáže využít všech svých rozdílných znalostí a zkušeností pro blaho obce. A i když pokaždé stejný názor nemáme, dokážeme vše prodiskutovat, ověřit si možnosti a nalézt kompromisní řešení či jednoduše ustoupit ze svého pohledu. To je cenné a velmi si toho vážím. V takové atmosféře se pracuje dobře a s radostí. Tak přeji nám všem, aby naše snažení bylo vždy korunováno úspěchem a ku prospěchu všech.

Přeji všem obohacující prožití svátků vánočních a do roku 2013 světlo a lásku na životních cestách.

Jana Bačíková, starostka obce

Prosíme spoluobčany, aby poslali hlas našemu vánočnímu stromu. Hraje se o finanční příspěvek na nákup ekologických služeb nebo zboží. V případě vítězství se jedná o částku až 30 000 Kč. Soutěžit lze do 31. 12. 2012 zde: http://www.rozsvitimevasevanoce.cz/soutez/. Zahlasujte a potom klikněte na potvrzovací e-mail, který vám vzápětí přijde.

Děkujeme.

V těchto dnech vám byl doručen do domu kalendář s fotografiemi Ing. Tomáše Frolce, který vydala Obec Vacenovice. Fotografie v kalendáři prezentující měsíc listopad se dočkala významného uznání v prestižní soutěži „Kalendář Nikon 2013 – moje srdeční záležitost".
V letošním 4. ročníku tohoto projektu, se fotografie pod názvem „Ruce kováře" probojovala spolu s další autorovou fotografií do semifinálové 50tky nejlepších fotek vybraných odbornou porotou. Fotografie dokázala zaujmout z celkem 1400 zaslaných příspěvků od cca 500 autorů. Spolu s dalšími semifinálovými snímky bude k vidění v lednu a únoru 2013 na výstavě v Czech Photo Gallery V Praze na adrese Újezd 19, Praha 1-Malá Strana.
Soutěžní snímky lze shlédnout také na www.nikon-kalendar.cz.

Kdo z občanů by měl zájem, kalendáře jsou ještě v prodeji na Obecním úřadě Vacenovice za 50 Kč.

Vítání občánků

Děti narozené ve II. pol. r. 2012:

Hajej, spinkej, batolátko,
kolem je tak teplo, sladko.
Uspává tě bzukot much,
voní tráva, voní vzduch.
Všechno tady odjakživa
kvůli tobě voní, zpívá.
Kvůli tobě motýli,
do křížku se pustili.

Datum:	Jméno a příjmení:	Rodiče:
2. 7. 2012	Ingrid Macháčková	Lenka a Petr Macháčkovi
5. 7. 2012	Adéla Řiháková	Martina a Tomáš Řihákovi
16. 8. 2012	Petr Bouchal	Kateřina a Leo Bouchalovi
30. 8. 2012	Sára Kadlčíková	Veronika a Lukáš Kadlčíkovi
2. 9. 2012	Aneta Kocábová	Ivona Marečková a Jaroslav Kocáb
23. 11. 2012	Marek Bábíček	Lenka a Michal Bábíčkovi
29. 11. 2012	Karolína Rybová	Petra a Pavel Rybovi
10. 12. 2012	Filip Horáček	Veronika a Václav Horáčkovi
11. 12. 2012	Radim a Patrik	Ing. Miroslava a Radim Koneční
18. 12. 2012	Hana Fridrichová	Hana a Zdeněk Fridrichovi

Svatby ve II. pol. r. 2012:

Hvězdář hledá hvězdy na nebi,
já svoji hvězdičku na Zemi našel.
Září celý den a s ní dobře je mi,
nenajdu krásnější, i kdybych celý svět prošel.

Ať nikdy neslábne její jas,
ať její láska stále hřeje.
O hvězdách jí budu vyprávět zas
a o tom, jak měsíc se na ně směje.

Jako pohádka se může všechno zdát,
večer mohu pozorovat hvězdy na obloze,
jen mojí malé hvězdičky se nechci vzdát,
s ní jsem v sedmém nebi a je mi blaze.

Novomanželé:

Michal Gasnárek a Ing. Vladimíra Koplíková
Pavel Ryba a Petra Volevecká
František Stratil a Lucie Rouzková
Zdeněk Fridrich a HanaRáchelová
Zbyněk Řihák a Hana Lungová
Jaroslav Skřivan a Lenka Rupcová
Martin Vymyslický, DiS. a Bc. Pavlína Šťastná
Přemysl Profota a Ing. Kamila Harcová, DiS.
Jaroslav Kůřil a Lenka Novotná
Jaroslav Březina a Eva Novotná

Významná osobní výročí II. pol. roku 2012

Život je jak abeceda,
smysl písmen, slov a vět
někdo našel, někdo hledá,
život je jak abeceda
a z té složíš celý svět.

Den každý vezmi vděčně,
který ti život dá,
na světě nejsme věčně,
život je velký dar.

90. narozeniny oslavila:
Ludmila Poláková

85. narozeniny oslavila:
Františka Šticová

80. narozeniny oslavili:
Filomena Řiháková
Ludmila Šťastná
Teresie Neduchalová
Štěpán Dobeš

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života oslavili manželé:
Ludmila a František Křižkovi
Marie a Antonín Bábíčkovi
Marie a Antonín Charvátovi

Ludmila Poláková

Marie a Antonín Bábíčkovi

Ludmila a František Křižkovi

Úmrtí ve II. pol. r. 2012:

Chtěla bych vrátit čas,
do vlahých „náctých" let,
kdy jsme se poznali,
vše krásné vrátit zpět.

Nechat si větrem čechrat vlasy
a sluncem hladit tváře,
nořit se do májové krásy,
prohlížet tajné snáře.

Chci zastavit hned čas,
sedět u jednoho stolu,
mít blízké na dosah,
dokud jsme všichni SPOLU.

Datum:	*Jméno a příjmení:*	*Ve věku*
28. 6. 2012	Ignác Chvátal	71
30. 6. 2012	Mária Ježková	91
22. 7. 2012	Emanuel Blaha	92
23. 7. 2012	Václav Šťastný	76
3. 8. 2012	Jarmila Kremlová	54
15. 8. 2012	Zdeněk Křižka	71
17. 10. 2012	Josef Bábíček	79

STATISTIKA

Ve II. pololetí roku 2012 se ve Vacenovicích:

narodilo	**11** dětí	přihlásilo k trvalému pobytu	**8** občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu	**13** občanů	zemřelo	**7** občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2214
z toho je 1110 mužů a 1104 žen, průměrný věk muži – 38,61 let; ženy – 40,84 let; celkem 39,72 let.

Ludmila Kacrová, matrikářka

Registr obyvatel - neboli co je psáno, to je dáno

Pro veřejnou správu je tento rok přelomový, jelikož od 1. července 2012 byly zavedeny základní registry veřejné správy. Jejich úkolem je zajištění bezpečnosti a dostupnosti údajů potřebných pro výkon orgánů veřejné moci, a nejen to – i pro potřeby nás, obyvatel. Systém, který byl používán v minulosti, nám neustále ukládal povinnost opakovaně nahlašovat a dokládat údaje o své osobě. Současný systém vyrovná vztah mezi občanem a státem, neboť povinnost ověřovat a získávat referenční údaje na sebe díky základním registrům přebírá stát, a veřejná správa se tím stává skutečnou službou občanům. Kompletní elektronizací veřejné správy došlo k vytvoření koordinované komunikace mezi jednotlivými systémy veřejné správy.
Pro představu: jedná se o čtyři propojené pilíře, jejichž obsahem jsou referenční údaje představující zdroj informací, které jsou nezbytné pro výkon činnosti orgánů veřejné moci.

- **Registr osob - ROS,** správcem je Český statistický úřad. Povede údaje o právnických a podnikajících fyzických osobách nebo orgánech veřejné moci.
- **Registr obyvatel – ROB,** správce Ministerstvo vnitra. Jeho úkolem je evidovat aktuální údaje o státních občanech České republiky a cizincích s povolením pobytu
- **Registr územní identifikace adres a nemovitostí – RUIAN,** správce Český úřad zeměměřičský a katastrální. Povede údaje o základních územních prvcích, např. území krajů, obcí, částí obcí, parcel či ulic.
- **Registr práv a povinností – RPP,** Ministerstvo vnitra bude správcem a povede údaje o působnosti orgánů státní moci, právech a povinnostech osob.

Jaké referenční údaje budou v Registru vedeny.

- Jméno, popř. jména a příjmení.
- Adresa místa trvalého pobytu, popř. adresa, na kterou mají být doručovány písemnosti.
- Datum, místo a okres narození. U cizinců se vede datum, místo a stát narození.
- Datum, místo a okres úmrtí. U obyvatel, kteří zemřeli v cizině, se vede datum, místo a stát.
- Státní občanství, popř. i více státních občanství
- Čísla elektronicky čitelných identifikačních údajů.
- Záznam o zřízení a identifikátoru datové schránky
- Referenční vazby a identifikátory fyzických osob (kódy, kterými je odkazováno na referenční údaje)
- Autentizační údaje (umožňují autentizaci (identifikaci) osob).

Každá změna v Registru a každý dotaz bude zaznamenán a uložen. Tak bude mít každý občan právo zjistit, kdo a kdy se na něj dotazoval. Bezpečnost prostředí (osob) je tedy garantována neveřejným identifikačním systémem nositelů dat. Představme si to tak, že každému občanu bude přidělena skříň s přihrádkami, kde jsou veškeré informace. Jednotlivé přihrádky může otevřít pouze příslušný úředník, který má nejen oprávnění, ale musí mít i důvod k přístupu

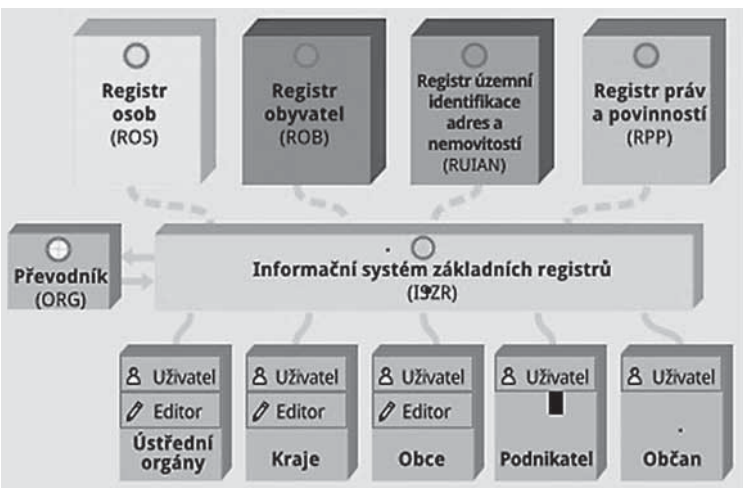

k informacím. Tím je zamezeno využívání údajů z jiné agendy, ale i neoprávněným a neodůvodněným vstupům úředníků do těchto Registrů.
Ve zkratce:
Hlavním cílem je zjednodušit občanům styk s veřejnou správou. To znamená co nejmenší počet návštěv na úřadě. Úředník nemusí zjišťovat, která data jsou aktuální a správná, daleko méně času strávíte za přepážkou úřadu. Například při změně jména, bydliště, vlastnictví stačí nahlásit nové údaje na nejbližším úřadě a máte vystaráno. Navíc, když chcete, aby se o změně údajů dozvěděly i komerční instituce, nic vám v tom nebrání. Pokud k tomu dáte souhlas, pošle úřad např. bance oznámení, že došlo ke změně jména. Když se pak banka připojí k registrům a o změně se dozví, vy už jí nemusíte nic znovu hlásit.
Čerpáno z www.mvcr.cz

Jana Bačíková, starostka obce

Zúčastnila jsem se zajímavé a podnětné konference v Hodoníně, která byla pořádaná pod záštitou PhDr. Waltera Bartoše Ph.D., poslance PS ČR.
Nepřehlédnutelnými tématy byly:
1) Hospodářská politika státu v období dluhové krize
- Doc. Ing. Miroslav Ševčík, CSc., ekonom, děkan Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické v Praze, ředitel Liberálního institutu.

2) Sociální politika státu
- Mgr. Ing. Ivana Řápková, poslankyně PS ČR, členka výboru pro sociální politik
- Lenka Kohoutová, poslankyně PS ČR, členka výboru pro sociální politiku

3) Venkov a ODS
- Ing. Jiří Papež, poslanec PS ČR, místopředseda Zemědělského výboru

Konference

Co se podařilo vybudovat a co plánujeme

Aniž se kdokoliv nadál, přibyl další letorost na stromu našeho života, po roce pracovního vytížení přišel opět čas vánoční, plný klidu a rodinné pohody, ale i hodnocení uplynulého období a stanovení nových plánů pro nadcházející nový rok. Zrovna tak i zastupitelstvo obce musí shrnout plody své práce a předložit je Vám, občanům, ke zhodnocení. Přestože jistě každý z Vás průběžně v celém uplynulém roce sledoval činnost zastupitelstva, pokusím se v následující zprávě alespoň krátce shrnout činnost obecního úřadu na konkrétních výstupech vč. plánu akcí na příští rok. Začnu soupisem realizovaných projektů za letošní rok.

Tabulka investičních akcí a jejich finančních nákladů za r. 2012 (ceny uvedeny vč. DPH v tis. Kč):

Poř. č.	STAVBA - INVESTICE	Cena dle PD	Cena realizační	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Kanalizace – stoka „X1" a výtlak pod poštou	2 734,-	2 412,-	322,-	1 500,-	JmKÚ
2	Zpevněná plocha u drogerie DUHA	330,-	317,-	13,-	-	-
3	Místní komunikace „Ul. Myslivecká"	2 148,-	1 994,-	154,-	-	-
4	Snížení imisní zátěže v obci (multifunkční traktor)	1 064,-	870,-	194,-	689,-	OPŽP
5	Přídavná zařízení k traktoru – vlek + kartáč na sníh	91,6	83,-	8,6	-	-
6	Přes cestu aj přes pole – vybavení polních cyklotras	548,-	548,-	-	493,-	SZIF
7	Rekonstrukce sítě TKR (kabelovka)	1 356,-	1 189,-	167,-	-	-
8	Oprava 2 ks studní	98,-	241,-	-143,-	83,-	SZIF
SOUČET		**8 369,6**	**7 654,-**	**715,6**	**2 765,-**	

(Pozn. Uvedené částky u jednotlivých akcí jsou v tis. Kč)

Nyní krátce k jednotlivým investičním akcím:
1) Kanalizace – stoka „X1" a výtlak pod poštou: tato stavba sestává z cca 200 m kanalizačního potrubí DN 250 mm, 7 ks revizních šachet a přeložky vodovodního řadu v délce 18 m. Součástí této stavby je i výtlak z PE o prům. 50 mm a samostatných čerpacích stanic pro tři rodinné domy v dolní části ulice Pod Poštou. Na tuto stavbu byla z prostředků JmKÚ poskytnuta dotace ve výši 1,5 mil Kč.
2) Zpevněná plocha před drogerií Duha: tato stavba byla koncipována jako dvojúčelová. První funkcí rekonstruované plochy je získání parkovacích míst ve středu obce a druhým účelem plochy je možnost prodejního místa vymezeného obecně závaznou vyhláškou tak, aby bylo zabráněno devastaci parcely pod lipami. Stavba sestává z kompletních konstrukcí ze štěrkodrtí v tl. 30 cm a zadláždění zámkovou dlažbou tl. 8 cm o celkové ploše 178 m2.
3) Místní komunikace ul. Myslivecká: rekonstrukce stávající komunikace sestává ze dvou částí a to vlastní ulice mezi rodinnými domy v celkové délce 175 m a šířky 5,2 m, dále pak silnice od Húštíka, napojení na Stanoviska v délce 187 m a proměnné šířky komunikace 5m na 86 m ve směru od Húštíka a 4 m v pokračování ulice. Obě části stavby byly doplněny o silniční obrubníky a přídlažbu do betonového lože, zajištění odvodnění vozovky pomocí 6 ks uličních vpustí a nových povrchů z obalovaných směsí.
4) Snížení imisní zátěže v obci: zde byla využita možnost získání dotačních prostředků z OPŽP a byl pořízen multifunkční malotraktor vč. zařízení pro zametání místních komunikací vč. zkrápění a sběru nečistot. Z vlastních prostředků obec pak pořídila vlek a kartáč pro zimní údržbu chodníků.
5) Přes cestu aj přes pole, pěšky nebo na kole: je to další ze získaných dotačních titulů, tentokrát ze Státního zemědělského a intervenčního fondu. Jedná se o pořízení laveček, ukazatelů, informačních tabulí apod. u polních cest v okolí obce pro možnosti cyklistických a pěších tras. Tento program bude vypořádán do konce března 2013.
6) Rekonstrukce sítě TKR: tato akce probíhá v současných dnech na celém území obce a je zaměřena na zkvalitnění přenosu a příjmu kabelové televize s možností rozšíření poskytovaných služeb a do budoucna i možnost poskytování internetu. Dokončení akce předpokládáme do 30. 12. 2012.

V současné době lze v kabelové televizi přijímat tyto programy:

1	ČT 1	18	MÍSTNÍ VYSÍLÁNÍ
2	ČT 2	19	ŠLÁGR TV
3	NOVA	20	ČT 24
4	PRIMA FAMILY	21	ČT SPORT
5	PRIMA LOVE	22	NOVA SPORT
6	PRIMA COOL	23	NOE
7	NOVA CINEMA	24	SUPER RTL A
8	MARKÍZA	25	EUROSPORT DEUTS.
9	BARRANDOV TV	26	EURONEWS
10	FANDA	27	RTL AUSTRIA
11	PĚTKA	28	ORF 1
12	TV JOJ	29	ORF 2 W
13	JOJ PLUS	30	ORF 2 N
14	DOMA	31	ATV
15	STV 1	32	PRIMA ZOOM
16	STV 2	33	STV 1 HD
17	ÓČKO		

7) Oprava 2 ks obecních studní: znovu se jedná o využití jednoho z dotačních programů SZIF, tentokrát na základě žádosti Mikroregionu Nový Dvůr. Realizační fáze zůstává už na jednotlivých obcích. Stavba bude dokončena do 20. 12. 2012.

Dále se zaměříme na akce plánované v průběhu příštího roku.
Plán investičních akcí na r. 2013 (ceny jsou uvedeny vč. DPH v tis. Kč)

Poř. č.	STAVBA -INVESTICE	Cena dle PD	Cena realizační	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Zateplení MŠ	11 166,-	-	-	5 367,-	SFŽP
2	Autobusové zastávky	1 177,-	-	-	?	dle dotační výzvy
3	Mokřad	568,-	-	-	568,-	OPŽP
4	Oprava MK v ulici Stanoviska	3 200,-	-	-	-	-
5	Přechody pro chodce	1207,-	-	-	845,-	SFŽP
	SOUČET	17 318,-	-	-		

Zateplení mateřské školy: o této stavbě, jejíž příprava probíhá téměř dva roky, jsem se zmiňoval již v minulých zpravodajích. Jenže od poloviny letošního roku vstoupila v platnost novela zákona o veřejných zakázkách a nové podmínky SFŽP, které nám opět zkomplikovaly život. Společně s RPA (Regionální poradenská agentura), která pro obec zajišťuje administraci na fondu, se nám podařilo odsouhlasit obsah zadávací dokumentace a obchodních podmínek pro zahájení výběrového řízení. Ovšem, aby to nebylo tak jednoduché, cca před dvěma měsíci zaslal SFŽP nové informace na zpracování další fáze PD a to dokumentace pro zhotovení stavby (dříve realizační projektové dokumentace), bez které není možno výběrové řízení na zhotovitele vypsat. Tento stupeň projektové dokumentace byl předán 16. 11. 2012 a následně zaslán na SFŽP. Těsně před tímto aktem přišla další nová informace, že v již schválených zadávacích a obchodních podmínkách nesmí být jako dřív specifikováno omezení subdodávek procentuálně (15% z objemu stavebních prací), ale je třeba stanovit přesné vymezení prací, které musí vybraný zhotovitel provést vlastní činností. V tomto smyslu byly oba dva dokumenty doplněny a zaslány k opětovnému odsouhlasení na poskytovatele dotace. Věřím, že SFŽP nejpozději do konce tohoto roku potvrdí správnost a úplnost požadovaných změn tak, aby v měsíci lednu 2013 mohlo být úspěšně vypsáno výběrové řízení na zhotovitele. Po jeho ukončení nás čeká další fáze administrace a to uzavření smlouvy o financování se SFŽP. To vše je třeba zvládnout do 1. 7. 2013, kdy hodláme zateplení MŠ zahájit a v průběhu prázdnin, kdy je přece jenom provoz omezen, k 31. 8. 2013 práce ukončit. Tato stavba je celým zastupitelstvem obce považována za prioritní a uděláme vše pro to, aby v popsaném režimu fungovala.

2) Rekonstrukce autobusových zastávek: z našeho původního záměru, že ve stávajících parametrech autobusových zastávek provedeme jejich výměnu a drobné stavební úpravy nástupišť, nás poměrně rychle vyvedly orgány státní správy a další dotčené organizace. Bylo nutno zadat kompletní zpracování projektové dokumentace vč. celé dokladové části. V současné době je PD zpracovaná a k podání žádosti o rozhodnutí o umístění stavby vč. následného stavebního povolení nám schází dokončit výkup jednoho soukromého pozemku o rozloze 62 m2. Z tohoto důvodu teď přešlapujeme na místě, ale věřím, že k dohodě snad dojde. Předpokládáme, že všechna ta povolení vč. výkupu pozemku zvládneme do poloviny r. 2013 a následně přistoupíme k realizaci.

3) Mokřad: požadavek životního prostředí na zhotovení této stavby se táhne již od doby vybudování revitalizace vodní plochy ve Stanoviskách. V současné době čekáme ze strany OPŽP na zaslání registračního listu k přidělení dotace, kde budou specifikovány podmínky pro výběrové řízení a realizaci díla.

4) Oprava místní komunikace v ul. Stanoviska: Tato stavba logicky navazuje na letos budovanou komunikaci. Projektová dokumentace bude zpracovaná v lednu 2013. Jedná se o výměnu části panelové cesty vč. nových konstrukčních vrstev, silničních obrubníků v celé délce s odvodněním až směrem za halu zahrádkářské organizace. Práce na realizaci projektu po získání všech povolení předpokládáme v druhé polovině roku.

5) Přechody pro chodce: prvopočátek vzniku této akce byl zahájen na půdě Mikroregionu Nový Dvůr, kdy prvotní PD, s částí dotace, byla zadána pro všechny obce společně. Další kroky vč. realizace zůstávají na jednotlivých úřadech. K dnešnímu dni jsme nechali dokumentaci dopracovat dle podmínek poskytovatele dotace a do 4. 1. 2013 podáme žádost o její přidělení. Po nutné administraci předpokládáme zahájení prací opět nejdřív v polovině roku. Z objemu finančních prostředků uvedených v předcházející tabulce je patrné, že se jedná o poměrně ambiciózní plán, založený na dvou podmínkách. Tou první je, aby nutná administrace všech povolení, vyřízení žádostí a výběrových řízení proběhla v první polovině roku, o což se úporně snažíme už nyní, nicméně na stávající úřednický aparát máme vliv jen nepatrný. Druhou podmínkou jsou finanční příjmy obce. Zde počítáme již s navýšením rozpočtu z nového rozpočtového určení daní pro města a obce, který byl schválen letos a vstoupí v platnost právě v příštím roce. Tato částka zvýšení příjmů, deklarovaných MF ve výši 3,6 mil. Kč, je pro nás zásadní. Ovšem v této výši se zřejmě celá neprojeví, protože daňoví „odborníci" druhým dechem dodávají, že celkové daňové příjmy budou nižší než plánované a to se samozřejmě projeví i na transferu výše uvedených daňových výnosů směrem k obcím. Druhým faktorem využití získaných finančních příjmů je zvýšení horní sazby DPH na 21%, což opět sníží objem použitelných prostředků. O kolik tyto dva faktory sníží předpokládaný objem příjmů rozpočtu obce, je otázkou pouze pro křišťálovou kouli.

Dále se jenom zmíním o dalších připravovaných stavbách, jejichž realizace bude do budoucna podmíněna možností získání dotací:

1) Revitalizace vodní plochy Húštík: zde je zpracována projektová dokumentace a vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Do konce r. 2012 ještě zažádáme o vydání stavebního povolení referát dopravy a životní prostředí.

2) Kanalizace a vodovod pod kostelem: tady je v běhu zpracování projektové dokumentace a dle smlouvy o dílo bude předána do 30. 3. 2013.

Závěrem mi dovolte, milí spoluobčané, abych Vám všem popřál já i celé zastupitelstvo obce klidné a krásné prožití vánočních svátků, alespoň načas se oprostit od každodenních starostí, dopřát si trochu odpočinku a do nového roku hlavně zdraví, naplnění všech předsevzetí, tužeb a plánů.

Ing. František Novák, místostarosta obce

Veřejná služba – velký pomocník obcím

Poslední měsíc roku je před námi a s ním i očekávaná zima a sníh. Letos se nám podařilo získat 90% dotaci na malý traktor, který je vybaven nejen kartáčem na úklid sněhu, ale i zametacím zařízením na následný úklid štěrku po zimě, na listí a vůbec na vše, co se během roku na místních komunikacích objeví. Doteď se o úklid starala veřejná služba. Tento institut je založen a podporuje ho úřad práce. Ti, kdo mají problém najít si práci a jsou dlouhodobě nezaměstnaní, musí na svých obcích odpracovat dvacet hodin týdně, jinak budou z evidence úřadu práce vyškrtnuti. Obci Vacenovice bylo přiděleno v tomto roce 26 pomocníků. Starali se o úklid komunikací, sekali trávu, uhrabovali listí v obci, v lese likvidovali nepotřebné oplocenky, pomáhali při sběru plastů. Také jste si určitě všimli, že máme nově natřené herní prvky ve Stanovisku, bránu na hřbitov, márnici a spoustu jiného. Rovněž naše děvčata navařila tři kotle povidel na Trh místních produktů. Proč to vypisuji? Protože jim všem chci poděkovat. S postupem času se z povinnosti stal zájem. Sami začali upozorňovat na to, kde je nejvíc listí, co by se mělo jít dělat, kde zametat a co kde vyspravit. Začali je zajímat věci veřejné a naše obec jim nebyla lhostejná a to mne těší nejvíc.

27. 11. 2012 Ústavní soud rozhodl o nezákonnosti veřejné služby. S tímto rozhodnutím nesouhlasím. Nemyslím si, že by veřejná služba měla být trestem, vždyť okres Hodonín se potýkají s 13% nezaměstnaností a najít si práci není určitě jednoduché. Přesto si myslím, že pokud stát garantuje všem nezaměstnaným zdravotní a sociální pojištění, mohou zase nezaměstnaní věnovat část svého času a úsilí státu. Ano, 20 hodin týdně, to je už poloviční pracovní úvazek. V tomto případě, by byla rozumná a vhodná nějaká finanční podpora. Obec Vacenovice ale měla zatím úvazky s veřejnou službou na 20 hodin měsíčně. Všichni, kteří u nás vykonávali tuto službu, byli rozděleni do skupinek a měli na půl roku dopředu přesně určený týden, kdy se přijdou hlásit na Obecní úřad o práci. Poté pracovali ve středu i čtvrtek 7 hodin a v pátek 6 hodin. Po odpracování je další povinnost čekala až za měsíc, a tak si každý dopředu mohl naplánovat svoje aktivity a povinnosti. Zatím nevíme, jak to nakonec s veřejnou službou dopadne, ale pro naši malou obec byla výpomoc všech těch lidí neocenitelná.

Jana Bačíková, starostka obce

LOKALITA E1, E2 CYKLOSTEZKA VACENOVICE – MILOTICE - ŠKOLA

V minulých zpravodajích jsme Vás informovali o možnosti vytvoření nových stavebních pozemků v lokalitě E1 a E2 směr na Ratíškovice. Proběhla jednání s majiteli pozemků, byli vyzváni k podpisu smluv o uzavření budoucí kupní smlouvy. I přes veškeré snahy se nám nepodařilo k dnešnímu dni uzavřít smlouvy se všemi majiteli. Tato otázka zůstává i nadále otevřená a budeme se dále snažit o vybudování nového stavebního obvodu. I když plně chápu majitele pozemků, že je to jejich majetek nebo že mají ještě vnoučata malá a kdo ví, jak bude …. myslím, že stojí za zamyšlení i budoucí vliv na nedostatek stavebních míst. Mladé rodiny se nám odstěhují do měst nebo do jiných obcí, ubude dětí v mateřské a základní škole (další následné problémy byly popsány již v minulém zpravodaji). Žádostí o stavební místa máme zatím dostatek, ale mladé rodiny nechtějí čekat a tak začínají hledat možnosti bydlení jinde.

Další nevstřícný přístup vidím v jednání s majiteli pozemků v plánované cyklostezce Vacenovice – Milotice – základní škola. Ze 141 dotčených pozemků máme uzavřenou Smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy s majiteli 94 pozemků. V dnešní době, kdy každá domácnost má alespoň jedno auto, dopravní provoz čím dál silnější, je vybudování cyklostezky stále více naléhavější a nutnější. Když vidím děti, jak jdou pěšky ze školy nebo naše především starší občany, jak jedou na kole ze zdravotního střediska v Miloticích, až mě kolikrát zamrazí, když auta brzdí a objíždějí je. A je mi z toho smutno, že některým lidem je to jedno a nezáleží jim na bezpečné cestě našich dětí do školy. Obzvláště, když vybudování cyklostezky by mohlo být financováno z dotací.

Ludmila Kacrová

Je poplatek za svoz a likvidaci směsného komunálního odpadu opravdu tak vysoký?

S účinností od 1. 7. 2012 došlo k novelizaci zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích. Novela přinesla mimo jiné změny v místním poplatku za **provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů** a to především ve zvýšení horní hranice poplatku z nynějších 500,- Kč až na možných 1000,- Kč/osoba/rok.

Splatnost poplatků je dle naší obecně závazné vyhlášky **každoročně do 30. června.** V poslední době se však mezi našimi občany - poplatníky rozmohl nešvar nebo zlozvyk toto ustanovení OZV vědomě nedodržovat a poplatky hradit jak se komu zachce - pozdě nebo u některých dokonce vůbec.

§ 11 odst. (3) zákona 565/1990 Sb. o místních poplatcích zní: *„Včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku.“* Od r. 2013 Obec Vacenovice začne tuto zákonnou možnost využívat. Jestli to bude dvojnásobek nebo až trojnásobek není ještě určeno. Ruku na srdce: platíte Vy poplatky včas?

Obecní úřad za rozesílání složenek, upomínek a platebních výměrů do vlastních rukou nezodpovědným poplatníkům platí z rozpočtu na úkor těch zodpovědných nemalé částky. Jsme tedy nuceni přistoupit k nepopulárnímu opatření – a to pozdě zaplacené nebo nezaplacené poplatky dle výše uvedeného zákona navyšovat a dále pak vymáhat dle zákona č. 280/2009 Sb. exekučně. **Dodržujte proto termín splatnosti - 30. červen - uvedený v obecně závazné vyhlášce, protože nedodržení se od r. 2013 opravdu nevyplatí!**

Nezaplatit včas např. za plyn nebo elektřinu si nedovolí téměř nikdo, neboť takový dlužník by do měsíce seděl doma potmě a v zimě - dodavatelé energií neplatiče téměř ihned odstřihávají od přípojek. Odvoz odpadu je ale přece služba stejně důležitá, představte si, kolik odpadu vyprodukuje vaše rodina, jak by to u Vás vypadalo, kdybyste si všechen svůj odpad museli skladovat doma - to by byla nádhera, a ta vůně, že? Takto váš odpad někdo odveze, někam uloží a nějakým způsobem zlikviduje, a to všechno jsou velmi nákladné služby, které si prostě musíme zaplatit.

Výše poplatku se počítá z celkových nákladů obce za svoz a uložení netříděného komunálního odpadu za kalendářní rok děleno počtem obyvatel hlášených v obci k trvalému pobytu vč. cizinců a osob, které vlastní na území obce nemovitost.

Trochu čísel: jen do konce října t. r. zaplatila Obec Vacenovice firmě Tespra Hodonín s.r.o. za vývoz popelnic a uložení odpadu na skládku 1 142 299,- Kč. Při počtu obyvatel 2 210 se jednoduchými počty dostaneme k číslu 516,- Kč/osoba. A to zde nejsou ještě započteny náklady za listopad a prosinec!

Likvidace odpadů je celosvětový problém. Hrozí, že z naší matičky Země bude zanedlouho vlivem lidské činnosti jedno velké smetiště. Proto stát vynakládá značné finanční částky na budování a rekultivace skládek, třídíren a spaloven odpadů. No a tyto vynaložené prostředky se samozřejmě promítají do ceny za uložení na skládce a likvidaci odpadů – a potažmo i do našeho místního poplatku. Výši poplatku však můžeme zodpovědným postojem k třídění odpadu snížit a navíc mít dobrý pocit, že něco děláme pro naše životní prostředí.

Marcela Tomašovičová

ULICE – KONEC ČI ZAČÁTEK?

Zastupitelstvo obce Vacenovice schválilo na svém veřejném zasedání 19. 9. 2012 názvy ulic v obci Vacenovice. Z původně jednoduchého záměru je akce nebývalých rozměrů, která se dotkne všech občanů v obci. Samotnému pojmenování ulic předcházela moje poctivá příprava. Prošla jsem si podrobně Zákon o obcích, dotazovala jsem se na stavebním úřadě, několikrát jsem telefonovala s Živnostenským úřadem v Kyjově a odborem správních agend. K mé radosti jsem se dozvěděla, že není nutná změna občanských průkazů ani živnostenských listů. Veškerá tíha vyřizování padne jen na nás na Obecním úřadě. Tuto informaci jsem předala zastupitelům a na jejím základě jsme odhlasovali zahájení akce. Můj záměr byl co nejvíce se přiblížit zavedeným názvům nebo dát na návrhy občanů. Tak jsme distribuovali dotazníky s mapkou obce. Průběh celé akce je vám jistě znám. Vyplnění dotazníků, poté jejich vyhodnocení, další návrh, připomínkování a nakonec schválení na veřejném zasedání.

A tady nastává problém. Mezi distribucí dotazníků a závěrečným schválením uběhlo přesně šestnáct měsíců. Během této doby se mnohé změnilo. Od 1. června 2012 byly zavedeny základní registry (viz článek Registr obyvatel-co je psáno, to je dáno). Co to znamená v kontextu s pojmenováním ulic? Každý občan si bude muset pořídit nový občanský průkaz. Odbor správních agend poté zaeviduje tuto změnu do registrů. Občanské průkazy si ale nemůžeme začít měnit, dokud nebudou názvy ulic oficiálně zadány do Registru, kde je správcem Český úřad zeměměřičský a katastrální. A ten požaduje, což je logické, vypracovat pasport ulic, kde bude jasně stanoveno, do které ulice patří to které číslo popisné. Co to pro vás znamená? Zatím není možné zapsat do občanského průkazu název ulice, a to i když si vyřizujete nyní nový občanský průkaz. O nutnosti tuto změnu zapsat budete včas informováni. Jelikož jsme jedna z prvních obcí, které se podařilo trefit se přesně do změny legislativy, bude vše ještě nějakou dobu trvat. Jediné co vám mohu přislíbit je, že na výměnu občanských průkazů budeme mít nejméně půl roku. Lituji, že jsem si neuvědomila přechod státní agendy na základní registry včas. Celá akce by šla urychlit a povinnost výměny občanských průkazů by nás minula. Mé úsilí bylo míněno dobře, ne vždy se však vše podaří. Bohužel.

Jana Bačíková, starostka obce

Sološnica

V sobotu 22. 9. 2012 jsme se vydali do slovenské Sološnice, se kterou má obec Vacenovice družbu, na Krumpolový deň. Počasí nás ráno trochu postrašilo, když začalo pršet, ale po příjezdu na Slovensko se vyčasilo a slavnosti mohly začít.

Na úvod návštěvy našich slovenských přátel někteří z nás navštívili děkovnou mši svatou za úrodu v tamním kostele, který je moc krásný a určitě stojí za to si ho prohlédnout.

Malérečky z Vacenovic p. Marie Jakubíčková a p. Ludmila Vlasáková předvedly všem návštěvníkům své umění a po všech jejich malovaných vajíčkách se jen zaprášilo.

Potom už začal kulturní program, při otevření slavností byla vyhlášena krumpolová královna a vyhlášení výsledků soutěže o největší zemák. Vystoupily břišní tanečnice z MŠ Sološnica a pěvecký kroužek Mirky Mlynarovičové. Zpěv Mužského sboru z Vacenovic byl samozřejmě zlatým hřebem celého programu, jejich vystoupení jistě všechny místní posluchače zaujalo a sklidili velký potlesk i od nás Vacenovjáků. Folklórní soubor Libuša z Plaveckého Mikuláše předvedlo dožínkové pásmo a sestry Kolmanové (dvojčata) nádherně zazpívala.

Poté následovala soutěž v pojídání krumpolových placek, do které se přihlásili i naši: Roman Brhel a Mgr. Stanislav Ingr. I přes naše mohutné povzbuzování nestačili na místního borce staršího věku, který soutěž s přehledem vyhrál a nedal tak nikomu šanci. Myslím, že naši soutěžící se ještě dlouho poté nemohli na bramborové placky ani podívat….

Vystoupení Evy Mázikové navodilo dobrou atmosféru a všechny přítomné roztančilo tak, že při zábavě se skupinou Čibuk, která následovala, nebyl problém v tanci pokračovat.

Ale to už jsme se ubírali k autobusu, protože nás čekala dlouhá cesta zpět do Vacenovic.

Všichni se dobře bavili a už teď se těšíme na další návštěvu Sološnice, kde jsou lidé velmi přátelští a milí, ostatně to samé tvrdí i oni o nás...

Marta Grufíková

Sološnica - soutěž v pojídání krumpolových placek

2002 – 2012 10 let Mikroregionu Nový Dvůr

Ani se mi nechce věřit, že náš mikroregion má deset let. Vzpomínám si na jednání zastupitelstva obce Ratíškovice, kdy přišel s návrhem na založení svazku obcí starosta Josef Uhlík. Tehdy jsem si říkala, že sdružení více obcí bude dobré tak maximálně k čerpání peněz z EU. Nejdříve svazek založily obce Milotice, Ratíškovice, Skoronice, Vacenovice a Vlkoš. V témže roce pak přistoupila do svazku obec Svatobořice-Mistřín. Dnes, když se ohlížím za činností mikroregionu, musím vzdát hold osvíceným starostům a zastupitelům všech obcí svazku v čele s první manažerkou Annou Čarkovou a první předsedkyní Alenou Presovou. Nemalým podílem zvláště při tvorbě Strategie mikroregionu, nezávislým pohledem na celý region a jeho budoucímu rozvoji přispěl Michal Pospíšil, tehdejší ředitel Školy obnovy venkova a pozdější poradce ministrů zemědělství. Nezapomenutelná pro mne byla výstava jeho fotografií ze všech obcí mikroregionu a v údivu jsem nejen já nepoznala některá místa v rodné obci, jak byla nevábná a zanedbaná. Nastavil nám tím pravdivé zrcadlo na nepěkné prostředí a místa kolem nás, které jsme už vnímali místní slepotou. Již z první Strategie byl zřejmý potenciál pro rozvoj šetrné venkovské turistiky a tím se také shromáždění starostů ve svých rozhodnutích řídilo. Během deseti let bylo realizováno velké množství různých setkání, vzdělávacích seminářů, společných projektů jak investičních tak i neinvestičních ke zlepšení kvality života místních obyvatel a vytvoření image turisticky přitažlivého a prosperujícího regionu.

Od začátku byla velká snaha zapojit nejen zastupitelstva obcí, ale také občany tak, aby braly mikroregion za svůj a věděli, proč je a k čemu slouží. A dnes máme krásné a příjemné společné setkávání lidí všech věkových skupin při Silvestrovském pochodu za prasátkem, společenských plesech mikroregionu nebo na Trhu místních produktů a řemesel, uměleckých sympoziích atd. Úžasná byla atmosféra při letošních Regionhrách ve všech obcích mikroregionu, pojatá pokaždé překvapivě zajímavě a jinak. Potěšitelné je, že se lide nebojí aktivně zapojit do těchto akcí a sami přichází s nápady na nové aktivity.

Na platformě Mikroregionu Nový Dvůr vznikla mimořádně úspěšná místní akční skupina Kyjovského Slovácka v pohybu o. s., která spojuje a je prospěšná v dotačních příležitostech šesti mikroregionům a tím několika desítkám obcí širokého regionu.

Je mi ctí, že jsem měla možnost v mikroregionu pracovat a poznat tím i velké množství správných a poctivých lidí, kterým záleží na tom, kde a jak žijí a budou žít jejich děti a další generace.

Za dobu fungování si získal svazek obcí Mikroregion Nový Dvůr respekt a uznání v širokém regionu. Na zkušenou k nám jezdí jiné mikroregiony z celé republiky i ze Slovenska. Chci popřát tomuto úspěšnému sdružení do dalších let hodně zdaru, dobrých nápadů, přijatých projektů a osvícených, ochotných lidí se zdravým selským rozumem a srdcem na pravém místě, kteří věří v rozvoj našeho historicky bohatého, vinařského, folklorního a kulturního regionu. Ať se nám všem společně dobře daří.

Jaroslava Kundratová

MND 26. 9. 2006

MND 7. 10. 2010

Seniorské tancování

Když Obec Vacenovice hledala námět pro Regionhry v rámci Mikroregionu Nový Dvůr, napadlo nás zařadit jako soutěžní disciplinu tanec. Víme, že naše seniorská těla už nejsou ani krásná ani ohebná, ale stále i v pozdním věku či jiné nemohoucnosti přináší tanec radost z pohybu, rozptýlení z každodenních starostí, přátelství. Takže jsme, náš Svaz zdravotně postižených občanů a seniorů z Vacenovic, kývli na nabídku obce a začali s nácvikem. Kdo a co bude tancovat, seženeme dost lidí ochotných se předvést publiku? Trochu z toho byly obavy, ale nakonec se podařilo sehnat 22 ochotníků. Začali jsme s nácvikem originálního tance a zvolili mazurku „po starodávnu". 8 párů ženských a už jsme jely – po diagonále, do kruhu, točit a zase do půlkruhu a na závěr „olé a pukrle". Ale bylo to takové moc pomalé a skoro nudné. Tak přišel návrh na něco rychlejšího a Peťa Grufík s Kájou nám zahráli „Dneska to rozjedem na plný pecky" a to už bylo něco pro nás. Taky jsme to rozjely a nehleděly, že v noci a zítra se budem mazat opodelkodem a brát brufeny. Další 3 páry, už smíšené, s velkým nadšením a opravdu uměním zatančily valčík, polku a walz, no a ještě jedny „holky nad 55 let" také slowrock na volný pohyb. A světe div se, ono se to naše vystoupení mezi dalšími obcemi (Milotice, Ratíškovice, Svatobořice-Mistřín, Skoronice a Vlkoš) neztratilo a dokonce se porotě i mnohému obecenstvu tak líbilo, že jsme získali diplom za 2. místo. Když jsme se po dalším tancování na parketu u myslivny rozcházeli domů, slibovali jsme si, že budeme v tanci pokračovat, vždyť nám může nahradit to nudné cvičení, které bychom měli provozovat, a navíc utuží naše přátelství a přinese kopec srandy. Třeba se od nás ještě něčeho podobného dočkáte, tanec nás baví a co zdraví dovolí, tak bychom chtěli pokračovat. Vede nás úsměv, snaha, něco pěkného předat publiku, dotek mládí, které je dávno v čudu – leč toliko fyzicky – no a o tom to je…….

Marie Měchurová

Seniordance Vacenovice

2. místo Seniordance Vacenovice

Předávání čestného občanství paní Daně Zátopkové

Nápad předat čestné občanství paní Daně Zátopkové vyšel od místního pěveckého sboru Marijánky. Nápad úžasný. Získala jsem od Marijánek na paní Zátopkovou emailovou adresu a začala korespondence. Dohodly jsme se na termínu 22. září 2012, kdy paní Dana plánovala přijet na Moravu a oslavit narozeniny v kruhu svých přátel. Jaké bylo mé překvapení, když se mi začátkem července najednou do telefonu ozval PhDr. Petr Feldstein, redaktor a dramaturg s návrhem natočit předávání čestného občanství do pořadu České televize. Samozřejmě jsem ihned souhlasila. Původní záměr filmařů byl příjezd v dopoledních hodinách, já se s paní Danou sejdu v zasedací místnosti OÚ Vacenovice, přednesu projev, potřesu pravicí, předám dary a bude konec. Filmaři si z této pro Vacenovice historické chvíle udělají minutový sestřih a je hotovo – to se mi zrovna moc nelíbilo. Nejdříve jsem svolala schůzku se všemi sbory ve Vacenovicích, všichni souhlasili, že paní Daně zazpívají – samozřejmě v krojích, vždyť dobře víme, že je milovnice folkloru a dobré písničky. Pak následovala žádost u pana Měchury na zapůjčení sklepa. Kde jinde než u slováckého sklepa by se měla taková událost konat, když to bude v televizi. Pan Měchura souhlasil a vše pojal z gruntu, nejdříve se líčil interiér sklepa, poté se spravovaly ornamenty a přelíčila se i celá obrovnávka. Sklep byl jako ze škatulky, za což mu patří velké poděkování. A teď bylo na mně, vylíčit filmařům a režisérovi, že dopoledne se nic konat nemůže. Vehementně jsem popisovala a vysvětlovala, že všichni účinkující jsou v krojích, že na oslavě budou i místní tetičky nastrojené ve stejnokrojích a že to už se také moc nevidí. No, ale popravdě je asi nejvíce nalákala skutečnost, že celá akce je u vinných sklepů. Jak to nakonec všechno dopadlo, jistě víte. Akce byla úžasná, atmosféra bezprostřední. Tak jsem si to přesně představovala. Děkuji vám všem, že jste přišli, bavili se a zpívali. Hlavně díky vám se podařila ve Žlébkách vytvořit příjemná atmosféra, která nadchla i paní Zátopkovou a celý filmový štáb.

Jana Bačíková

Dana Zátopková - let nad Vacenovicemi

Jak jsme mávali paní Daně

Po předávání občanství jsem s paní Danou a panem Engelem, který ji do Vacenovic doprovázel, byla občas v kontaktu přes email. Jednou přišla zpráva, že paní Dana dostala k narozeninám od dnes již bývalého ministra obrany Alexandra Vondry let vrtulníkem, kamkoli si bude přát. A paní Dana si vybrala Vacenovice. Poletí v pátek 19. 10. 2012 po 12. hodině. Hned jsem odepsala, že budeme mávat obecním praporem na schodech před OÚ. Jaké bylo moje překvapení, když se nám ráno před přeletem dostala informace, že paní Dana přistane na parkovišti u hřbitova. Pod dojmem knihy Bohumila Říhy *„O letadélku Káněti"* jsem moc neřešila technickou stránku přistání. Proč by paní Dana nemohla přiletět malým vrtulníkem a přistát u hřbitova? Místním rozhlasem jsme vyhlásili místo a čas přistání a pozvali všechny občany k setkání. Koupili jsme květinu k slavnostnímu uvítání, do tašky s obecním znakem jsme dali něco pro zahřátí a sklenici obecních povidel. V daný čas jsme se přesunuli ke hřbitovu. Tam už přešlapovalo asi třicet lidí. Mezi nimi i známý a všude přítomný novinář Tonda Vrba, jak se o věci dozvěděl, nechtěl prozradit. Během čekání se ukázalo, že občané nepřišli v žádném případě s prázdnou. Měli napečeny koláčky, paní Vlasáková držela v ruce krásně vyškrabanou kraslici s devadesátkou. Čekání nám ubíhalo v družném hovoru. Ale najednou mi zazvonil telefon a ozvalo se: „Tady pilot vrtulníku s paní Zátopkovou, už se blížíme k Vacenovicím, ale nepřistaneme," a to už se začínal ozývat hukot a v dálce od Milotického rybníka se začal přibližovat vrtulník. Vrtulník velikosti rodinného domu, ten kdyby nám přistál u hřbitova, asi bychom kostelní věž hledali u Hodonína. Prvotní zklamání, že paní Danu neuvidíme, hned přešlo, my mávali, až by nám ruce upadly. A při každém obletu hřbitova jsme se víc a víc smáli – jak nás vůbec mohlo napadnout, že takový stroj může někde přistát jen tak. Nakonec se celá akce vydařila. Paní Dana hned z vrtulníku volala, ať poděkuji občanům, kteří jí vítali a mávali jí. A já jsem se utvrdila v tom, jak úžasné máme občany, nikdo si nestěžoval, že jsem sezvala lidi vlastně jen na mávání, navíc všichni byli spokojeni a cítili, jaká je to pocta, když si světoznámá olympionička vybere jako dárek k narozeninám přelet nad Vacenovicemi.

Jana Bačíková

Kolektiv OÚ Vacenovice a www stránek Vacenovic vyhlašuje

Velkou vánoční soutěž

Již od začátku prosince je zveřejněna na našich webových stránkách a na facebooku - Co se děje ve Vacenovicích.
Pro ty, kteří nemají internet, nebo nechodí na naše stránky, ani na facebook a chtěli by se zúčastnit, uvádíme pravidla soutěže:

- **soutěž trvá od 1.12.2012 do 31.12.2012**
- **především je pouze pro občany Vacenovic**
- **soutěží se ve dvou kategoriích: v dětské a pro dospělé**

Pravidla pro dětskou kategorii jsou: soutěžit může každé dítě do 15 let, které namaluje obrázek s vánoční tematikou a pošle e-mailem na adresu web.vacenovice@seznam.cz, nebo ho doručí na OÚ Vacenovice.
Každé zúčastněné dítě dostane malou odměnu a tři nejlepší dostanou poukázky na nákup knih dle vlastního výběru v hodnotě 500 Kč, 350 Kč a 250 Kč. Pravidla pro dospělé jsou: majitelé, či obyvatelé deseti nejlépe vyzdobených a upravených domů dostanou láhev kvalitního sektu. Sekt bude před koncem roku rozvezen.
Vítězné obrázky a snímky domů budou po skončení soutěže zveřejněny na našich webových stránkách a na facebooku.

Lenka Svorová

Z knihy Památki obecních záležitostí

V lednu měsíci r. 1891 velkostatek milotický žádál aby se jemu ponechala z ruky bez veřejného licitací obecní honitba na 5 let za tou samou cenu, jak ji měl minulých 5 let. Obecní výbor se sešel a usnesl většinou hlasů že nám, totiž jednotlivcům špatně velkostatek platí škodu od zvěře učiněnou a tedy aby tam šla deputace s výborem vyjednávat. By nám byla lepší škoda placena a platili nám 150 zlatých ročně.

Byli tam teda vyjednávat: starosta Martin Křižka, radní Výlet, radní M.D. a Jakub Koutný a navrhli správci velkostatku Pavelkovi, by nám platil aspoň za jeden snop obilí jakéhokoliv odhadnutého 30kr. Ten pravil, že až se poradí s panem hrabětem Karlem Seilernem a do třech dní nám dá odpověď.Odpověď nám nedali a zavolal k sobě M.D. radního, koupil od něho pozemek Dlouhé louky za 400 zl. A tím sobě spojil (totiž velkostatku koupil) Okorály s Rybníkem a nám odřezal role Janáčky od naší honitby a připadli jemu k jeho honitbě a nyní se vyslovil že o naši honitbu nestojí. Výbor obecní se opět zešel dne 18 ledna t.r. a prohlásil M.D. za " Padoucha a bídného zrádce" za to že obci takovou škodu způsobil prodáním toho pozemku učinil a usnesl se na tom by šli k hraběti ještě jednou pánové: starosta, Jan Bábíček radní, Jan Křižka č. 25 a Frant. Miléř, ti tam šli a pořídili tolik, že se jim správce i hrabě vysmáli. Nyní se ukládá představenému obce, že on tu honitbu která se dne 3. Února t.r. pronajímat bude na c.k. okresním hejtmanství v Kyjově najat musí za každou cenu.

Příspěvek je v originálním znění bez úprav.

Podrobněji tuto záležitost popisuje také Ing. Fr. Rygar ve své knize Vacenovice Fragmenty z historie obce.

Zařadila jsem tento úryvek pro jeho aktuálnost. Politika je pořád stejná a politikové taktéž. Evidentně na všech úrovních. Samozřejmě nemluvím o všech. Jistě máme i slušné a schopné politiky, jen se mně zdá, že těch špatných je jaksi..víc. Bohužel. Já po takové době neznám přesné reálie. Nevím, jestli onoho radního k tomu nevedly ušlechtilejší pohnutky, než prospěch, který se zde nabízí. A taky ti, kteří jej nazvali padouchem, by na jeho místě možná jednali stejně a nejvíce je hnětlo to, že nebyli na jeho místě. A možná jim křivdím. Nechci soudit, či odsuzovat. Jen chci poukázat na to, že lidé by měli pečlivě vybírat svoje zástupce. A pokud nadáváme na politiky a politiku, měli bychom si uvědomit, že jsme si je sami zvolili a nebo hůř, byli lhostejní a vůbec nevolili.

Ale nechci na konec roku agitovat, ani moralizovat. Všude se teď přetřásá konec světa spojený s Mayským kalendářem. Mimochodem je na to skvělý vtip o mayském kameníku, který sekal kalendář, a když se dostal k datu 21.12.2012, dostal strašnou žízeň, sekl s prací a šel na pivo...

Já věřím, že budou Vánoce a tak nám všem přeji Štědrý den plný pohody, klidu a míru a do Nového roku, který jistě v hojném počtu důstojně oslavíme Silvestrovským pochodem, hodně zdraví, štěstí a mnoho kvalitních politiků.

Kronikářka Lenka Svorová

Milotický kostel – kdysi neoddělitelná součást života vacenovických farníků

Nejenom k církevnímu, duchovnímu, ale i k běžnému dennímu životu našich zbožných předků patřilo tříkilometrové putování do milotického domu Božího. A to za každého počasí a v jakémkoliv nebezpečí. Z víry a z vděčnosti vynakládali nemalé finanční obnosy na zbudování, údržbu a zvelebování nejenom kostela, ale i jiných církevních objektů milotické farnosti. Do roku 1923 odpočívají spolu na posvěceném poli milotického hřbitova naši i milotičtí občané.

Společně prožívaný duchovní život obou obcí nám přiblíží výpisky z publikace Milotice 1341 – 1945. Vyšla v roce 2003, byla zpracována Miroslavou Bočkovou a Veronikou Seluckou na základě materiálů Václava Šťastného. V adventním čase roku 2012 nás mohou zvlášť oslovovat proběhlé události let 1622 a 1652. Výsledkem srovnání budou jistě projevy díků a vděčnosti za současnost.

„Prvním známým milotickým farářem byl plebán Heřman, autor misálu, jenž byl dokončen roku 1341. První obvod milotický tvořily ve středověku obce Milotice, Vacenovice, ve 14. století i Ratíškovice. Skoronice byly celé k Miloticím přifařeny až v 17. století. Do té doby patřily Skoronice spolu s Kelčany pod vlkošskou faru. Později přešly Skoronice k Miloticím a Kelčany ke Kostelci. Okolo poloviny 17. století přestala být vlkošská fara obsazována a byla spravována z Vracova a Vlkoš přistupuje k milotické faře. Před jmenováním lokálních kaplanů byly odtud spravovány i Mistřín a Svatobořice. 30. června 1947 byly odfařeny Vacenovice a roku 1958 Skoronice.

Od oku 1622 neměla milotická fara po delší dobu svého duchovního správce. Nejprve zde vypomáhali františkáni ze Skalice (tito také celebrovali ve svatoborské zámecké kapli). Teprve později vypomáhal v Miloticích farář kyjovský.

Roku 1652 psal majitel milotického panství hrabě Gabriel Serényi konzistoři o ustanovení duchovního správce pro Milotice. Čtyřletou prodlevu - od roku 1648, kdy panství koupil - do roku 1652, kdy se obrátil na konzistoř, vysvětloval nutností regenerace panství po třicetileté válce, která je zpustošila. V roce 1652 proběhlo dosídlení panství ze světlovského zboží Serényiů, takže poddaní již byli schopni svého duchovního uživit. Milotickým farářem se téhož roku stal P. Kašpar Klimeš.

Původní milotický kostel, zbudovaný ku poctě Všech svatých, stál na místě dnešního kostela a nebyl konsekrován. Půda kostela byla už tenkrát o něco výše, nad úrovní ostatní vesnice. Kolem kostela se nacházel zdí vymezený hřbitov. Kostel neměl věž a při jeho jediném vchodu stála dřevěná zvonice, v níž byly zavěšeny dva zvony, z nichž pouze menší byl benedikován (na titul sv. anděla strážce, sv. archanděla Gabriela). Střecha kostela byla kryta taškami, sakristie šindelem. Na okraji hřbitova se nacházela kostnice, krytá šindelem.

Vnitřní vybavení kostela bylo střídmé, tři kamenné oltáře. Hlavní oltář neměl ani svatostánek. Jeho funkci plnil malý výklenek za hlavním oltářem, uzavíratelný železnou mřížkou s visutým zámkem (výklenek byl překryt obrazy zavěšenými na rámu z latí). Dva boční

Kostel milotice před rokem 1911

Fara a kostel před r.okem 1911

oltáře nebyly posvěceny (obrazy z bočních oltářů bývaly nošeny při průvodech), aby se u nich mohla sloužit mše, tak se na ně pokládala portatile, tj. kamenná deska posvěcená biskupem. V kamenné křtitelnici (dnes je z ní podstavec bývalého hlavního kříže na milotickém hřbitově, který dnes stojí před kaplí) byla měděná mísa na křestní vodu, krytá uzamykatelnou mříží. Do dřevěných lavic neusedali muži a ženy pospolu.

V sakristii byla pouze dřevěná „bedna" na uložení obřadních rouch (čtyři kasule se štolami a manipuly, dvě alby s humerály, mešní paramenta). Z cennějšího majetku měl kostel pozlacený stříbrný kalich s patenou, jedno stříbrné a pozlacené ciborium a pozlacenou dřevěnou monstranci, zdobenou malbou (lunula byla ze stříbra). Posvátné knihy byly dvě (misál a rituál – obřadní kniha).

Na konci 17. století již byl kostel ve velmi zchátralém stavu. Z obav před zřícením chórové klenby byla tato preventivně snesena. Zbytek stropů byl prkenný, ale také ve špatném stavu. Kostel neměl jmění, byl odkázán na dary (zbožné odkazy nebyly) a faře toho času nepatřila ani zahrada ani louky. Udržováním kostela byli povinni farníci. K faře patřily Vacenovice, Mistřín a Skoronice.

Se souhlasem arcibiskupského ordinariátu byl milotický kostel kvůli žalostnému technickému stavu roku 1697 zbourán a do roku 1703 stál na jeho místě nový kostel.
Vnitřní vybavení nové církevní stavby bylo náročnější a počet oltářů vzrostl na šest. První hlavní oltář ke cti Všech svatých s obrazem byl posvěcen 19. dubna 1756 od pana hraběte biskupa Egha. Vedle oltářního obrazu, od Josefa Sterna (60. léta 18. stol.) stojí dva mramorové sloupy, za nimi jsou dvě sochy od Ondřeje Schweigla. Druhý postranní oltář je ke cti Nejsvětější Trojice - posvěcený roku 1744 . Třetí postranní oltář je ke cti Panny Marie Bolestné, čtvrtý oltář ke cti sv. Jana Nepomuckého, pátý oltář ke cti sv. Bartoloměje, šestý oltář je ke cti sv. Kříže.

Roku 1709, kdy obdržel P.Paukar povolení od biskupského ordinariátu z Olomouce a svatořehořskou vodu ku svěcení, tak kostel v neděli v oktávě o svátku Všech svatých posvětil.
K vysvěcení kostela došlo až 10. 8. 1744 knížetem olomouckým biskupem Jakubem Arnoštem Lichtenštejnem.

V roce 1699 byl pro milotický kostel ulit zvon o váze dvou centů a roku 1709 další v Mikulově o váze 1 centu 15 liber z prostředků Gabriela Serényiho. Další zvon pro Milotice byl ulit roku 1716 v Mikulově přičiněním faráře Jana Paukara. Roku 1745 dodala dílna brněnského zvonaře umíráček z odkazu milotického kaplana Vavřince Kerlocha. V sanktusníku (vížka na hřebenu střechy) je zavěšen zvon od F. Stankeho z Olomouce z roku 1851.

Roku 1705 kostel málem podlehl požáru založeném uherskými povstalci (věž vyhořela úplně). V roce 1807 došlo k poškození kostela při požáru, při němž byla zničena věž a kostelní varhany (jejich náhradu zajistil patron kostela hrabě Karel Serényi, jenž financoval i Boží hrob). Kostel prošel většími opravami také roku 1890 a 1911, kdy získala věž novou střechu. Během 18. století se inventář kostela rozšířil, ale po vydání c. k. nařízení roku 1810 muselo být veškeré stříbro poskytnuto státu prostřednictvím komise pro výkup stříbra. V milotickém kostele nezůstal žádný zlatý předmět, ze stříbra byly ponechány tři kusy (kalich s patenou, cuppa na kalich a patena pro návštěvy nemocných). Z kovových předmětů zůstaly v majetku kostela mobilie z pozlacené mědi, z postříbřené mědi, měděné, mosazné a cínové.
Inventáře z roku 1816 hovoří o velkém počtu textilií: ornáty a mešní roucha a další textilie a kostelní prádlo. Do seznamu byly zahrnuty čtyři mešní knihy, šest plechových pochodní, náčiní železné, mramorové, dřevěné a hudební nástroje (tyto byly vesměs pořízeny roku 1814 z dobročinných příspěvků a do opatrování byly svěřeny učiteli, který se za ně musel zaručit). Reality nevlastnil milotický kostel tehdy žádné (kdysi mu patřil obytný domek naproti hřbitova, když ale jeho opravy začaly být finančně náročné, byl prodán za 6 zl. ročního emfyteutického platu. Pozlacená monstrance byla kostelu darována hrabětem Gabrielem Choiseul d´ Aillecourt (zemřel 1840). Stará křížová cesta byla nahrazena novými čtrnácti zastaveními, objednanými P. V. Janalíkem. Nová křížová cesta byla zavěšena na Popeleční středu 9. února 1853.

V tomto roce nechala vdova ***Anna Nováková*** *, bývalá domkařka ve* ***Vacenovicích****, objednat prostřednictvím P. Janalíka u malíře Josepha Kastnera ve Vídni postní obraz (strážci Kristova hrobu), který se uchovává v sále fary a věnovala na něj 40 zl. konvenční měny, „ke cti Boží a pro odměnu na onom světě."*

V červnu roku 1911 započaly práce na stavbě kostelní věže, podle návrhu Josefa Klvani a koncem října byly dokončeny. 27. 8. 1911 za velkolepé slavnosti a velkého množství lidu byl na věž vyzdvižen kříž. Vynesl jej Josef Šťastný. Při této slavnosti bylo okolo 600 družiček. Náklady na opravu kostela nesl z jedné třetiny patron kostela Karel František Seilern, který při této příležitosti daroval kostelu čtyři vitrážová okna.

Barokní varhany dávaly možnost k provozování figurálních mší. Zpěvu a hraní na hudební nástroje se věnoval ve vesnici především učitel, pro nějž byla hudba jedním ze zdrojů obživy. K roku 1780 bylo mezi kostelními hudebními nástroji sedm houslí, osm kovových dechových nástrojů, jedna basa, zřejmě dvě kytary, jedna harfa nebo cimbál a dva tympány. Hudba provozovaná na milotickém kůru měla velmi dobrou pověst.

Původní hřbitov ležel přímo kolem kostela, byl používán do roku 1785, kdy císař Josef II. zakázal pohřbívání zemřelých uprostřed obcí. Ohradní zeď vymezovala svět mrtvých od světa živých. Postupně tato zeď byla osazena sochami, jejichž rozmístění nebylo náhodné, ale mělo svůj symbolický význam. Roku 1896 dostala ohradní zeď novou kovanou bránu.

Na svátek nebeského patrona kostela a zároveň datum posvěcení stavby se připomínala jeho památka slavnostními mšemi svatými. Pokud nepřipadal svátek patrona přímo na neděli, tak podle praxe zavedené roku 1722, se slavnosti konaly nejbližší neděli po tomto svátku. Světským protějškem svátku patrona byly hody – osvícení. Patronátní právo vykonávala k milotickému kostelu místní šlechta. Její povinností bylo podílet se na hrazení nákladů fary a kostela – patron hradil zpravidla jednu třetinu výdajů. Za to měl patron nárok na zvláštní místo v kostele, byla mu vyhrazena samostatná lavice nebo oratoř. Serényiové si z pozice patronů nechali zřídit pod kostelem hrobku, kterou připomíná kamenná deska z roku 1811, původně umístěná v kostele u křtitelnice, po 2. světové válce připevněna ke vchodu do hrobky.

Milotickému faráři byl pro výpomoc v duchovní správě určen kooperátor, jehož postavení nebylo záviděníhodné. Existenční jistoty byly ještě nižší než u kaplanů – suma umožňující holé přežití. Administrátor nastupoval jako správce farnosti vždy v mezidobí, když z jakéhokoliv důvodu nebyl přítomen farář. Z kostelních prostředků dostávali odměnu kostelníci, jež si vybíral farář, ale potvrzovala je vrchnost, která je na dobu jejich kostelnické funkce osvobozovala od robotních povinností. Byli-li kostelníci dva, střídali se po týdnu v kostelnické službě a tím i v osvobození od robot. Ministranti bývali za svou službu odměňováni o Vánocích.

Součástí duchovního života byla účast na ***poutích****. Od baroka získávaly poutě masový charakter, trvaly několik dnů, protože se konaly často do vzdálených míst. Poutě byly nejenom projevem zbožnosti, ale i jakýmsi druhem „zbožné turistiky". Poutí se většinou zúčastňovali děti a starší lidé. (Trvaly někdy i týden). Z Milotic se chodívalo do Žarošic, na Velehrad, na Hostýn, do Koryčan, do Vambeřic, do Králíků, na sv. Kopeček u Olomouce, ke sv. Rochu u Kyjova. Roku 1845 vedl procesí na znovu posvěcení hostýnského chrámu milotický kooperátor V. Janalík. P. Weber roku 1894 a 1895 vedl pouť do Vambeřic, dále vedl farníky do Králíků a na sv. Kopeček.* ***15. 8. 1912 se farníci účastnili slavnosti korunování bl. Panny Marie na sv. Hostýně."***

360. výročí kolonizace Vacenovic

V publikaci Milotice 1341 – 1945 mě zaujala krátce zaznamenaná událost, která se stává příkladem viditelné spojnice našich obcí. Jde o odkaz milotické osobnosti pana Václava Šťastného, který by se v tomto roce dožil 90-ti let. Přesně před 20 lety projevil úctu příslušníkům svého rodu postavením kříže, na kterém stojí:

"Boží muka u Šidlen byla postavena roku 1992 nákladem Václava Šťastného (23. 3. 1922 – 9. 11. 1997) na památku příchodu svých předků, kolonistů z Bojkovska, kteří dosídlili Milotice i Vacenovice v roce 1652."

Nezapomeňme se tedy při návštěvě malebných Horek a šidlenských vinných sklepů poklonit i této památce našich společných předků, kteří svou usilovnou prací a duchovními hodnotami zvelebovali „naše společné panství".

Dosídlení Vacenovic zodpovědně zpracoval amatérský historik - již předčasně zemřelý - Vojtěch Holcman ze Skoronic. Předkládám úryvek z jeho obsáhlé zprávy, která byla uveřejněna v publikaci vydané ve Vacenovicích v srpnu 1982 u příležitosti Sjezdu rodáků.:

„Třicetiletá válka 1618-48 zanechala v našem kraji nesmírnou spoušť nejen na objektech, ale postihla velmi silně samo obyvatelstvo. Vojenská soldateska pálila, ničila, loupila a vraždila, zajímala mladé lidi do otroctví. Milotické panství bylo zpustlé tak, jako málokteré v českých zemích. Ve Vacenovicích bylo opuštěno 27 gruntů, v Miloticích 24, v Mistříně 30. Skoronice byly opuštěny úplně. Chybělo tedy více než 100 hospodářů a robotníků (v uvedených třech obcích to bylo přesně 81 rodin). Skoronice ponechme stranou, neboť jejich osídlení bylo řešeno o něco později, samostatně a odjinud.

Po uzavření westfallského míru v roce 1648 koupil toto pusté milotické panství uherský, ale už zdomácnělý magnát Gabriel Serenyi, který v té době vlastnil rozsáhlé panství Světlov u Bojkovic. (Odkoupené za pouhých 35 tisíc zlatých).V kupní smlouvě, sepsané 4. srpna 1648 se píše, že milotický statek a poddanské vesnice jsou tak zruinovány jako žádné jiné. Že tu není žádného muže k práci. Serenyi, který se po opravách zámku a hospodářských budov přestěhoval do Milotic, zapojil se do veřejného a politického života na Moravě. Byl velmi pohotovým řečníkem a v letech 1641-48 byl krajským hejtmanem v Uh. Hradišti. Poté nejvyšším zemským sudím a po roce 1656 se stal hejtmanem země Moravy, když byl současně 7. dubna 1656 povýšen do hraběcího stavu.

Serenyi byl hospodářsky schopný člověk a po příchodu do Milotic začal uskutečňovat své rozsáhlé plány a konsolidovat poměry na panství. K opravě zámku a budov povolal do Milotic robotníky ze svého úvodního panství Světlova, kde byly dosti velké populační přebytky. Přestože kraj byl také válkou postižen.

Serenyi povolával postupně tamní podruhy, domkaře a nádeníky tj. bezzemky, i na senoseč a žňové práce a posléze jim nabídl i pusté grunty – dělal z nich sedláky. Cestou dobrovolnosti začal usazovat tyto lidi na zachovalá a poškozená stavení pod slibem různých daňových a robotních úlev, které skutečně dodržel. Během dvou až tří let (1650 –52) tak obsadil celé Vacenovice, téměř celé Milotice a částečně i Mistřín.

Do Vacenovic tak přišlo nejenom 27 nových držitelů gruntů, ale i několik rodin domkařských. Někteří se usadili i ve vacenovickém dvoře, který byl tehdy v prostorách nynějších domů č. 39 až 42. Vacenovice tak byly osazeny nejdřív. Nutno zdůraznit, že Serenyi si měl odkud vybrat, neboť jeho světlovské panství obsahovalo obce: městečko Bojkovice, Bzová, Hostětín, Komňa, Krhov, Lopeník, Pitín, Starý Hrozenkov, Šanov a Záhorovice. Ze všech těchto obcí se rekrutovali vacenovičtí kolonisté a dodnes v tamních obcích nacházíme stejná rodová jména jako ve Vacenovicích: Křížka, Macek, Dobeš, Charvát apd.

Uvedené obce ležící na moravsko-slovenském pomezí jsou tedy kolébkou převážné části vacenovických rodin. Proto také dnes nacházíme ve Vacenovicích, Miloticích a Mistříně společný a od okolních obcí odlišný, slovenštinu připomínající dialekt. Podobně i kroj se poněkud lišil od okolních obcí, i když prodělal svůj vývoj a zpestření na Kyjovsku přijetím jeho pestrosti a barvitosti. Na původní součást oděvu z Bojkovska upomínaly snad jen chudé bílé haleny, které se právě ve Vacenovicích udržely i přes druhou svět. válku.

Přestože se Serenyimu podařilo tím, že udělal z nemajetných podruhů a nádeníků sedláky, vyřešit osazení gruntů i jejich obdělávání, přesto mu stále chyběli lidé na obdělávání panské dominikální půdy. Zatížil tedy ostatní obyvatele chudého Bojkovska – hofery i sedláky - robotami na milotickém panství. Vypravoval v době senosečí a v době žní transporty Zálešáků (jak jsou v archiváliích nazýváni) až do konce 70. let 17. století do dvorů na milotickém panství, kde musel každý jeden člen z rodiny odpracovat 21 až 24 dní roboty. Z těchto „robotířů" se našla ještě řada dalších, kteří se ve Vacenovicích, Miloticích, Mistříně usazovali a rozmnožovali tak počet obyvatel a tím i poddaných robotníků pro vrchnost, i když byli povinni robotovat až za pět let po usazení. Brzy nato řešil Serenyi i osazení zbývající obce Soronice a kolonizoval ji v letech 1653-1660 moravskými Němci z Kunwaldu ze Severní Moravy, z nichž se některé rodiny usadily i ve Vacenovicích: Bábík, Ingr, Krist, Výlet (původně Willerth).

Vezmou-li se na pomoc do dnešní doby známé historické materiály, v archivech můžeme sestavit seznam jmen kolonistů ze Světlovska, kteří se ve Vacenovicích usadili. Byli to např. : Adam, Bánovský, Hučovský, Dobeš, Hložek, Charvát, Chvostal, Křížka, Kachlář, Kosík, Korbel, Lebedík též Lebeda, Lišínský, Macháček, Miškýř, Měchura, Mazůšek, Macek, Oravský, Otruba, Polách, Pobožný, Rančula, Snopek, Svrba též Srba později Srb, Slimáček, Těšínský, Trecha, Valíček, Vlk, Záhorák a Zálešák.

Mimo to byla mezi dotčenými třemi obcemi silná migrace – pohyb a přesun osadníků a je také skutečností, že se v té době ještě jména měnila: nový usedlík dostával jméno po bývalém majiteli domu nebo podle vlastností, původu apod. Je třeba si uvědomit, že deset gruntů zůstalo ve Vacenovicích obydleno původním, zbylým obyvatelstvem, jejichž jména neznáme. Bylo celkem 37 gruntů, hospoda, palírna, byl tu i pivovar, masař – řezník a jistě i jiní zaměstnanci dvora."

Zpracovala: farní kronikářka Marie Šimečková

Trochu historie – prosinec, čas domácích zabijaček

Přestože je prokázáno, že už člověk neolitický obdělával pole a pro svou obživu vedle skotu choval i ovce, kozy a vepře, nemůže být známo, kdy se ta úplně první zabijačka konala. Zato z listin z 10. století našeho letopočtu se ví, že již v té době mezi tzv. řemesla poddaná čili dvorská patřili též řezníci. Říkalo se jim carnifices, ale tehdy se zabývali pouze porážením dobytka.

V dřívějších dobách se zabijačky konaly výlučně v zimních mrazivých měsících, kdy bylo možné množství sádla, masa, ale hlavně výrobků z vnitřností lépe uchovat. I proto se v tomto období na vesnicích odbývalo nejvíce svatebních hostin, při nichž vedle ovarů, jitrnic, jelit a pečeného masa nesměly chybět ani na sádle smažené koblihy a boží milosti.

Jak si to ještě pamatujeme my, dříve narození, u nás ve Vacenovicích před 70 lety a později v třicátých letech minulého století nebyl chov vepřů ve Vacenovicích, tehdy téměř zemědělské obci, na prvním místě. Dávala se přednost chovu hovězího dobytka pro možnost získání sena „U Moravy", jak se říkalo loukám v Závidově, v Přívlači a jinde, kde byly jednak louky vlastní a také nakupované v dražbě pro senoseč a otavu od tehdejších velkostatků (např. hraběte Magnise). Prasat se chovalo méně, také s ohledem na potřebu jadrného krmiva (obilí a kukuřice) a nižší výnosy na vacenovické půdě, ve srovnání s některými okolními obcemi. Proto také spotřeba masa byla menší (bývalo jen 2 x – 3 x v týdnu). Prasata se chovala také více pro prodej až do začátku II. světové války. Válečné hospodářství a lístkový systém znamenalo tvrdé omezení domácích porážek. Tyto byly jen na zvláštní povolení, po splnění všech ostatních povinných dodávek vepřového a hovězího masa (v živém), obilí, mléka, vajec a drůbeže, dohromady zv. „kontingent", což nebylo u řady zemědělců splnitelné. Řešením bylo, buď se zříci možnosti konzumu vepřového masa (u těch, kteří se báli následků) nebo nalézt způsob porážky vepře tajně „na černo" (u těch, kteří se nebáli). Většině tento poslední způsob vyšel, poněvadž tenkrát lidé drželi spolu natolik, že udavači prakticky neexistovali. Největší lavina těchto domácích porážek nastala ke konci války v roce 1945 v dubnu, kdy se blížila fronta.

Zkušenosti veteránů z I. světové války velely urychleně porazit všechny schopné vepře (včetně těch „na kontingent"), poněvadž věděli, jak to chodí za těchto okolností. Maso se však muselo rafinovaně ukrýt, nejlépe po nasolení v nádobách zakopáním a opět tajně, vzhledem k tehdy přítomné rumunské armádě, odebírat tak, aby to uniklo pozornosti přítomných vojáků.

Situace se pomalu zlepšovala v následujících letech, i když lístkový systém platil a domácí porážky byly stále omezeny. K povolení domácí porážky musely být opět splněny nejen povinné dodávky, ale i 5kg sádla, krupon a dokonce i kosti. Kromě vyučených řezníků byly prováděny domácí porážky i vyškolenými „kruponáři" s příslušným povolením. Poněvadž možnosti konzervace masa byly omezeny jen na uzení a zavařování do skla, byly zabíjačky omezeny na zimní období, hlavně kolem Vánoc. V tomto období byl zvýšený požadavek na „kruponáře", kteří ve snaze vyhovět požadavkům zkracovali dobu zabíjaček z celodenní na půldenní, až se to stalo téměř jakousi normou. To již bylo v době, kdy byla zrušena povinnost dodávky sádla a v 60 letech i povinných dodávek. Krupony se ovšem musely stále odevzdávat až do doby, kdy na četné protesty chovatelů a s poukazem na skutečnost, že na Slovensku tato povinnost neplatí, byly definitivně zrušeny. Měnil se i charakter zabijaček - z družných a veselých rodinných slavností na pokud možno co nejrychlejší zvládnutí všech prací. Téměř zanikl i dlouholetý zvyk „ptaní slaného jelita", které bylo vítanou kratochvílí zejména pro děti. Naopak se ujal nový způsob zabijaček a to v souvislosti s vybudovanými vinnými sklepy, ať je to na „ Slavíně" nebo ve „Žlébkách". Není dnes problém získat vhodného vepříka o hmotnosti dle počtu pozvaných hostů a upravit ho na rožnění na pátek či sobotu večer, samozřejmě před sklepem v příjemné blízkosti dostatečných zásob letošního nebo archivního vína.

Na závěr jednu z mnoha příhod při dřívější zabíjačce, kterých bylo samozřejmě mnoho a které již nenávratně zmizely. Bylo to před 80 lety, hospodář pozval, jak se slušelo, svého švagra a s tím, že zabijačku zvládnou sami, za pomoci domácích. Byli to vysloužilí vojáci z první světové války v tehdejší c.k. Rakousko-Uherské armádě. Ráno se sešli a protože ještě voda patřičně nevřela, sedli si v teple a jak je ještě i dnes zvykem, dali si ranní hlt slivovice a ne jeden. Trochu se zapovídali ve vzpomínkách na svá válečná léta, až je domácí hospodyně vyzvala, že už je toho dost a je nutné dělat zabíjačku. Venku byl napadnutý sníh, odhrnutý tak, aby bylo místo pro zapíchnutí. Toto se s menšími problémy podařilo. Oba se po tomto výkonu opět posilnili a dokončovali válečné vzpomínky, jací byli oba vojáci. Padla při tom otázka, zda by ještě byli schopni něco z toho dokázat. Proč ne, byl jsem cuksfíra (četař), tak ti zavelím a ty ukaž, co umíš! Tak pozor! „Nieder"! (K zemi!) Podřízený kapral (desátník) uposlechl a na zemi zavelel: „ Nieder"! A už tam leželi oba. Po krátké chvíli volali střídavě na sebe navzájem „ Auf", což již bohužel nešlo ani přes vydatnou pomoc přítomných. Zabíjačka měla takové pokračování, že oba byli dopraveni do tepla, od další činnosti diskvalifikováni a přítomní sháněli dalšího řezníka k provedení zabíjačky.

Tak ať se Vám všechny zabíjačky, ať doma nebo u sklepa, podaří v dobré společnosti! Přeji všem dobrou chuť.

Ing. Ingr Blažej

Vítáme vaše nápady, ale i upozornění a stížnosti

Občas mne někdo z vás zastaví a přijde se zajímavým podnětem či nápadem, který není finančně náročný, ale usnadní život spoustě našich spoluobčanů. Je to např. nájezd na chodník před farou, některá místa v ulicích, kam nedosvítí lampa veřejného osvětlení, přidaný odpadkový koš a spoustu jiného. Jsem za tyto podněty a nápady ráda. Každý z vás zná své okolí nejlépe a někdy i maličkost přispěje ke spokojenému životu. Někdy se nám daří vaše připomínky realizovat ihned, někdy to trvá déle a občas se stane, že i zdánlivě jednoduchá věc nemá rychlé a jednoduché řešení. Mohu vás ale ujistit, že se každou připomínkou zabýváme a děkujeme vám za ni.

Jana Bačíková, starostka obce

Postřehy odjinud II

V roce 1984, v době kdy byla Evropa ještě rozdělena na Východ a Západ, jsem měl možnost navštívit spolu se souborem muzikantů Francii. Představa pro někoho příjemná, jak poznat cizí zemi, ale také náročná. Obzvláště proto, když náš francouzský zprostředkovatel, trochu starší pán, ne zřejmě přesně informoval pořadatele slavností a festivalů o příjezdu souborů, a tak se stalo, že jsme třeba jednou přijeli o den dříve, než bylo naplánováno, anebo kdy nás v městě před radnicí nikdo nečekal. Domnívám se, že v důsledku nepřesné informovanosti o našich příjezdech francouzští pořadatelé předem ani dost dobře nevěděli. Tak po určité době čekání před radnicí ve městě na jihu Francie nedaleko španělských hranic se nás organizátoři ujali, zajistili nám ubytování v místní škole a díky jejich pohostinnosti všechno nakonec dobře dopadlo. Během téměř třítýdenního hudebního turné po Francii tak člověk trochu nakoukne do života této země, snad trochu jinak, než jak to uvádějí různé cestovní kanceláře ve svých propagačních brožurkách, aby tak nalákali turisty k návštěvě této krajiny. Poznal jsem, že Francouzi jsou příjemné, veselé a milé povahy, navzdory tomu, co se u nás o nich jako o lidech z kapitalistické země před naší revolucí říkalo.

Několik vzpomínek z tohoto turné. Soubor vystupoval úspěšně v jihozápadní části Francie blízko španělských hranic. Sešlo se zde mnoho souborů z celého světa, pro nás účinkující i pro diváky rozhodně hezká podívaná. Francouzi si na taková představení rádi potrpí. Byly zde patrné i některé zvyky ze Španělska, jako třeba býčí zápasy. Na jednu takovou koridu jsme byli pozváni. Pro nás to bylo samozřejmě něco nezvyklého. Takové události se musí účastnit představitelé pořádajícího města a čestní hosté. Úspěšný toreador je povzbuzován výkřiky olé, je vidět krev, pro některé z nás to nebylo moc příjemné. Jiný národ, jiné zvyky. Cestou od Atlantského pobřeží ke Středozemnímu moři jsme projížděli celou dobu kolem Pyrenejí, slunce pražilo na pravou stranu autobusu, který byl bez klimatizace, takže si lze asi představit to nesnesitelné horko. Možná to byla i určitá výhoda, protože při představě klimatizace v autobuse by se určitě i někdo nachladil. Jako účastníci zájezdu jsme měli jen jakési kapesné z domova, bez možnosti si nějaké peníze oficiálně vyměnit v důsledku měnové politiky v tehdejším socialistickém Československu. Museli jsme někdy doslova poprosit francouzské hostitele, aby nám poskytli nějakou stravu na cestu do dalšího města. Čtenář tak pochopí, že ne všechno při cestě do ciziny musí vždy být nutně příjemné.

Hudební soubory do západních zemí v té době většinou doprovázela osoba, která měla dohlížet, aby vystupování během turné bylo v souladu s tehdejším politickým náhledem. Tyto osoby byly většinou ochotné pomoci při řešení případných nesnází, chovaly se příjemně, zřejmě i proto, že mohly, jak se říká vycestovat „ven". Jednou se mi přihodilo něco, co mě ale trochu zaskočilo. Při zpáteční cestě z Francie, při průjezdu Spolkovou republikou Německo, jsem na dálnici zamával projíždějícím americkým vojákům, působících tehdy v Německu. Všiml si toho politický kolega a vytkl mi, že našim nepřátelům se přece nemává. Zřejmě jen konal to, co mu bylo přikázáno, nezazlíval jsem mu to, ale řekl jsem mu jen svůj lidský názor.

Takové téměř třítýdenní turné se stále stejnými lidmi ve dne i v noci může na někom již zanechat jakýsi náznak ponorkové nemoci, kdy nemáte možnost se od určitých lidí trochu odpoutat, zvláště ke konci zájezdu. I já jsem ten pocit už trochu začínal mít.

Při recipročním návštěvě Holanďanů u nás se mě jednou hosté dotazovali, copak je to za rostlina s bílofialovými květy na obdělaných polích podél silnice. Nic netušíce jsem odpověděl, že je to mák, který se pak zralý, pomletý a oslazený dává do buchet. Odpověděli, že u nich by taková na poli pěstovaná plodina určitě vzbudila zájem policistů. Teprve nyní jsem si vlastně dal do souvislosti nechápavou reakci příjemné průvodkyně ve Francii z předcházejícího turné v této zemi na moji odpověď, co všechno se u nás jí, když jsem odpověděl, že také buchty naplněné mákem. Přátele z Holandska a samozřejmě také hosty z jiných zemí vždy potěší, pokud se zajímáme o jejich

sportovní úspěchy na mezinárodním poli, v případě Holanďanů obzvláště kopaná. Jak jsem již uvedl, při vystupování souborů v zahraničí byl vždy přítomen člověk, který byl odpovědný za to, aby vše probíhalo, jak se sluší a patří. Vzpomínám si, jak tento muž rád vypomohl vyřešit nepříjemnou situaci při ubytování hostů z Holandska a to tím, že ze své svatební výbavy zapůjčil pro všechny hosty ručníky, které v ubytovně chyběly.

I když se domnívám, že člověk lépe pozná skutečný život v cizině ani ne tak prostřednictvím cestovní kanceláře, kde je vše předem naplánováno, většinou s českým průvodcem nebo průvodkyní, kdy se člověk ani moc nedostane do styku s cizinci, kdy je mu všechno zprostředkováno v češtině. Přesto jsem se rozhodl i s manželkou navštívit ostrov Gran Canaria s cestovní kanceláří INVIA, která splnila vše, co slíbila. Nemám v úmyslu popisovat krásy tohoto ostrova blízko Afriky, to ať dělají tyto cestovky. Asi pětihodinový let tam i zpět byl příjemný, vše proběhlo v pořádku. I když jsem letadlem už letěl několikrát a přesto, že jsou zákony aerodynamiky všeobecně známé, vždy jsem trochu udiven, jak při startu letadlo s tolika cestujícími a s takovým nákladem vzlétne, letí ve výšce nějakých 10 km a pak bezpečně přistane tisíce kilometrů od místa startu. Možná nejsem sám, který poněkud nechápe tuto skutečnost.

Z pobytu na Kanárských ostrovech bych rád vylíčil několik zážitků. Jednoho dne jsme si po snídani vyšli s manželkou do ulic města a za chvíli nás zastavila mladá paní a požádala nás, abychom si vytáhli nějaký los s možností výhry. Vědom si toho, že nikdo nic zadarmo nedává, natož aby něco vyhrál, tak jsem od tohoto zrazoval. Manželka, více důvěřivější než já, si však los vytáhla a světe div se, prý vyhrála. Ale pro cenu si musíme zajet taxíkem na jiný konec ostrova. Namítl jsem, že nikam nepojedeme, ale manželka, když už jsme vyhráli, tak že pojedeme. Mladá paní objednala taxík, dokonce jej i zaplatila a už jsme byli taxíkem na cestě neznámým ostrovem. V duchu jsem stále přemýšlel, zda se nejedná o nějaký únos. Po příjezdu jsme byli pozváni do hotelu a byli dotazováni anglicky, odkud jsme, zda-li máme kreditní kartu a na jiné věci. Kreditní kartu jsme naštěstí neměli a snad i proto k nám přišla z hotelu paní z České republiky, která nám vše vysvětlila, že se vlastně jednalo o propagační činnost hotelu s možností případného pronájmu pokojů pro občany z České republiky. Potom jsme po asi dvouhodinové procházce letoviskem s mnoha hotely od ní dostali malou pozornost, za jakousi ochotu účastnit se této akce a následně byli odvezeni jiným taxíkem zpátky do místa našeho pobytu. Ani jsem nechtěl uvěřit tomu, že to nakonec tak hladce v cizím prostředí dopadlo. Jinou vzpomínkou je pěší túra písečnými dunami v jižní části ostrova. Měli jsme sice u sebe mapu ostrova i s vyznačenými cestičkami, jak se dostat písečnými přesypy až k moři, ale bez jakéhokoliv měřítka, případně uvedených vzdáleností. I když byl konec března, bylo dosti teplo. Ze začátku to bylo příjemné, avšak s přibývajícím časem pochodu dunami, kdy bylo moře stále v nedohlednu, to bylo stále obtížnější. Nakonec jsme k moři doputovali, moře bylo celkem teplé, okoupali jsme se. Sluníčko však už hodně pálilo, proto jsem byl rád, že jsem našel v asi půlkilometrové vzdálenosti osamělý keř, aby mě ochránil před sluncem. Manželka zůstala na pláži a všimla si, že jsme snad na nudistické pláži bez jakéhokoliv upozornění, protože jsme se tam vlastně dostali napříč ostrovem a ne podél pobřeží. Později jsme se dozvěděli, že to je vlastně místo setkávání osob stejného pohlaví. Pochopil jsem to, když se mne poslední den pobytu dva starší pánové z Německa vyptávali na cestu právě do této části ostrova. Ochotně jsem jim poradil, jak se tam dostat. Při jednom výletu místním autobusem jsme navštívili hornatější střed ostrova, kde jsme se mohli setkat se starší paní, která bydlela sama v dutině svahu skály, dobře vybavené nábytkem a kde v okolí také chovala několik domácích zvířat a tím se vlastně i živila. Říkala, že mladí lidé už takto žít nechtějí a stěhují se většinou do atraktivnější části pobřeží ostrova s čilým turistickým ruchem. Na nejvyšší hoře ve středu ostrova ve výšce asi 1 900 metrů nad hladinou moře někdy napadne i sníh, což je většinou velkou atrakcí pro školáky a snad i jiné obyvatele ostrova, jak lze na vlastní oči uvidět sníh. Obvykle se to neobejde bez nachlazení, ale stojí to přece za to zažít takovou změnu počasí.

Ještě v době mého zaměstnání v Hodoníně byl v dřevařském závodě na odborné stáži mladý černoch z Konga, který po dokončení studia měl pracovat v přímořském městě Pointe Noire této země. Při debatě s ním jsme se bavili o různých názorech. On nám vytýká, že my Evropané jsme více sobečtí, na rozdíl od černochů, protože se staráme jen o svou vlastní rodinu a že v případě, kdy se rodina sourozenců dostane do nějaké nepříjemné životní situace, nejsme ochotni této rodině až tak moc pomáhat, na rozdíl od nich, pro nichž je to jakási morální povinnost vůči rodinám sourozenců pomoci v nouzi.

Jednou při rozhovoru jsem mu řekl: Vy u vás v rovníkové Africe máte samé výhody, je u vás stále teplo, nemusíte vytápět domy, ušetříte na zimním oblečení, můžete se po celý rok koupat v moři, ležet na pláži a opalovat se… Černoch se usmál a já jsem si až nyní uvědomil, co jsem mu vlastně svými posledními slovy řekl.

Skupina turistů z České republiky měla po prohlídce Paříže volno s možností sami se projít některými ulicemi. Ještě před rozchodem vyzvala průvodkyně turisty, aby si raději zapsali i název ulice, kde se právě nacházejí, v případě, že by snad v Paříži zabloudili.

Pepíček si pečlivě opsal do zápisníku název na zdi domu a vydal se i s kamarádem ulicemi města. A přihodilo se, že oba skutečně zabloudili. Naštěstí mám v zápisníku název, řekl si. Zastavil jednoho francouzského taxikáře a požádal ho, aby ho i s přítelem odvezl zpět na místo setkání. Taxikář po přečtení názvu jen nechápavě zakroutil hlavou a dveře auta ihned zabouchl. Při oslovení hezké černošské slečny o pomoc se tato jen usmála a šla dál. Tu uviděl skupinku českých turistů, kterou doprovázela průvodkyně. Oslovil ji a název ze zápisníku jí ukázal. Průvodkyně mu ochotně a vážně odpověděla: I já jsem toto varování „Att. chute de crépi" *(Pozor padá omítka),* někde viděla.

Vít Ingr

Jižní část ostrova s písečnými přesypy, v pozadí moře

Obydlí v dutině svahu skály

Požár v borovicovém lesním porostu

O požáru lesního porostu Bzenecké Doubravy bylo napsáno mnoho článků a není se čemu divit, vždyť tato událost změnila pohled na budoucnost Bzenecké Doubravy. Protože oblast požáru bezprostředně sousedila s katastrem naší obce, byla jsem pozvána 31. července 2012 ke „kulatému stolu" do Bzence, který byl pořádán pod záštitou náměstka hejtmana JMK Mgr. Ivo Poláka. Tématem byly důsledky, škody a následná příprava obnovy lesního porostu. Byli zde účastníci všech složek, kterých se požár dotkl a které mají co dočinění s lesy a životním prostředím. Tady je jen pár postřehů z tohoto Kulatého stolu.

Požár byl ohlášen 24. 5. 2012 a byl to zatím nejrozsáhlejší požár v ČR. Rozpínal se na 160 hektarech lesních porostů. Do hašení bylo zapojeno celkem 208 jednotek požární ochrany z ČR i ze Slovenska – to je zhruba 1 500 hasičů. V akci působilo až 400 členů hasičských jednotek najednou. Bylo použito šesti speciálních letadel, které

provedly nad postiženým územím 529 shozů 22 000 m³ hasební látky. Hasičský záchranný sbor celá akce vyšla na 13 mil. Kč, například bylo spotřebováno 32 000 l nafty, poškozeno bylo 30 000 m³ dřeva, škoda se vyšplhala na 28 mil. jenom v lese. K obnově lesních porostů je potřeba cca 1,5 milionu sazenic. Toto zalesnění bude zahrnovat nejen borovici, ale i listnaté dřeviny. Různou skladbou sazenic se zamezí nekontrolovatelnému šíření možného ohně. Jedním z návrhů, jak můžeme do budoucna zamezit tak rozsáhlým požárům, bylo vybudování hlásek, které budou opatřeny monitorovacím zařízením. V každém případě změnil požár v Bzenecké doubravě pohled nejen na skladbu lesních porostů, ale i na připravenost a koordinaci hasičských záchranných sborů. Tato první průlomová schůzka napříč všemi složkami, ať už státními či nestátními, ukázala, že je nutná komunikace a spolupráce, protože jedině společné řešení přispěje ku prospěchu přírody.

Jana Bačíková

Naše kyjovská nemocnice

Nemocnice Kyjov se v rámci celostátního hodnotícího projektu „Nemocnice ČR 2012", organizovaného společností HealthCare Institute, umístila mezi nemocnice oceněné pěti hvězdičkami. Toto ocenění vyjadřuje více jak 80% spokojenost pacientů s péčí poskytovanou při jejich hospitalizaci a při ambulantním ošetření. „Výsledek nás velice těší, ale zároveň nás také zavazuje do budoucna. Chceme dál vytvářet podmínky pro poskytování kvalitní péče a pro spokojenost našich klientů." To jsou slova náměstkyně ošetřovatelské péče Nemocnice Kyjov Bc. Veroniky Neničkové, které pronesla na poradě starostů Kyjovska 4. 12. 2012. Rovněž přislíbila, že se bude zabývat každým podnětem či připomínkou, které by pomohly odhalit chyby a nedostatky v poskytované péči v Nemocnici Kyjov. Pokud máte nějaké konkrétní podněty, můžete se tedy obrátit přímo na paní náměstkyni, popřípadě vaše připomínky předá za Obec Vacenovice starostka obce Ing. Jana Bačíková.
Kontakty na Bc. Veroniku Neničkovou: tel. 518 601 203
e-mail: nenickova.veronika@nemkyj.cz

Charita Kyjov

Vážení a milí spoluobčané;
s blížícím se koncem roku chceme poděkovat zástupcům samospráv, sponzorům, dárcům a všem dobrovolníkům, kteří nám pomáhají zvládat velké množství úkolů, kterých v sociální a zdravotní oblasti každoročně přibývá. Vám všem, kdo činnost charity jakýmkoliv způsobem podporujete, upřímně děkujeme.
Přejeme Vám požehnané, radostné a pokojné prožití vánočních svátků a uživatelům našich služeb, aby i v novém roce 2013 byli šťastni a s naší prací spokojeni.
„*Vánoce jsou okamžikem, kdy nám Bůh přináší kousek nebe na zemi a trochu slunce tam, kde očekáváme jen špínu a zmatek. Kéž máme odvahu tento kousek nebe a tu trochu slunce přijmout do svého srdce, abychom jimi tak mohli obdarovávat všechny potřebné nejen o Vánocích, ale i v novém roce.*"

pracovníci Charity Kyjov

Charita Česká republika

Protože všechny důležité informace o Charitě Kyjov mohou případní zájemci vyhledat na webu http://www.kyjov.caritas.cz/, rozhodli jsme se přiblížit Vám letos naši činnost trochu jinak; totiž prostřednictvím čísel - formou jakési statistiky, na jejímž základě si čtenář může snáze udělat představu o našich výkonech a činnosti vůbec.

Charitní pečovatelská služba
Charita Kyjov má tři střediska pečovatelské služby: Pečovatelská služba Kyjov, Pečovatelská služba Vracov a Pečovatelská služba Svatobořice - Mistřín.
Charitní pečovatelská služba Kyjov letos od počátku roku do konce října u svých klientů uskutečnila 19 907 návštěv; na cestě k nim najela celkem 57 904 km (pouze do obcí mimo Kyjov) a rozvezla 11 743 obědů. Dále uvádíme obce a počty uživatelů služby, resp. četnost návštěv:
Bukovany (2 klienti 3x denně), Čeložnice (2 klienti 1x denně), Ježov (2 klienti 1x denně), Kostelec (5 klientů 1x denně), Kyjov (121 klientů, návštěvy různé 1 – 2 – 3x denně), Labuty (2 klienti, 1x denně), Milotice (3 uživatelé 3x týdně), Moravany (1 klient 1x týdně), Nechvalín (1 klient 1x denně), Ostrovánky (2 klienti 1x denně), Sobůlky (2 klienti 1x denně), Vacenovice (2 uživatelé 1x denně), Vlkoš (2 klienti 3x týdně), Vřesovice (1 klient 3x týdně), Žádovice (2 uživatelé 1x denně), Žeravice (7 klientů, 1-2x denně). Uváděná data mají pouze informativní charakter; průběžně se neustále mění.
Charitní pečovatelská služba Vracov za stejné období letošního roku vykázala 4 355 návštěv; celkový počet uživatelů služby je 58, z toho 21 v DPS, 22 ve městě a 15 klientů si nechává dovážet pouze obědy. Pro své klienty služba vyprala a vymandlovala cca 840 kg prádla.
Charitní pečovatelská služba Svatobořice – Mistřín do 31. 10. vykázala 8 814 výkonů pro celkem 38 uživatelů služby; z toho je 28 v DPS, 10 v obci.

Domácí zdravotní péče
Charitní Domácí zdravotní péče je zde pro dětské i dospělé pacienty, kteří potřebují ošetřování v svém domácím prostředí. Tuto péči ordinují praktičtí lékaři a je hrazena zdravotními pojišťovnami. V našem týmu pracuje 8 registrovaných všeobecných sester a 1 registrovaný fyzioterapeut. Individuálním přístupem se snažíme zkvalitnit život pacientů. Ze zdravotních výkonů poskytujeme především ošetřování ran, aplikaci injekcí a infuzí, odběry krve, aplikace inzulinu, měření krevního tlaku a rehabilitaci.
Letos jsme ošetřovali 530 pacientů, u nichž jsme vykonali 14 678 návštěv.
Počet pacientů DZP od počátku roku v jednotlivých obcích:
Bukovany (10), Čeložnice (6), Hýsly (4), Ježov (3), Kelčany (5), Kostelec (13), Kyjov (285), Milotice (15), Moravany (13), Nechvalín (1), Ostrovánky (2), Skalka (2), Skoronice (7), Sobůlky (7), Stavěšice (1), Strážovice (3), Svatobořice – Mistřín (110), Šardice (4), Vacenovice (11), Vlkoš (13), Vracov (2), Vřesovice (7), Žádovice (1), Žeravice (5).

Domácí hospicová péče
je službou, ve které ošetřujeme pacienty v posledním období života a umožňujeme jim toto období prožít bez fyzické, psychické, sociální a spirituální bolesti. V posledním roce jsme se starali o 37 hospicových pacientů, kteří mohli dožít poslední dny života mezi svými blízkými. Vykonali jsme u nich celkem 892 návštěv. Tým je sestaven z lékaře odborníka na léčbu bolesti, psychologa, sociálního pracovníka, duchovního, 8 všeobecných registrovaných sester a 4 pečovatelek.
Naši péči poskytujeme pacientům v těchto obcích: Bohuslavice, Bukovany, Čeložnice, Hýsly, Ježov, Kelčany, Kostelec, Kyjov, Labuty, Milotice, Moravany, Ostrovánky, Skalka, Skoronice, Sobůlky, Stavěšice, Strážovice, Svatobořice - Mistřín, Šardice, Vacenovice, Vlkoš, Vřesovice, Žádovice, Žeravice.

Počet pacientů domácího hospice počátku roku v jednotlivých obcích: 3 Bukovany (3), Kostelec (5), Kyjov (17), Milotice (3), Skoronice (1), Svatobořice – Mistřín (6), Vacenovice (2).

Charitní dům pokojného stáří Čeložnice

Charitní dům pokojného stáří v Čeložnicích slouží seniorům, kteří nemohou ze zdravotních nebo sociálních důvodů pobývat sami v domácím prostředí a jejich potřeby nemohou být zajištěny ani jejich rodinou ani terénními sociálními službami. Kapacita domova je 26 míst, z toho je momentálně jedno místo pro muže. Našim cílem je vytvořit prostředí pro důstojné dožití uživatele – co nejvíce podobné domácímu prostředí – a udržet nejvyšší možnou míru soběstačnosti. Cílem je také nabídka pravidelných duchovních a společenských aktivit (výletů, rukodělných aktivit, cvičení, zpívání, pečení, čtení, tematických besed apod.). Věkový průměr obyvatel je 82 let, aktuálně nejvíce obyvatel je z města Kyjova. Kontakt: Mgr. Jan Kvaltin, tel. 773 994 991, 518 617 423,
e-mail: chdps.celoznice @kyjov.charita.cz

Kontaktní centrum – víceúčelová drogová služba a Terénní programy

Kontaktní centrum je nízkoprahové zařízení, které nabízí kombinaci zdravotních a sociálních služeb pro občany Kyjovska, kteří užívají nealkoholové drogy. V roce 2012 byla v rámci Kontaktního centra poskytována péče a služby pro 140 uživatelů ilegálních návykových látek (údaje jsou vedeny od 1.1 – 31.10 2012). Celkový počet kontaktů s klienty je 2 802. V letošním roce se nám podařilo navázat na služby celkem 32 nových klientů. V rámci Kontaktního centra bylo v roce 2012 provedeno celkem 1207 výměn pro 110 klientů a vyměnili jsme 19 283 jehel. V tomto roce jsme uskutečnili celkem 174 poradenství pro 67 klientů, krizovou intervenci jsme poskytovali v šesti případech. Podali jsme 3 321 odborných informací – zdravotní, právní, bezpečné užívání atp. Nedílnou součást tvoří podpůrné poradenství v abstinenci a individuální poradenství zaměřené na motivaci a následné odeslání do léčebných zařízení – odeslali jsme celkem 7 osob. Nabízíme testy na zjištění Hepatitid B, C a HIV, možnosti testování využilo 18 klientů. Kontaktní centrum v roce 2012 navštívilo celkem 18 rodinných příslušníků uživatelů drog.
Terénní práce probíhá v regionu Kyjovska, Veselska a v Dubňanech. Specifická forma streetworku je stále zajišťována ve městě Veselí nad Moravou a ve městě Dubňany. V roce 2012 byla v rámci terénní práce poskytována péče a služby pro 79 uživatelů ilegálních návykových látek, třetinu počtu představují ženy. Celkový počet kontaktů s klienty je 579. Z celkového počtu klientů je 67% injekčních uživatelů návykových látek, 10% tvoří abstinující klienti. V letošním roce se nám podařilo navázat na služby celkem 27 nových klientů. V terénu jsme poskytovali službu výměnného programu injekčního náčiní a komplex služeb Harm Reduction (snižování poškození) – celkem jsme provedli 183 výměn pro 53 lidí a vyměnili 6.224 jehel. Individuální terapie byla poskytnuta 45x pro 25 klientů, krizovou intervenci jsme poskytovali ve čtyřech případech. Výrazně jsme poskytovali též specifické informace související s problematikou užívání ilegálních návykových látek (zdravotní, právní, sociální, bezpečný sex, bezpečné užívání) – konkrétně 830 odborných informací pro klienty. Celkem jsme byli 89 dní v terénu (1335 hodin), průměrně jsme denně kontaktovali 15 klientů.

Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež klub Wu-Wej

Posláním Nízkoprahového klubu Wu-Wej je poskytovat odbornou pomoc a podporu dětem a mládeži od 11 do 26 let z Kyjova a blízkého okolí, kteří se nacházejí v nepříznivé sociální situaci nebo způsobem svého života jsou touto situací ohroženi. Vést je k pozitivní změně v životním způsobu a k sociálnímu začlenění do jejich přirozeného prostředí.
Základní statistické údaje pro rok 2012

Počet otevřených dní	201
Poskytnuté intervence	4820
Počet uživatelů	225
Denní průměr	20 uživatelů

Za rok 2012 se podařilo začlenit do společnosti 16 osob ohrožených sociálně-patologickými jevy.
Rozdělení uživatelů podle místa bydliště: Kyjov 62%, okolní obce 38%. Najdete nás na adrese Svatopluka Čecha 280, 697 01 Kyjov (za Letním kinem).

Občanská Poradna

Jde o službu odborného sociálního poradenství, kde nabízíme pomoc či radu obyvatelům Kyjova a okolních obcí, kteří prožívají náročné životní období. Cílem je podpora při řešení vzniklé situace, zprostředkování následné pomoci, předání informací o jiných institucích, pomoc se sepsáním potřebných dokumentů. Stále aktuální jsou problémy spojené s exekucemi a dluhy, předlužením občanů. Letos jsme poskytli pomoc 175 uživatelům a uskutečnilo se 380 kontaktů. Většina uživatelů přišla opakovaně. Nejpočetnější skupinou byli uživatelé přímo z Kyjova. Provozní doba: úterý a čtvrtek 9-11, 12.30-15.30. Poradna sídlí v přízemí budovy Charity Kyjov, Palackého 194. Tel. kontakt: 724 353 902.

C-klub

C-klub Charity Kyjov je svépomocná skupina pro onkologicky nemocné. Jejím posláním je vzájemná podpora lidí prožívajících podobné problémy. Člověk v tomto prostředí pomoc a podporu nejen přijímá, ale současně i poskytuje, což jej zbavuje pocitů bezmoci. Toto je pro členy zdrojem naděje a usnadňuje to zvládání těžké životní situace. Členové se schází pravidelně 1x týdně vždy ve čtvrtek od 9:00 do 11:00 hod. v hlavní budově charity na Palackého 194, 697 01 Kyjov.

Půjčovna kompenzačních pomůcek

Pro občany se zdravotním postižením, kteří ke svému zdravotnímu stavu potřebují kompenzační pomůcku, provozuje Charita Kyjov ve své budově na ulici Palackého 194 půjčovnu pomůcek.
Provozní doba: Po-Pá, od 7.00 do 15:30 hod.
K zapůjčení máme k dispozici: elektrické polohovací postele, antidekubitní matrace, mechanické vozíky, klozety, chodítka, stolky k posteli, sedačky do vany, nástavce WC a jiné.
Ceny za zapůjčení pomůcek jsou stanoveny jako měsíční a jsou uvedeny v aktuálním „Ceníku kompenzačních pomůcek“,
viz http://www.kyjov.caritas.cz/sluzby/pujcovani-pomucek/

Tříkrálová sbírka v otázkách a odpovědích

Kdo je otcem již tradiční Tříkrálové sbírky?

Myšlenku poprvé vyslovil a k účasti v prvním ročníku sbírky v roce 2000 vyzval charity v olomoucké arcidiecézi Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský.

Jak je možné charakterizovat sbírku?

Tříkrálová sbírka obnovuje starou lidovou tradici tříkrálových koledníků, předávajících radostnou zvěst o Bohu, který se nám skrze Kristovo narození stal blízkým a miluje všechny lidi. Konáním Tříkrálové sbírky dostáváme také možnost se zapojit do pomoci trpícím a potřebným lidem, kteří žijí u nás i v zahraničí. Solidarita s nimi je pro nás velmi důležitá, protože nám pomáhá vyjít ze zahledění se jen na své potřeby a vidět také nouzi druhých. Pokud sami něco dobrého pro druhé vykonáme, poznáme, že Bůh má pro nás připraveno daleko víc, než jsme schopni si představit. Zakusíme opravdovou radost a uspokojení, že se můžeme podílet na díle pomoci těm, kteří tuto pomoc velmi potřebují.

Králové se jmenují Kašpar, Melichar a Baltazar. Proč je nade dveřmi domu C+M+B+?

U písmenek se nejedná o zkratky jmen králů, ale jsou to počáteční písmena z latinského Christus mansionem benedikat, což je

překládáno jako Kristus ať žehná tomuto příbytku (po celý rok, proto se za poslední křížek píše letopočet). Tři křížky symbolizuji Nejsvětější Trojici, tj. Otce, Syna a Ducha Svatého; nejsou to tedy znaménka „plus" mezi iniciálami. Tuto značku píší králové na dveře domů a chlévů křídou, která byla při slavnostních tříkrálových mších v kostelích posvěcena knězem.

Kdo se může stát koledníkem?

Každý, kdo chce rozdávat radost a pomáhat ostatním, kteří pomoc potřebují.

Musí být koledník věřící a chodit do kostela?

Myšlenkou sbírky je pomáhat druhým. Pokud je Vaše odpověď na otázku „chcete pomáhat potřebným?" kladná, pak toto je jedna z cest, jak pomoci. A čím více z nás bude pomáhat, tím více radosti a pomoci předáme těm, kteří ji potřebují.

Jak mají být koledníci oděni? Kde se dá pořídit královský oděv?

Králové by měli vypadat důstojně a vznešeně, mají mít královské řízy přepásané barevnou stuhou nebo různobarevné pláštěnky s přezkou. Na hlavě mají koledníci královskou korunu, nejlépe zlaté či stříbrné barvy; první koledník může nést na tyči betlémskou hvězdu, další betlém a třetí pokladničku. Králové by se však neměli oblékat do vyřazených ministrantských nebo kněžských obleků, prostěradel či nevhodných přehozů. Těm, kteří se nechtějí vyzdobit sami, jednoduchý kostým v omezeném počtu zapůjčíme. Korunku si však každý vyrobí sám.

Musí být v pokladničce vykoledován konkrétní obnos?

Je určitě milé, když je kasička zaplněna, ale daleko důležitější je, když koledníci do obydlí přinesou úsměv, písničku, poděkování a koledou upozorní ostatní na to, že jsou mezi námi lidé, kteří pomoc potřebují a že právě prostřednictvím sbírky může každý pomoci. Proto je důležité vědět něco málo o příslušné charitě.

A co když navštívení lidé do sbírky nepřispějí?

Možná jsou to právě oni, kdo pomoc potřebují. A svojí návštěvou mu koledník může sdělit, kam se pro pomoc obrátit.

Co se děje s vykoledovanými penězi?

Všechny finance jsou odeslány na celorepublikový bankovní účet a následně jsou podle jasných pravidel přerozdělovány: 65% farní/oblastní charity, resp. organizátor skupinek; 15% diecézní charity; 10% humanitární pomoc, 10% sekretariát a režie. Rozdělení je schváleno radou ředitelů CHČR a Českou biskupskou konferencí. V olomoucké arcidiecézi z rozhodnutí ředitelů v roce 2003 organizátoři ze svých 65% ponechávají 7% v tzv. krizovém a nouzovém fondu na pomoc charitám a potřebným při nepředvídaných situacích v arcidiecézi - živelné katastrofy atp.

Jaká jsou pravidla pro využití sbírky?

Už před zahájením sbírky si organizátoři ujasní svůj záměr na její využití, přičemž je kladen důraz na: 1) využití v rámci vyhlášeného záměru sbírky: „Pomoc lidem v nouzi u nás i v zahraničí a rozvoj charitního díla", 2) účelnost, 3) efektivitu, 4) transparentnost. Z pohledu zákona o veřejných sbírkách jsme vázáni účelem, který je v povolení, které vydává státní orgán, uveden.

(Převzato z fotogalerie Charity Kyjov)

Kdy, resp. v jakém termínu se bude nadcházející Tříkrálová sbírka konat?

V naprosté většině obcí kyjovského děkanátu sbírka proběhne během víkendu 5. – 6. ledna 2013.

Ing. Vladimír Měchura

Sláva Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!

O Vánocích nám tato andělská slova zazní v plné kráse. Udělejme všechno proto, aby se také naplnila. Vraťme Vánocům, co jim patří a co je činí skutečnými – DUŠI. Vánoce bez duše – to je pouze únik z reality všedních dnů, umělý stromeček bez vůně chvojí, zabalená krabice bez dárku... nepochopení, že Bůh tak miluje svět a tak mu záleží na každém, že dává nejcennější dar: Syna, který spojuje nebe se zemí a člověka s Ním. Bezduché Vánoce se stávají časem konzumu a živí v nás materialistické smýšlení a postoje. Je čas se zastavit, vzdát Bohu slávu a přijmout pokoj, který svět nemůže dát ani vzít! Požehnané a naplněné Vánoce s DUŠÍ, pokoj Vám lidem dobré vůle! „Vděčnost je paměť srdce", řekl nějaký moudrý člověk. A tak chci poděkovat především Pánu Bohu za každý den a požehnání v práci i poslání. Děkuji svým spolupracovníkům ve farnosti za každou službu, pomoc a pochopení, za to, že moje plány a starosti berou za své. Velké dík vyslovuji zaměstnancům obce a školy za podporu, trpělivost a lidskou spolupatřičnost. A Vám, lidem dobré vůle, děkuji za každý upřímný pozdrav, pěkné slovo a dobrý úmysl. Těším se na společná setkání o Vánocích. Zvu Vás k oslavě Boha a hledání pokoje a radosti!

MŠE SVATÉ:

Štědrý den:	20.00 h - dětská vánoční a 24.00 h – půlnoční
Boží hod:	8.00 a 10.00 h
Sv. Štěpána:	8.00 a 10.00 h
Sv. Jana:	17.00 h - žehnání vína a sklepů
Neděle Svaté rodiny:	8.00 a 10.00 h
31.12.:	17.00 h - děkovná mše sv.
Nový rok:	10.00 a 17.00 h

P. Viliam

Adopce na dálku

Blíží se čas Vánoční. Čas klidu, míru, lásky a obdarovávání se. Každý jistě rád dostává dárky, tedy krom jistých lidí v mé rodině, kteří rok co rok prohlašují, že NIC nechtějí. A to je teprve „ořech". Vymyslet co dát, aby i přes jejich přání ničeho, měli radost z něčeho... A taky většina lidí ráda obdarovává. A úplně nejlíp se obdarovávají děti. Ta zář v jejich očích, to nadšení, ten vděk. Nikdy nezapomenu na mou dceru, když uviděla pod stromečkem domeček pro barbíny. Ale obdarované by měly být nejenom naše děti. Na světě je spoustu dětí, které nemají tolik štěstí jako ty naše. Děti bez rodičů, bez domova, nemocné, bez možnosti se léčit. Nebudu Vás unavovat statistikami, každý člověk, který se jen občas dívá na zprávy, ví, jaká je situace například v mnoha afrických státech. Teď je ten správný čas pomyslet na ně a pomoci. Mám na mysli adopce na dálku. Nemůžu změnit celý svět, ale můžu jednomu dítěti někde v Africe dát vzdělání, dostatek jídla, ošacení a snad i lepší start do života. Ale nemusí to být zrovna v Africe. Prakticky po celém světě pomáhají nejrůznější organizace zlepšit dětem život. Taky nemusíte dítě zrovna adoptovat. Uvědomuji si, že je to dost velký a dlouhodobý závazek. Ale můžete třeba přispět nějaké rodině na kozu, nářadí, na vodovod. Pro nás malá částka, pro ně otázka přežití. A kdybyste přece jen chtěli adoptovat, nemusíte sami. Příkladem nám budiž naše Farnost. Vím, že doba je zlá a ceny vyšší a vyšší, peněz míň a míň, práce nejistá, ale i tak je většina našich občanů bohatší než většina lidí na světě. Také si uvědomuji, že lidská paměť je nastavena tak, aby si pamatovala spíše to zlé. Ale věřte, že se nám dostává mnohých darů a měli bychom se o ně umět podělit. Také vím, že jsou ve Vacenovicích lidé, kteří se do téhle akce již zapojili. Ale je tu jistě mnoho takových, kteří by mohli, ale ještě je to třeba prostě nenapadlo. Kdyby náhodou někoho chtělo napadnout

nějaké dítě adoptovat, zde se může dozvědět víc. Mimochodem, náš chlapec se jmenuje Muhammad Ali. www.charita-adopce.cz, www.centrumnarovinu.cz, www.adra.cz.

Odkud pochází jméno a rod Ingrů ve Vacenovicích?

*„Ve **znaku rodiny Ingrů** jsou symboly rolnického povolání a života rodu - obilí a hrozny. Kůň ve štítu představuje tomuto rodu po několik staletí neodlučného společníka a pomocníka při hospodářských pracích."*

Široká rodina Ingrů má celý svůj původ ve Skoronicích, odkud se po svém příchodu v 17. století začala postupně stěhovat a rozcházet. Spadají sem všechny rodiny Ingrů ve Skoronicích, Vlkoši, Kelčanech, Vacenovicích, Žadovicích, Kyjově, Svatobořicích, Mistříně a také v ostatních vzdálenějších místech.

Tento rod přišel počátkem druhé poloviny 17. století do Skoronic z obce Kunewaldu, která byla v roce 1947 přejmenována na Kunín a 1. 1. 1975 sloučena s městem Nový Jičín. V tomto Kunewaldě byl rod Ingrů usazen odedávna, psal se však podle správného německého pravopisu „Jünger" - vyslovováno *Jynger, Jyngr.* Tento způsob psaní se udržel po 3 - 4 generace a českou výslovností se teprve změnil a zjednodušil na „Ingr". V překladu znamená toto slovo „mladší". Dá se předpokládat, že toto příjmení vzniklo někdy na přelomu 16. a 17. století. Sloužilo jako označení mladého hospodáře na gruntě na rozdíl od jeho otce stejného křestního jména. V té době příjmení začala teprve postupně vznikat.

Kunewald, za I. Republiky psáno i jako Kunvald, byla v minulosti poměrně bohatá obec ležící v údolí řeky Odry v tzv. Moravské bráně, úrodné krajině, kde se dařilo všem zemědělským plodinám. Celý kraj je dodnes proslulý chovem hovězího dobytka. Ještě ve 13. století byl však tento kraj neobydlený. Až teprve Přemysl Otakar II. sem přivedl německé kolonisty, kteří založili někdy ve 14. století, před rokem 1380 tento Kunewald.

Vlivem blízkého Fulneku se i v Kunewaldě v 15. století rozšířilo bratrské učení. Později tu pobýval také Jan Ámos Komenský. Po 30-ti leté válce bylo kunwaldské panství evangelickému panu Cetriši z Kinsberka konfiskováno a koupil ho za nízký obnos roku 1653 milotický a světlovský hrabě Gabriel Serrenyi, tehdy už zemský hejtman, který tam povolal katolické misionáře.

Milotický hrabě Gabriel Serrenyi koupil kunwaldské panství s tím záměrem, aby získal robotníky pro zpustlé a zničené panství milotické. To velmi utrpělo vpádem Turků a Tatarů v říjnu roku 1623. Tehdy byly Skoronice vypáleny, úplně vylidněny a po celá 3 desetiletí ponechány osudu. Prořídlé obyvatele v Miloticích, Vacenovicích a Mistříně doplnil Serrenyi asi 80 rodinami z Bojkovska, z obcí kolem hradu Světlov.

Když se mu tento první záměr zdařil a neměl už přebytečné lidi na Bojkovsku, přistoupil k osídlení Skoronic tak, že celou pustou osadu osadil jednotně německy mluvícími obyvateli z Kunewaldu. Kolonizaci neprovedl naráz - v letech 1653-1656 přišlo 17 rodin, po tomto roce dalších 10 rodin. A mezi těmito prvními kolonisty byl také předek z rodu Jungerů jménem Michal, v té době asi 25 letý. Kolonisté nebyli ve své domovině zámožní, byli to domkaři a hlavně podruzi, kteří podle tehdejších zvyklostí a řádů nedostali žádného nemovitého majetku a ze selských synů se tak postupně stávala vesnická chudina, domkaři a podruzi.

Tato skupina lidí se nabízené kolonizace chytila jako příležitosti k lepší existenci. Není sice známo, zdali šli ochotně a s nadšením ze severu na jih Moravy. Hrabětem Serrenyim měli slíbené úlevy na daních po dobu 10 let. Dlužno ještě podotknout, že rod Jungerů nebyl společný s rodem Ungerů, který se k nám také dostal.

Tato kolonizace zapadla do doby ostrého a tvrdého počátku protireformace a pronásledování nekatolíků. Během krátké doby se adaptovali, přizpůsobili se a stali se z nich v dalších generacích přesvědčení katolíci, tak jako o několik desítek let později počali užívat českého jazyka. Udržovali si však i jazyk německý, k čemuž jim dopomáhala jejich oficiální přednost v celém tehdejším veřejném životě – u vojska, na zámku a u židovských obchodníků.

Nedá se přesně zjistit datum narození, ani úmrtí Michala – tohoto „Adama" – prvního známého předka Ingrova rodu. Tento Michal, který bývá uváděn jako *mladý hospodář* mezi kolonisty, kteří přišli do pustých Skoronic, se narodil v Kunewaldě u Nového Jičína v bouřlivých dobách třicetileté války, kolem roku 1630.

Neznáme ani jméno Michalovy manželky, kterou si jistě přivedl s sebou z Kunewaldu. Víme však o obou tolik, že už v roce 1683 byli oba nebožtíci a zůstalo po nich 5 živých synů. Oba rodiče mohli zemřít na nějakou epidemii, o které v té době nebyla nouze, protože je s sebou přinášela cizí vojska. Je také možné, že Michal padl při potyčce s těmito nájezdníky, neboť milotické panství stavělo při každém blížícím se nebezpečí vpádu 10 mužů na „pas", na hlídku u Veselí nebo u Rohatce.

Podle opakovaných údajů v „Sirotčích účtech" panství milotického se Michalovi narodilo těchto 5 synů:

Bartl	/Bartoloměj/	v roce 1659
Mates	/Matěj/	v roce 1665
Paul	/Pavel/	v roce 1668
Franz	/František/	v roce 1671
Andreas	/Ondřej/	v roce 1680

Je téměř jisté, podle přestávek mezi jednotlivými syny, že spolu tito manželé zplodili dětí víc, nezůstaly však na živu.

Michal byl také jedním z těch, kteří obnovili život v pustých Skoronicích. Těžko se dnes vžíváme do těchto poměrů, kdy byla celá Morava zničená a vyrabovaná, kdy lidé trpěli nesmírnou bídou, hladem a stále si nebyli jistí životem. Kolik síly, hrdinství, houževnatosti, vytrvalosti a víry v lepší život v nich byl, když se znovu po každém nájezdu zotavili a znovu - třeba bez svých drahých a blízkých, s holýma rukama znovu se pouštěli do boje s nepřízní a tvrdým životem.

Nejstarší ze sourozenců **Bartoloměj byl už podle seznamu ženatý ve Vacenovicích** a hospodařil tam na gruntě, bylo mu 24 let. Osmnáctiletý Mates byl u něho jako pacholek a spolu s ním tam bydlel i nejmladší sirotek 3-letý Ondřej. Po dosažení jinošských let se vrátil zpět do Skoronic. Patnáctiletý Pavel a dvanáctiletý František se po osiření uchýlili k přízni do Slezka, zřejmě do Kunewaldu. Dovedeme si dnes představit takto doslova rozbitou rodinu; dovedeme se vžít do situace těchto dětí, které putují ke svým stařečkům nebo tetičkám, kmucháčkům, které třeba ani neznali.

Bartoloměj tedy založil ve Vacenovicích větev rodu Ingrů.

Použité dokumenty z Kroniky rodu Ingrů ze Skoronic od Vojtěcha Holcmana.

Ingr Petr

V základní škole nezahálí....

Sychravo, brzká tma a první sněhové vločky jsou pomalu a jistě předzvěstí předvánočního času. Krásné, barevné a teplé dny podzimu jsou už zasunuty do šuplíku vzpomínek. Toho podzimu, který nás ještě před nedávnem hřál a vrátil do školy. Děti usadil opět do školních lavic. V září jsme přivítali 17 nových prvňáčků. Naše řady posílila jejich nová paní učitelka a naše kolegyně Barbora Svitková.

Od října byla potom zahájena činnost v zájmovém vzdělávání. Děti měly možnost zapsat se do výtvarné dílny, počítačového kroužku, šachů, Sokola, klubu „Psí " a do dětského folklórního souboru Oskoruška. Své síly a vytrvalost jsme vyzkoušeli na pohodovém výšlapu na **Náklo**. Dobrou náladu a energii dětem neubralo ani chladnější počasí.

Celý listopad nás provázelo téma „**Voda, voděnka**". Touto myšlenkou jsme navázali na snahu obce revitalizovat místní studny a těmito téměř uměleckými prvky zpříjemnit prostředí naší vesnice. Bylo krásné pozorovat, jak se v dětech téma vyvíjí a plyne jejich

fantazií. Studna „Hornica“, jak ji lidé dříve nazývali, vyrostla vedle školy. Stala se ústředním tématem mnoha obrázků, slohových děl a dokonce i divadelního představení o Jankovi a Aničce, kterým nás pobavili a překvapili žáci páté třídy. Jejich divadlo mohli zhlédnout i děti z mateřské školy - předškoláci. Ti k nám po celý listopad, v rámci přípravy do školy, docházeli. Vždy jednou týdně jsme si pro budoucí školáky připravili výukový program. Měli možnost seznámit se s prostředím školy, s interaktivní výukou a také si rádi zahráli a zacvičili v tělocvičně. Velmi děkuji kolektivu MŠ za vstřícnost, ochotu a těším se na další spolupráci.

V listopadovém vodopádu dnů se žáci velmi houževnatě, svědomitě a vytrvale zapojili do **sběru papíru**. Celou akci nám pomáhali uskutečnit pracovníci obce i samotná paní starostka. Ta přišla vyhlásit a odměnit nejlepší „sběrače“ pěknými cenami. První místo získal Mojmír Blahušek - 5.tř. (431,2 kg), druhé místo patřilo Vítovi Šuralovi také z 5.tř. (267,2 kg) a na třetím místě byla Adéla Bábíková ze 3.třídy (211,1 kg). Nejlepší třída mohla za přispění obce oslavit svou snahu pohoštěním na pizzerii. Dětem se podařilo nasbírat celkem 4190,9 kg papíru. Velké díky patří i rodičům. Přiložili ruku k dílu a pomáhali svým dětem se svozem sběru do školy.

Bránu k pohádkám, které k vánočnímu času neodmyslitelně patří, jsme pootevřeli výletem na představení Popelka do Mahenova divadla v Brně. Vánoční atmosféru jsme si užili na prvním vánočním jarmarku na dvoře školy. Této akci předcházelo vypouštění balonků na dětském hřišti za obecním úřadem, také ve spolupráci s obcí.

Všechny tyto akce byly kořením naší školní práce, kterými jsme si zpestřovali výuku. Nadále pokračujeme v projektu EU - Peníze školám, díky němuž jsme během podzimu modernizovali počítačovou učebnu a mohli také navýšit kapacitu počítačů. Paní učitelky věnují svůj volný čas tvorbě digitálních učebních materiálů tzv. DUMů, které jsou také nezbytnou součástí úspěšného dokončení projektu. Jejich obsahy si mohou rodiče nacházet na webu školy, kde jsou uveřejňovány. Veškeré naše úsilí a snažení má společného jmenovatele a tím jsou spokojení, vzdělaní a vychovaní žáci.

Objemný kmen vyrůstá z tenkého proutku, vysoká věž začíná hroudou hlíny a cesta tisíc mil začíná prvním krokem. Ať vykročíte do Nového roku šťastně a především cesta - je vaším cílem. Ať Vás každý neúspěch posílí a dá Vám chuť objevovat. Pevné zdraví přeje

Mgr. Liběna Lisá, ředitelka ZŠ

ZŠ Voda, voděnka

ZŠ Vodníkova říše

Vánoční dárek od obecního úřadu

Od počátku otevření nové mateřské školy uběhlo už pěkných pár roků. Už více než třicet let vaří v této školce paní kuchařky pro svoje malé strávníky a k tomu jim celou dobu sloužilo původní vybavení kuchyně. Ale všechno má svůj čas, a tak i přes četné opravy, dosloužila i naše stará, ještě poctivě vyrobená trouba. Proto bylo zapotřebí udělat rozhodnutí co dál, zda koupit nové trouby nebo zakoupit chytrý multifunkční přístroj - konvektomat.

Za školní jídelnu i naše strávníky musím poděkovat obecnímu úřadu a paní starostce Ing. Janě Bačíkové, že zvolili druhou i když o něco dražší variantu - a to konvektomat firmy Retigo. Pro bližší vysvětlení chci napsat co vlastně toto zařízení umí. Zastane hned několik funkcí, vlastně umí připravit až 90% potravin. Vaří, peče, smaží i frituje. To nejdůležitější ale je, že vaření v páře patří k nejzdravější přípravě pokrmů.

Jeho tajemství spočívá v přípravě, kdy potraviny neleží ve vodě, ale vaří se pouze nástřikem páry. Při tradičním vaření ve vodě ztrácí potraviny váhu, čerstvou barvu, velké množství vitamínů a minerálních látek. Naopak při použití parního režimu jsou všechny výživové hodnoty, váha i barva pokrmu zachovány. Také úspora tuků v dnešní době není zanedbatelná. Při dnešní celorepublikové obezitě dětí není v parním konvektomatu při tepelné úpravě potravin zapotřebí téměř žádného tuku.

Tento nový přístroj nám přivezla firma Chevron koncem listopadu. Hned druhý den nám poslali svého kuchaře na zaučení a již třetí den vařily naše šikovné paní kuchařky i přes počáteční obavy samy. Šťavnaté křupavé kuřátko, brambory, rýži, knedlíky, rybičky i zeleninku. Tak tohle všechno náš nový pomocník umí. Možnost zdravějšího stravování již od útlého věku. No řekněte sami, nebyl to hezký dárek pro naše děti, důchodce i ostatní strávníky?

K tomu bych chtěla poděkovat i všem pracovníkům školní jídelny, protože i když jsou stroje sebelepší pomocníci, dobré jídlo vždycky vychází z lidí. Z jejich přístupu k práci, dobré nálady a jak se vždycky říkalo – s láskou připravené jídlo chutná úplně jinak. Takové to jídlo od maminky.

Závěrem chci popřát našim strávníkům a všem spoluobčanům pohodové Vánoce a příjemný rok 2013 plný lásky a pochopení.

za školní jídelnu Jana Grufíková

Nový konvektomat ve školní jídelně

MŠ svačinka na zahradě

V mateřské škole si nejen hrají....

Jsem velmi ráda, že můžu v letošním roce začít tím, že se naše mateřská škola po dlouhých snahách a peripetiích konečně dočká rekonstrukce, která se bude týkat zateplení budovy, výměny oken a rekonstrukce střechy. Když zůstanou nějaké peníze, budeme rádi také za rekonstrukci sociálního zařízení, které již nutně potřebuje zrenovovat, a také výměnu podlahových krytin v některých místnostech.
V letošním roce je do mateřské školy zapsáno 74 dětí, pracuje zde 5 kvalifikovaných učitelek a jedna na poloviční úvazek. Výchovně vzdělávací práce je zaměřena na výchovu ke zdravému životnímu stylu a na environmentální výchovu. Každý měsíc pořádáme pro rodiče a děti tvořivé odpoledne, o které mají maminky a někdy i tatínkové a babičky velký zájem. Je to jedna z akcí, kdy se nám daří rozví-

jet spolupráci s rodiči. Rodiče s dětmi se vždy ve velmi hojném počtu zúčastňují akcí, které mateřská škola pořádá. Mezi nejoblíbenější patří dýňová šou, dětský krojový ples, vánoční besídka na školní zahradě. Ve spolupráci s SDH jsme již podruhé uspořádali „Pohádkový les“, kde místní družstvo hasičů zajišťuje pro děti soutěže a mateřská škola pochod pohádkovým lesem. V letošním roce tuto akci navštívilo 140 dětí. V hasičském areálu se nám líbí, proto zde také pořádáme slavnostní ukončení školního roku, kde mohou děti předvést, co se ve školce naučily.

Také naše školní zahrada, na které děti tráví velkou část dne, neustále prochází změnami. Náš oblíbený altánek jsme museli zrušit, ale velmi rychle byl nahrazen altánkem novým. Museli jsme také z bezpečnostních důvodů odstranit největší průlezku - hrad, který dosud nebyl nahrazen, ale věřím, že příští rok pořídíme něco nového co si děti určitě oblíbí.

S dětmi si velmi často vyprávíme a občas se i zasmějeme, například při vyprávění o naší republice se p. učitelka ptá dětí: „Včera jsme poslouchali tu českou písničku, byla to naše národní...“ a dětí odpoví: „hypotéka“ (hymna).

Při vyprávění o příchodu tří králů dítě vypráví: “... a potom přišli tři mudrlanti“ (mudrci).

Ráda bych využila příležitosti a poděkovala touto cestou paní starostce, panu místostarostovi a všem zástupcům obecního úřadu za velkou snahu při získávání finančních prostředků potřebných pro rekonstrukci a celkovou podporu naší mateřské školy.

O Vánocích myslíme na ty, na kterých nám opravdu záleží. Jsou jako bílé vločky, snášejí se na naši rozehřátou dlaň. I kdyby se nám nepovedlo všechny tyto vločky pochytat a pošeptat jim tichounké vánoční přání na dlani, stále můžeme pošeptat svá přání do zimního vánku a ten je roznese do všech koutů k našim blízkým.

A my dnes posíláme takové malé přání krásných a radostných Vánoc k Vám.

Mgr. Květoslava Malá, ředitelka MŠ

MŠ plavání

MŠ tři králové

MŠ pokusy

MŠ rej čarodějnic

MŠ v lese

Návštěva předškoláku v ZŠ

Dětská podzimní burza

Ve dnech 20. – 24. září se na Muzeu uskutečnila první dětská burza pořádaná ve Vacenovicích. Za výhodné ceny bylo možné prodat i nakoupit podzimní a zimní dětské oblečení, obuv, těhotenské oblečení, kočárky, sedačky do auta i na kolo, hračky a další potřeby pro děti a jejich maminky. Ve čtvrtek a v pátek se přijímaly věci na prodej, v sobotu se prodávalo a v pondělí se vydávaly peníze a neprodané zboží. Celkem se nám sešlo téměř 2500 věcí od 50 prodávajících a prodáno bylo 541 kusů.
Velké poděkování patří Národopisné společnosti Vacenovice za bezplatné poskytnutí prostor Muzea, a také všem maminkám, které se podílely na organizaci, za ochotnou a nezištnou pomoc.
V termínu 22.-24. února 2013 plánujeme zorganizovat jarní dětskou burzu, na níž se bude prodávat jarní a letní oblečení, obuv apod. Tentokráte nám vyšel vstříc Obecní úřad Vacenovice a dal nám k dispozici přísálí KD. Bližší informace o chystané burze budou zveřejněny v průběhu měsíce února na místním infokanále a na plakátcích, které budou vyvěšeny na obvyklých místech. Srdečně touto cestou zveme všechny, kteří by měli zájem levně prodat či nakoupit věci pro děti. I tímto způsobem si můžeme vzájemně pomoci a přispět tak k spokojenějšímu životu v naší obci.

Za pořádající maminky Jaroslava Blahová

SERIÁL naši slavní rodáci - Václav Hajduch

Můj příběh začal dnem, kdy mě oslovil kamarád a zároveň syn vedoucího slováckého kroužku Radim Hynšt, jestli nechci přijít na zkoušku, že se naučím tancovat a zpívat. Vůbec mě nenapadlo, že bych přišel, ale stalo se. No a na světě byl můj první kontakt se zpěvem.

V tu dobu začínala také Vacenovská cimbálová muzika a Mirek Blahůšek pronesl: „nauč se hrát na housle!“, tak jsem se jen pousmál, ovšem druhý den už jsem stál v lidové škole umění v Kyjově a paní učitelka Hašková jen nevěřícně kroutila hlavou nad tím, že sedmnáctiletý kluk se chce naučit hrát na housle. Ale samou zvědavostí to zkusila. Kouzlo se zdařilo, housle mě poslouchaly, hlas zněl, tak jsem se po několika letech primování Vacenovské cimbálky vydal zkusit štěstí dál.

Prošel jsem konkurzem do národního divadla v Brně a tam jsem se prozpíval přes několik profesorů zpěvu (Josefa Škrobánka,Vlastimila Babáka, Jurije Gorbunova) až k mému nynějšímu Leo Mariánovi Vodičkovi, našemu nejslavnějšímu *Daliborovi* a dlouhou dobu nejlepšímu prvnímu tenorovi Národního divadla v Praze, které je nakonec od roku 2001 mým působištěm.

Kromě Národního divadla v Praze, se kterým jsem projel kus světa, spolupracuji i s Pražským komorním sborem, se kterým jsem v koprodukci s australskou Národní operou docestoval až do Číny (Macao, Hongkong), kde jsme uváděli Verdiho *Rigoletta*. Z dalších zajímavých míst to byl např. Libanon, Kypr, Tenerife, Kanárské ostrovy a skoro celá Evropa, a několikrát turné po Japonsku.

V neposlední řadě jsem měl tu čest účastnit se každoročně letního Rossiniho operního festivalu v italském Pesaru, kde jsme vždy dva měsíce připravovali tři nové Rossiniho operní inscenace. Setkal jsem se tam s mnoha slavnými zpěváky z celého světa, mezi ty největší hvězdy patří dnes jeden z nejslavnějších tenorů Juan Diego Flores nebo Gregori Kunde a mnoho jiných. A naopak zimního turné po Skandinávských zemích s vánočním programem Andrea Bocelliho.

V Národním divadle mám za sebou 40 různých operních titulů a spolu s jinými projekty včetně koncertní činnosti se vyšplháme až k číslu 68 a to už je nějakých not a textů v různých jazycích! Národní divadlo mi umožnilo si zazpívat i několik sólových rolí a v této chvíli mě jedna příjemná čeká - v roli *Dona Curzia* z *Figarovy svatby* se představím v lednu 2013 na měsíčním turné po Japonsku na což se velmi těším.

Národní divadlo se pro mě stalo druhým domovem a jsem šťastný, že se můžu podílet na jeho historii.

S pozdravem krásných Vánoc a všeho nejlepšího do Nového roku
Váš Václav Hajduch

DH Vacenovjáci

Dovolte mně malé ohlédnutí za právě končícím rokem 2012. V tomto roce jsme odehráli na 60 vystoupení. Ať už koncertů, estrád, plesů, tanečních zábav nebo hodů. Ale některé se člověku vryjí do paměti. Tak například koncert 19. 4. ve vyprodaném sále KD v Plzni, který pořádal a zároveň i moderoval Josef Pospíšil. V červnu to pak bylo vystoupení na největším dechovkovém festivalu u nás na "Kmochově Kolíně". V červenci pak nádherný vyprodaný koncert v Praze, no a hned druhý den krásný festival „Kubešova Soběslav“. 18. října jsme koncertovali v Holýšově u Plzně a druhý den v Českých Budějovicích na výstavišti. A co mě těší nejvíc je, že všude chodí na dechovku spousta diváků a posluchačů. Potlesk vyprodaných sálů totiž nejde ničím nahradit. Těch akcí, které jsme odehráli a kde se nám líbilo, je v průběhu roku spousta, ale není cílem tohoto článku je tady všechny jmenovat. Snad pro Vás, kteří máte zájem se dozvědět o našich vystoupeních víc, doporučuji navštívit naše facebookové stránky „vacenovjaci“. Je tam také spousta fotek z našich vystoupení. Tak teď závěrem roku nás ještě čekají vánoční koncerty a pak už si budeme užívat ty krásné, radostné vánoční dny. A to samé přeji i Vám. Krásné, radostné a pohodou naplněné svátky vánoční.

Petr Grufík
Kapelník DH Vacenovjáci

CD Dechové hudby Vacenovjáci

Vacenovští muzikanti

Když před 10 rokama připravovala farní rada oslavu osmdesátin otce p. Františka Adamce, oslovili bývalé muzikanty dechové hudby Vacenovjáci, teho času bez angažmá v čele s p.Antonínem Blahou, „esli by nešlo zatrúbit velebnému, že bude mět narozeniny a že toťkaj, když trúbili ve Žlébkoch, sa to načisto pěkně néslo." A tak slovo dalo slovo a věřte nebo nevěřte, je to už opravdu deset rokú a muzikanti sa scházajú dál. Velebnému pánovi, jak aj skoro všeckým Vacenovským zemřelým sa zatrúbilo aj na cestě poslední a dechovka, složená z devadesáti procent z muzikantú, kteří vyhráli roku 1992 "Zlatú křídlovku", hraje dál.

Bez dechovky si už těžko dokážeme představit Boží tělo, hodový průvod, hodové a púťové Bohoslužby atd. … Letos tých akcí bylo načisto dosť. Začlo to 21.ledna Farní veselicú, kde sme sa stali určitě nejsilnější dechovkú na světě, protože naše řady posílili mimo klarinetistů aj. zpěváci Jožka Silák st., jeho vnuk Patrik Silák a když k nim připočítáme Jožku Siláka ml., Paťového taťku a našého křídlováka, tak je jisté, že podobné soustředění „siláků" na jedném místě može byt už jedině na mistrovství vzpěračů.

18.března jsme odehráli krojový ples MŠ, opět v silné sestavě. 22. 4. 80. narozeniny p. Ludmile Mikulčíkové, 5. 5. jsme popřáli manželům Kovaříkovým ke zlaté svatbě a po téjto akci sme eště rozvířili poklid sobotního odpoledne vytrubováním po dědině u Blahů, Siláků a Rygarů u hřiště. 25. 5. zlatá svatba manželů Tomečkových, 10. 6. Boží tělo, 14. 6. púť. 22. 9. jsme se slováckým krúžkem ve skanzenu ve Strážnici předvedli hody. 7.10. hodový průvod Vacenovice, 11. 11. hody Tasovice a 14. 12. 50-tiny J. Rygara. Sezóna skončí tak jako každoročně vánočním koledováním.

To, že naši kmenoví hráči působí i v jiných souborech, je veřejnosti dostatečně známo a tak není problémem vidět hostovat Vacenovské muzikanty nejenom v okolních dechovkách, (Mistříňanka, Straňanka, Dubňanka, Sobuláci atd.), ale i v kapelách jiného žánru. Kapela je toho času bez klarinetistů, „lebo tí sú najvěc náchylní na zuby a fčíl sú, jak sa říká v rekonvalescenci, ale když je potřeba, zaskočijú posile z okolí."

K 15.11.2012 sa pravidelně scházáme ve složení: baskřídlovky: Toník Blaha, Staňa Tomeček, Tonda Ingr. Křídlovky: Jožka Silák, Libor Mikulčík, Pavlík Tomeček (Pavel je nejnovějším a nejmladším muzikantem v kapele a my jako Vacenovští muzikanti už sme ho vzali za svého, ale Vacenovjákem sa stane asi až po svatbě), tuba: Jožka Rygár, doprovody: Jarek Blaha, Radek Rygar, Jožka Miléř, Zdeňa Brázdil, bicí: Peťa Vaculka.

Na konci každého roku si říkáme, jak ten rok zaséj utékl, ale mně sa zdá, že aj tych deset roků utéklo jak mávnutím kúzelného prútka. Když sme sa před týdněm v Tasovicích po odehrátí hodovéj mše domlúvali s tasovickým starostú na příští akci, chce, aby sme odehráli za rok celý hodový průvod, nekeří přislíbili účast jedině když nás povezú na vozi s koňma. No že by sme stárli nebo co? Pravda je taková, že už sa čím dál častější než o děvčatoch bavíme o tem, keho a co víc bolí. Ale na zkúšku sa dycky ešče nejak dohrabem a muzika nám na bolesti pomáhá zapomnět. Tak hurá do druhéj desítky let!

Libor Mikulčík

Dopis od paní Dany Zátopkové

Pan Oldřich Krejčí z Kyjova zaslal na Obecní úřad Vacenovice prastarou fotografii důstojníků francouzských legií za 1. světové války. Tuto jsme zaslali p. Daně Zátopkové, aby posoudila, zda je na fotografii zvěčněn její otec Antonín Ingr nebo Ingr V., jak je uvedeno na rubu fotografie. Toto je odpověď p. Dany Zátopkové:

Paní starostko Ing. Bačíková,

Srdečně Vás zdravím a odpovídám na Vaše dotazy ohledně pobytu mého otce A. Ingra ve Francii za první svět. války. Na fotografii je to skutečně on, jako kapitán francouzských legií. V Cognacu bylo tehdy velitelství a taťka tam sloužil asi od r. 1917. V našem rodinném archivu tuto fotografii nemáme, ráda bych si ji nechala. My máme doma krásnou pohlednici, kterou mamka sama malovala a posílala taťkovi k svátku do Paříže, v r. 1920. V té době tam ještě dojížděl jako vojenský kurýr. Máte pravdu, že na obrázku je Ant. Ingr a ne Vinoš Ingr. To byl taťkův bratr, taky z Vacenovic, který ale nikdy ve Francii nebyl. Pro zajímavost: jeho vnučka se vdala do Mikulčic, jmenuje se Alena Kotásková a před nějakým časem dělala starostku.

Lítali jsme s helikoptérou nad Vacenovicama, tak Vám posílám nějaké fotky. Původně jsme chtěli přistát, ale piloti neměli dost benzinu, tak jsme měli strach, že bysme Vám zůstali na krku.

Kdybyste potřebovali ještě něco vědět, tak se ozvete.

Zdraví a příjemné vánoce přeje

Dana Zátopková

PS: srdečně zdravím také Sokolky - Marijánky

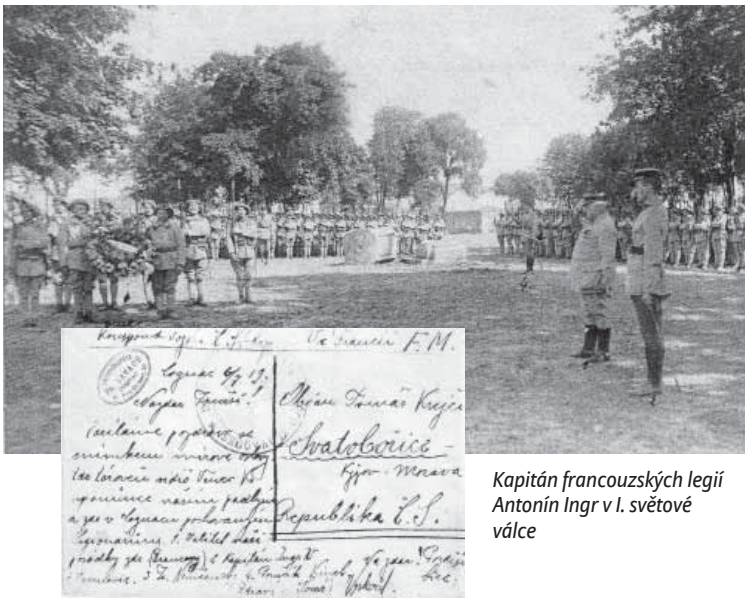

Kapitán francouzských legií Antonín Ingr v I. světové válce

Marijánky udílely titul „MAMIČKY"

Obec Vacenovice uspořádala 31. července 2012 v areálu vinných sklepů Žlébky slavnost pod názvem „Dobře je nám při písničce". Početné společenství občanů, sportovní činitelé, obdivovatelé, rodinní příslušníci a zastupitelé obce přivítali paní Danu Zátopkovou při příležitosti udělení čestného občanství Vacenovic.

Členky pěveckého sboru Marijánky usilovaly o to, aby se obci dostalo této cti v roce , který je pro paní Zátopkovou nejenom jubilejní, ale také symbolický – letopočtová číslovka 2 se často stává i jejím životním mezníkem.

Paní Dana se narodila 19. 9. 1922, což se přesně shoduje s datem narození jejího manžela Emila. V roce 1952 oba dva obdrželi ve svých disciplinách zlaté medaile na olympijských hrách v Helsinkách - zatím jako jediný manželský pár. Rokem 1962 končí paní Dana s aktivním sportem a v roce 1972 ukončuje činnost v ženské komisi Mezinárodní atletické federace. A vážnost udílení titulu posílil i souběžný průběh olympijských her - Londýn 2012.

Osobnost slavné sportovkyně byla udělením občanství zapsána nejenom do obecní kroniky, ale i do srdcí Marijánek. Prostřednictvím osobních setkání, „mejlového" i písemného spojení objevily za jejími sportovními výkony také hodnoty mateřského, chápajícího srdce. A ženský pocit hrdosti jim dodal sílu k odvaze udělit jí – ne olympijský, ale vacenovský titul: „mamička". Jak vznikla jejich myšlenka adopce?

Především z ujištění samotné paní Dany: „Cokoliv dobrého přeneseme na druhého člověka nebo jen tak do éteru, musí se nám to dobro odněkud vrátit". Troufalosti Marijánek „nahrál" i fakt, že se světové oštěpařce „nestačila ze slávy zamotat hlava". Naopak! Zůstává být i nadále „vacenovjanků", protože ji nepřestala poutat láska ke Slovácku. Podobně jako paní Zátopková, tak i Marijánky měly své maminky, které byly prosté venkovské ženy. Naučily je tvořivé práci a zodpovědnosti k životu. Paměť paní Dany na Vacenovice se kryje s časem jejich dětství a mladosti. Jako děvčátko a dívka prožívala i ona radostné chvíle prázdnin a rodinných svátků ve stejném přírodním a společenském prostředí. Právě ve Vacenovicích kdysi tvořila u šicího rámu „scáčky" či jiné tajemné formy výšivek a naučila se malovat slovácké ornamenty. Objevila zde bohatost krásy barvení a vyškrabování velikonočních vajíček. Paní Dana je doposud členkou Asociace malířů a malířek kraslic ČR a její umělecká tvorba je součástí stálé expozice této společnosti. Reprezentuje uchovanou tradici naší obce oficiálně evidovanou od roku 1932: kresba na černých a fialových vajíčkách.

Vacenovice jsou rodnou obcí otce paní Zátopkové (plukovník Antonín Ingr - kapitán srbské armády, francouzský legionář, velitel pluku, vězeň koncentračního tábora) i její matky Františky roz.Bábíčkové. Dodnes se její bývalá rodina odlišuje od ostatních „Ingrovců" (Bazílovci, Bonifáci, Vinošovci) označením „Plukovníkovci".

Hlavní spojnicí Marijánek s novou mamičkou je zpěv. Paní Dana je nejenom zpěvačkou, ale i sběratelkou písní – ve svém sborníku jich má zaznamenáno více jak 600! Některé z nich zapadly do jejího srdce právě ve Vacenovicích, kde je poprvé uslyšela zpívat na dědině nebo v Letochově hospodě.

Při pohledu na krojované zpěváky a rodinu ji návštěva obce darovala vzpomínky na mládí: prožitky obřadů svící, odprášání, čepení nebo bujaré veselí maškarád, které doprovázely každé svatební veselí. Paní Zátopková se dokonce mohla pozdravit i s některými bývalými „drůžkami", které se staly svědky jejího manželského slibu. Nové dcery Marijánky při této příležitosti vyslovily obdiv nad tím, že náš legendární sportovec Emil Zátopek mohl přivést svůj talent a dřinu až ke hvězdám i díky vkladu paní Dany.

Tím, že přijala občanství Vacenovic a zodpovědně zapisuje rodinné paměti, podává svědectví o svých kořenech. Vždyť spolu s rodinami Ingrů, Křižků, Bábíčků, Bolfů prožívala i ona bolestné rány, které jim způsobil totalitní režim. Marijánky si paní Danu vybrali jako svou mamičku také pro příklad odvahy v boji se zlem. Kromě toho, že se jí podařilo pomocí „slováckého nadhledu vykroutit z komunistických osidel", ještě se statečně postavila proti zvůli jedné strany podepsáním petice Dva tisíce slov. A nikdy své názory neodvolala!

Pro Marijánky – jako vychovatelky dětí – se paní Dana stala morálním apelem v prosazování myšlenek fair-play. Podobně jako ve sportu, tak i v rodinném životě platí stejná pravidla: dobré vztahy se nepoměřují penězi! Adoptované dcery by ještě chtěly po jejím vzoru získat správný „fortel atletky". Jejich nová „mamička" si totiž neumí užívat zaslouženého odpočinku, ale vnímá zestárlé nebo zchudlé olympijské medailisty a snaží se jim pomoci. Ani dnes ji – přes všechna zdravotní omezení - neopouští jadrný slovácký humor a zájem o společenské dění.

Paní Zátopková se jim stává vzorem zodpovědnosti za vlastní životní cestu. Prostřednictvím sportu si na základě náročného tréninku vybojovala světová ocenění a splnila si tak dosažitelné životní cíle. A logika sportu má stejné základy jako filosofie životní moudrosti: bez obětí nikdo nezvítězí a nemůže být sám se sebou spokojen.

Vděčné Marijánky poděkovaly paní Daně za hladivý mateřský dotyk jejího srdce a k devadesátým narozeninám ji s láskou popřály:

„ Ať se jí z očí nevytratí zářivá jiskra, ať nevymizí chuť na dobré vínečko, ať jejímu srdci lahodí slovácká pěsnička, ať ji nikdy neopustí radost z konání dobra!

Marie Šimečková

Kulturně- společenská činnost ženského pěveckého sboru MARIJÁNKY

V loňském roce byly Marijánky vyzvány členy redakční rady Vacenovického zpravodaje, aby občanům prozradily předpokládané kulturně-společenské aktivity roku 2012. I přes rizikovost plánování, nás skutečnost roku „zaskočila". Nejvíce nás mrzí, že neproběhlo kulturní pásmo „Zpívajú sobě robky na Moravě". Snad jej budeme - pomocí sponzorských darů - realizovat v příštím roce při příležitosti 10. výročí vzniku sboru.

Většina našich „snů" nebyla naplněna pro „vysokou nemocnost starších a rodinnou zaneprázdněnost mladších Marijánek". Ale i tak nám tento rok přinesl mnoho veselých zážitků, osobního uspokojení a radosti ze zpěvu.

Hned v úvodu roku jsme mohly nejenom zpěvem podpořit výbornou Farní veselici. Stejně úspěšný byl i letní Farní den, kdy jsme dostaly příležitost navázat přátelství se zpěváky ze Slovenska. Náš věkově omlazený sbor zažil mimořádně pěkné přijetí od členů mužských sborů, které k nám tradičně přijíždějí na pozvání našich „mužáků".

Marijánkám se dostalo možnosti „zanotovat" mužskému sboru z Ratíškovic při příležitosti křtu jejich nového CD. Podobně jsme oslavily 40. výročí založení cimbálky J. Slaměny v Kostelci. V tomto roce jsme dokonce navštívily muzikantský „Olymp" – Dolní Bojanovice. Ale náš strach byl vystřídán radostí z úspěchu, když náročné publikum ocenilo nejenom krásu krojového oblečení, ale také výběr veselých písniček.

Z mikroregionálních akcí připomínáme účast na Dolňáckých slavnostech v Miloticích a pěkné přijetí ve Vlkoši, kde jsme vystupovaly v pořadu Zarážání hory. Rok 2012 nám přinesl opravdové uspokojení z krásného obřadu čepení, kdy nám své „pěkné hlavy" svěřily tři vacenovické nevěsty.

Jako členky Sokola jsme dostaly nabídku návštěvy opery Prodaná nevěsta ve Valašském Meziříčí a mohly jsme zpěvem reprezentovat naši TJ na přehlídce sokolských sborů v Boskovicích. Jedna Marijánka se dokonce i aktivně zúčastnila letošního Sokolského sletu v Praze. Největší „starost", ale zároveň i největší radost nám udělala oslava udělení občanství paní Daně Zátopkové při příležitosti jejich 90. narozenin.

Aktivně jsme se zapojovaly i do života naší farnosti. (Např. vedením křížové cesty, zpíváním na májových pobožnostech a pohřebních obřadech). Prožily jsme společnou dovolenou na poutním místě Králíky a navštívily jsme památný sv. Hostýn.

Potěšení nám přinesla rodinná oslava 80. let života naší „mamičky –kostymérky" paní Mikulčíkové. Velkým zadostiučiněním se pro celou naši obec stala arcidiecézní slavnost při příležitosti udílení ocenění. Z rukou Otce arcibiskupa obdržela paní Ludmila medaili za živé projevy víry. Dostalo se jí vděčnosti za obětavé a nezištné služby ve prospěch udržování tradic a za podporu duchovních aktivit ve prospěch nejenom farního, ale i celospolečenského života obce.

V roce 2012 si některé z našich členek i soutěžně zatančily. Jedna z Marijánek i se svou rodinou reprezentovala naši obec krojovým oblečením při nesení obětních darů při dožínkové pouti v Blatnici u sv. Antonína.

p. Mikulčíková s P.Viliamem Gavulou

A čím nás může potěšit závěr roku? Chceme podpořit Farní retrosilvestr, připravujeme se na Adventní koncert v Těšnovicích a na Zpívání u Vánočního stromu . Konec roku oslavíme zpěvem České vánoční mše od J. J. Ryby.

Požehnané svátky vánoční a osobní spokojenost do nového roku vinšují

M a r i j á n k y

Rok 2012 a Mužský sbor z Vacenovic o. s.

S příchodem roku 2012 přišel do našeho sboru dvanáctý člen – Pavel Kreml. Blíží se rok 2013 a já si v duchu kladu otázku – bude nás za rok třináct? A kolik nás bude třeba v roce 2020? No, necháme se překvapit.

Ale vraťme se zpět na úvod tohoto roku. Již 4. února jsme přivítali na 8. Předfašaňkovém setkání mužských sborů ve Vacenovicích kamarády zpěváky z Bořetic, Dubňan, Kunovic, Milotic, Moravan u Kyjova, Prušánek, Ratíškovic a Rohatce. Setkání mělo opět jedinečnou atmosféru. Jsme rádi, že se u nás představily nejen již známé sbory, ale i chlapi, kteří zpívali ve Vacenovicích poprvé. Na setkání zazpívaly samozřejmě i ženy. A to Marijánky a duo Jana Blahová a Veronika Foltýnová. Svoji premiéru s naším sborem měli i bratři Marek a Martin Poláškovi, kteří doprovodili náš zpěv na klarinet a housle.

Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně.

Setkání mužských sborů samozřejmě nebylo jedinou naší aktivitou ve Vacenovicích. Koncem března vyjelo jedenáct dárců na transfúzku do Kyjova, na akci Daruj krev s mužským sborem. V nemocnici jsme zpívali již posedmé, ale rozhodně ne naposledy. Další společný odběr plánujeme opět na druhou polovinu března 2013 a věřím, že s sebou přivedeme opět nějaké „prvodárce". I letos jsme zazpívali na výroční členské schůzi Českého červeného kříže, opět nejen v rámci oficiální části. Rádi jsme svým zpěvem přispěli do bohatého kulturního programu Farního dne. Nezapomenutelným zážitkem bylo krásně strávené odpoledne a večer ve Žlébkách při předávání čestného občanství sportovní legendě a velké osobnosti paní Daně Zátopkové u příležitosti jejích 90. narozenin.

I náš sbor měl jubilanta. V březnu oslavil 50. narozeniny Mirek Novotný.

Nesedíme však jenom doma za pecí. Pravidelně vyjíždíme reprezentovat Vacenovice nejenom do blízkého okolí, ale i do vzdálenějších krajů. Tradicí je duben, kdy v Dubňanech na Setkání mužských sborů budem. Máj, zpívaního ráj a opět nabité víkendy. Ratíškovice a zpívání uprostřed vinohradů a vinných sklepů na Slavíně, Kunovice s Jízdou králů a našim celodenním zpíváním na rynku před radnicí, Prušánky s Májovým zpíváním v Nechorách a Buchlovice s ranním svítáním a sečením louky v zámecké zahradě.

Před prázdninami jsme ještě stihli Zpívání na zámku v sousedních Miloticích a Předhodové zpívání v Kobylí.

V létě jsme nemohli odmítnout pozvání do Moravské Nové Vsi pod hodovou máju. Nechyběli jsme samozřejmě ani v Hroznové Lhotě na Folklorním odpoledni. Na Zarážání hory do Vlkoše bysme došli aj pěšky, ale přiznáváme, že na krásný podvečer pod búdama jsme se nechali raději zavézt autem. V Lanžhotě jsme na Předhodovém zpívání mohli ocenit, že „mája je postavená opravdu zároveň s věžú".

Jako kapesné jsme potřebovali i letos vyfasovat doma eura - jeli jsme totiž do „zahraničí". Do Kuklova již trefíme a atmosféra tam byla opět srdečná. Vítanou novinkou pro nás byla obecní akce do družební Sološnice na Krumpolový deň.

Zvláštní kapitolu naší činnosti představuje příprava na závěr roku se svou adventní a vánoční atmosférou. S adventním koncertem jsme zavítali do kostela v Těšnovicích u Kroměříže. Pro nás milou tradicí je zpívání adventních písní a koled v domovech důchodců v Kyjově, v Čeložnicích a také v Hodoníně. Původně jsme plánovali na 30. prosinec Vánoční koncert v kostele ve Vacenovicích. Letošní rok je však mimořádný tím, že především díky obětavosti Libora Mikulčíka se po dlouhých letech nacvičuje i v naší obci Česká mše vánoční od Jana Jakuba Ryby. Toto nádherné dílo vám zazpívá poslední neděli v tomto roce v kostele Božského Srdce Páně ve Vacenovicích Chrámový sbor sv. Cecílie pod vedením Libora Mikulčíka.

Ještě týden před tím vás však co nejsrdečněji zveme na „Zpívání u vánočního stromu". Tato již tradiční akce začne v neděli 23. prosince okamžikem rozsvícení vánočního stromu před Obecním úřadem. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco tekutého pro zahřátí bude připraveno u stromu.

Přijměte rovněž pozvání na neděli 27. ledna 2013, kdy se opět chystáme uspořádat doma ve Vacenovicích IX. Předfašaňkové setkání mužských sborů. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů, abyste měli možnost zhlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům, patří velký dík za přízeň.

Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2013.

Mužský sbor z Vacenovic o. s.
Zdeněk Novotný

Jízda králů Kunovice

Ze života SZPO ZO Vacenovice – Setkání na Hoře Matky Boží v Králíkách

Už od výroční členské schůze našeho vacenovického Svazu zdravotně postižených občanů v lednu 2012, jsme se těšili na týdenní pobyt v Králíkách – Dolní Hedeči. Přihlásilo se hodně členů, takže jsme zajišťovali jak pobyt, tak autobus. Poutní dům Králíky nám nabídl velmi výhodné podmínky ubytování, včetně plné penze od 2. do 8.7.2012 v hodnotě 2400,- Kč. K tomu cena za autobusovou dopravu tam i zpět a vyšlo to na každého člena 2 700,-, když stovkou navíc se podílela naše organizace. Nakonec se nás na výlet vydalo 40 + náš pan řidič Staněk Novák z Rohatce.

Už zdálky nás vítaly věže baziliky Matky Boží na hoře. V poutním domě na nás čekal náš domácí pan Kubiš, také personál kuchyně a celého stravovacího zařízení. Rychle jsme na předem připravené pokoje odnesli zavazadla a už v jídelně zasedli k připravenému obědu. Pochutnali jsme si, vybalili kufry a hned se vydali na prohlídku okolí. Samozřejmě, nejvíce nás lákala bazilika a k ní přilehlé prostory. Matička Boží v zlaceném snímatelném rámu nad hlavním oltářem a nad ní krásný obraz Nanebevzetí P.M. A další sochy a oltáře. Po malé pobožnosti jsme si udělali Křížovou cestu po ambitech okolo kostela, z něho vyšli na nádvoří poutníků a zastavili se i v unikátní kapli Sv. Schodů. Někteří ještě po kratším bloudění našli Mariánský pramen v lese dole, někteří si vyšli na obhlídku okolí. A už zase večeře a po ní jsme si pozpívali ve společenské místnosti. To už venku bouřilo, blesky a hromy, a velký liják. Ráno však mlhy a po nich opět vykouklo sluníčko, všechno se lesklo, krásně zelené louky s kravičkami, ba i kohouti a slepice se volně pohybují třeba i přes silnici a musí

na ně řidič zatroubit, aby nemusela být „slepičí polévka". Po snídani se chystáme na výlet do Polska. Po příjezdu do KLODSKA se nejdříve stavíme v tržnici, ale zdá se nám všechno drahé a nic moc, tak některé tetičky si koupily „kostelové" kabelky, někteří nějaké to tričko či halenku a také ovoce, třešně, jahody či borůvky. A pak už sjedeme do starého města. Při procházce kolem rekonstruovaných, památkově cenných domků přicházíme na Františkánské náměstí s kostelem Panny Marie, kde si chvíli odpočíváme a rozjímáme i zpíváme. Kocháme se pohledem na interiér kostela, kazatelnu, sochu Kladské madony, Madonu s čížkem, desku biskupa Arnošta z Pardubic, zakladatele kostela atd. Před kostelem si prohlížíme sochu sv. Františka s Assisi, přecházíme nad říčkou MLYNOVKOU po gotickém mostě sv. Jana, který spojuje staré město s historickou částí zvanou ostrov Piasek. Most má být z roku 1281, tento letopočet je vytesán pod sochou Krista na kříži. Sochy měly být osazovány až v 17. a 18. století. Jednalo se o dary zámožných měšťanů. Fotíme se u jednotlivých soch: Pieta (P.M. S tělem ukřižovaného Krista), Svatý Václav naproti soše sv. Františka Xaverského, což mělo zdůraznit podobnost obou postav. Dále Sv. Jan Nepomucký, jehož sochy většinou zdobí mosty a mají chránit před povodněmi. Kristus na kříži – socha Krista a sv. Maří Magdalény , pozdně barokní sousoší je pravděpodobně nejmasivnější skulpturou na mostě - Svatá trojice a korunování Nejsvětější P.M. Přes další náměstí se chceme dostat ke kostelu Nejsvětější P.M. Ale chytne nás takový liják, že se porůznu schováváme v obchodech a podloubích. My jsme vlezli do obchodu s devonciemi a je tu nepřeberné množství sv. obrázků všech možných velikostí, tvarů a barev, dokonce si některé chtěli i něco koupit, ale nebrali české peníze ani eura, jenom polské zloté. Tak nic. A nepřestává pršet, kamenná cesta z kopce dolů je kluzká, tak raději pomalu scházíme k autobusu. Ten nás přiváží k našemu přechodnému domovu a ejhle, tady už opět svítí sluníčko a je krásně. Tak po obědě sjedeme dolů do Králík a díváme se po pamětihodnostech městečka. Kostel sv. Michaela Archanděla je zavřený a opravuje se. Na náměstíčku jsou pěkné barokní domy fary, spořitelny, radnice, Sloup se sochou P.M. a hotely. V parkovém stínu na lavičkách si vychutnáme zmrzlinky a nanuky a pak že už jdeme k autobusu. Ale potkáváme levnou obuv a tak hrrrr...na ni. Kožené sandály slevněny na polovičku a tak „nekup to...!. No koupili jsme. Utraceno máme, tak zase autobusem nahoru k Matičce Boží. Však když se s tetičkami jdeme podívat na vyhlídku k „rytíři Frantovi" tak jim pohled na tu krásu kolem evokuje další písničku „Krásný hled je na ten boží svět....."., i když některé použíjí i jinou srandovní verzi, že? Chodíme se podívat na blízký hřbitůvek s márnicí, na němž mají své místo řádové sestřičky, které zde kdysi žily. A nacházíme známá jména – sestřičky Šťastná a Výletová a tak nám starší vyprávějí, z kterého že je to vacenovického rodu. Ve středu dopoledne se jedeme podívat do Velkých Losin, někteří do zámku, někteří koupat do termálů a někteří ještě do výrobny ručního papíru. „Jak naschvál" termály mají sanitární den, tak si tato skupinka a ti, kdo si netroufli po schodech nahoru do krásného zámku, zaplatí 80,- Kč za projížďku otevřeným vláčkem městečkem, parkem, kolem lázní a zpět k zámku. Tady se sejdem, autobusem sjedem do středu Losin, jedni na zmrzlinu, na zákusek, pivo či kafíčko. A ještě objevili levné cukrovinky a po 30,- Kč lázeňské oplatky, tak znovu hr do obchodu a autobus chvilku počká, i když stojí tam, kde by neměl...Prohlídka zámku byla moc pěkná a zajímavá, vlastnili jej i Žerotínové, kteří byli majiteli bzeneckého panství, pod které patřily i Vacenovice. Jsou zde knihy se zápisy o čarodějnických procesech, staré obrazárny, kazetové stropy, původní dřevěné podlahy, tapisérie s mýtickými náměty apod. Na nádvoří jsme se pofotili s trpaslíky, různými postavičkami, které zdobívali nádvoří s kašnou. Doma večer další bouřka, některé chytla na vycházce k rozhledně Val, taktak, že doběhli, a někteří vlastně nedoběhli a do niti zmokli. Zítra bude „Cyrilka" a tak na doporučení pana domácího pojedeme na pouť do hraničního místa Neratov. **Kostel Nanebevzetí Panny Marie** je kostel stojící nad vsí Neratov v Orlických horách. Kostel byl postaven v roce 1723. Dlouhý je 48 m, široký 19 m a výška činí 18 až 20 metrů. Průčelí se otevírá na jih, kněžiště pak směřuje na sever (severo-jižní umístění). Dle starých kronik toto umístění způsobovalo, že na Boží hod vánoční dopadaly paprsky slunce rovnou na svatostánek.

Dne 14.8.2011 byl zařazen mezi poutní místa královéhradecké diecéze. První dřevěný kostel byl v Neratově (tehdejší rokytnické panství) postaven v souvislosti s příchodem prvních osadníků (skláři německé národnosti) někdy kolem poloviny 16. století.V prvních letech 17. století byl tento kostelík rozšířen a změněn (dokončen kolem r.1603) na prostestanskou modlitebnu. Pak dochází k postupné rekatolizaci. Na počátku šedesátých let 17. století dochází k vytvoření pověsti poutního místa. Následně v letech 1667-1668 byl na místě původního dřevěného kostelíka postaven nákladem převážně okolních, kladských obcí nový, tentokrát již kamenný kostel. Do dnešních dob se z něj dochoval pouze presbytář - je to dnešní hřbitovní kaple. Kostel na konci druhé světové války vyhořel, když byl zasažen protitankovou střelou vypálenou vojákem Rudé armády. Požárem byla zničena střecha, dřevěné schodiště, hodinový stroj a zvon. Koncem roku 1957 spadly promáčené klenby a kostel byl navržen na demolici. K demolici díky nedostatku finančních prostředků nedošlo a kostel byl v roce 1989 zapsán na seznam kulturních památek. Od roku 1990 se v kostele pořádaly bohoslužby nejdříve pod „otevřeným nebem", v současnosti je již kostel zastřešen částečně prosklenou střechou. Toto všechno a mnohem více nám po mši sv., kterou za nás, poutníky z Vacenovic sloužil, vyprávěl Mons. Josef Suchár. Člověk obětavý, který dokonce podobný kostel zajišťoval postavit i v Indii a u nás založil výzvu „1000 Josefů" a tak sesbíral dost peněz na všechny akce, které potřeboval doplnit na prostředky z evropských fondů. Náš obdiv ke Sdružení Neratov, které zajišťuje práci i život dosídleným osadníkům a to rodinám s adoptovanými dětmi a potřebným např. maminky s dětmi apod.

Domů jsme jeli nadšeni a cítili se požehnáni a tak nějak slavnostně. Naše poděkování uslyšel i řidič autobusu pan Stanislav Novák za bravurní jízdu všemi těmi serpentýnami a cestami necestami, kterými nás bezpečně přivezl domů. Pak jsme odpočívali, po obědě si zašli pro vodu k Mariánskému prameni, kde je úžasné posezení před sochou a vyvěrající svatou vodou. Pomodlili jsme se, pozpívali mariánské písničky, naše tetičky křížkem na čelo obdarovali postiženou dívku, která si o to řekla. Jak je nám tu dobře, chládek, tekoucí studená a chutná vodička, stromy vysoké, že nebe nevidět. Nabereme vody do petek, do ruksaku na záda, berle do rukou a jdeme k nám nahoru. Ochotný pan vedoucí už nám nachystal dřevo i opékací tyčky na táborák, vedoucí kuchyně ochotně nakoupil v Polsku klobásky a chleba a po večeři už se všichni scházíme dole pod poutním domem, přineseme ještě umělohmotná křesílka, nějaké lavice jsou tu kolem a zapalujeme hraničku. Kolik písniček přeletělo nad ohněm a kolik pohárků vínečka, ořechovky i ve džbánku přineseného pivečka jsme si navzájem předali. Pojedli, popili a dobrá nálada nám vydržela téměř k půlnoci, kdy se rozcházíme do svých pokojů. Krásně prožitý svátek sv. Cyrila a Metoděje, skoro jak na pouti. V pátek dopoledne se vypravíme na výlet do městečka Žamberk. Projíždíme přes Červenou Vodu a dále nás pan řidič nechá vystoupit před hrází Pastvinské přehrady. Po ní přecházíme pěšky, hledíme na pěkné prostředí, koupaliště, pláže, šlapadla i loďky, sledujeme plavce i koupající se lidi. Za hrází zase nastoupíme do autobusu a jedeme do Žamberku. Vysedneme na náměstíčku, kde je kašna s kovovou fontánkou, sousoší Kentaur unáší Nymfu. Hned vedle v parčíku stojí Mariánský sloup se sochami sv. Anny, sv. Felixe, sv. Rocha a sv. Antonína Paduánského. V 1. patře pak na pilířích sochy sv. Václava, sv. Vařince, sv. Floriána a sv. Jana Nepomuckého. Vrcholová plastika – P. Maria Immaculata s lilií, na zeměkouli s hadem. Sv. Jan Nepomucký stojí ještě na mostě nad dolním městečkem pod zámkem. V zámku, který byl v restituci navrácen baronovi Parisovi, je umístěna škola a kaple prý se otevírá pouze při rodinných slavnostech šlechty. Z náměstíčka vidíme modré věže kostela a tak se jdeme podívat. Je to kostel sv. Václava, na jehož hlavním oltáři je obraz z r. 1741 – Zavraždění sv. Václava. Na jednom z dalších oltářů vidíme krásný obrázek sv. Antonína Paduánské-

ho z r. 1730 od Petra Brandla. Na fresce uprostřed stropu jsou ikony sv. Apoštolů a další chrámové doplňky. Na všechno hledíme přes mříže, protože kostel se opravuje. Tak sv. Václavu zazpíváme hymnus, pomodlíme se a jdeme dál. Naproti je kostnice P. Marie Bolestné, avšak nahlížíme také jen přes dveřní okénko. Rodný dům Prokopa Diviše jsme nenašli, protože se nám nechtělo chodit. Ještě se rozhlížíme po zámeckém parku a domlouváme se s domorodou paní, která nám popisuje jak město, tak nevýhody bydlení v krásném prostředí Divoké Orlice, která je často zaplavuje. Někteří už sedí pod baldachýnem na pivě, někteří nakupují ještě nějaké drobnosti pro děti a vnoučata a tak v malém obchůdku se smíšeným zbožím potkáváme starého pána, který prý sloužil za vojáčka v Hodoníně. Zpět odjíždíme tak, abychom se včas dostali k obědu. Odpoledne každý tráví jak chce, procházky jsou tu moc pěkné, prohlídka ambitů s obrazy, sochami a kryptou, v níž byli pochováni zdejší redemptoristé, někteří navštívili památník obětem internace řeholníků, popis politických procesů v 50. letech, ukázka vyšetřovny včetně táborů nucených prací apod. Někteří znovu jdou na rozhlednu Val kolem statku s mnoha kravami, býky i koňmi, vylezeme až nahoru, krásná vyhlídka, ale už zase hřmí, tak trapem domů kolem hřbitůvku, abychom nezmokli. Po večeři se raději sejdeme zase ve společenském sále na zpívání a povídání, otevřenými okny vidíme blesky rozzářené hory, prší, aby ráno bylo zase pěkné. Sobotu si užíváme ještě procházkou třeba k „Frantovi", který nás na kopci vždycky první vítá a připravujeme se na mši sv. v bazilice na Hoře Matky Boží v 11 hod. Ještě před tím růženec a zpovídání, naše tetičky se nastrojily do stejnokrojů a šatek a slavnostně prožíváme mši sv. u nás. Poprosili jsme otce, aby v přímluvách vzpomněl i poutníky a jejich rodiny z Vacenovic, kněz opravdu vzpomněl, ale trochu se přeřekl, prý poutníci z Vacova. No nic, my víme, že je to za nás a naše blízké. Pak nám ještě mimořádně umožnili uctívání Matky Boží. Za oltářem je zvláštní zařízení, které spouští obraz Milostné P. M. v pozlaceném rámu, ten kněz položí na obětní stůl a po zpívané litanii přistupujeme, klaníme se a děkujeme. Krásný zážitek. Když vycházíme z kostela, řadí se před ním svatební průvod. Družba hraje na kytaru a zpívá „Zaspala nevěsta". Tak se ho zeptám, jestli raději nechtějí, abychom jim zazpívali my, tu naši „nevěsto milá, skloň hlavěnku". Že ano, tak se rychle dáváme dohromady a zpíváme nevěstě. Všem se to moc líbí a tak se družby zeptáme, zda můžeme i po obřadě „zatahovat". Bylo povoleno, tak se rychle chystáme, co uděláme. Od pana domácího si půjčíme panenku, zabalíme ji do podhlavníku, půjčují nám stuhu i košík na vybírání pro nevěstu. Anežky se nastrojí za figury „panimámy i cigánky s děckem" a jdeme na věc. Už vycházejí hlavní branou po mariánském schodišti a my znovu zpíváme „Šťastnou cestu jsme dnes měli". Děvčata zatahují a vybírají do košíku. Cigánka ženichovi Lojzíkovi připomíná, že je třeba vyplatit děcko, o které se nestaral. No, řekla bych, že ženich ani nevěsta to nečekali a ten poloúsměv na jejich tvářích byl dost nejistý, co se to vlastně děje. Pak všichni pochopili, že je to sranda a už celá svadébka s námi zpívala „Už sa tá lavečka před naším zlámala". Dostali jsme i výslužku, celé osazenstvo si vybralo z malinkých, krásných a dobrých zákusků. Někteří naši už netrpělivě čekali, kdy skončíme tu komédu, abychom mohli vyjet na náš poslední výlet a to jedni na výšlap na Křížovou horu v Červené Vodě, druzí do vojenského muzea a bunkrů v Králíkách. Autobus nás dovezl na výchozí body a tak jsme putovali. Co jsme si to jenom vymysleli, 3 a půl kilometru do hrozného kopce, kde jsme lezli téměř po čtyřech, funěli a potili se, až hrůza. Ale ta odměna na vrchu stála zato. Pohled na krajinu kolem chytá za srdce. A to ještě 120 schodů na rozhlednu, kde je popis všech vrcholů kolem, Kralický Sněžník, Šerák apod. Na hoře býval kostelík, ze kterého zbyl jen starý pískovcový kříž a malovaná křížová cesta. Nově je zde vybudován mramorový obětní stůl a kolem dřevěné ambity s lavičkami. Prý se tady konají poutě, ale chodí se jinou cestou, po které jsme se pak vydali dolů i my. Ještě si smlsneme tu na borůvkách, tu na malinách, ale už nás zase popohánějí blesky a hromy, tak se pustíme dolů ne po cestě, ale po posečené louce ke kostelíku se hřbitovem. Ještě nahlížíme do kostela přes mříže, ještě se ohlížíme po hřbitůvku a smuteční obřadní síni, ale to už zase začíná krápat. Vytáhneme deštníky a poklusem k autobusu, taktak jsme to stihli. Zase lejavec nás provází až domů, vyzvedneme u vojenského muzea zbytek posádky a než dojedeme domů, opět vyráží z mraků sluníčko. Střídavě oblačně, ale děvčata ještě neodolají, vezmou na ramena ruksaky a kabele, do nich prázdné petky a jdou k Mariánskému prameni nabrat svatou vodu, abychom mohli podarovat naše domácí. Večer sbalíme kufry, připravíme se na brzkou snídani a po ní jedeme po cestě domů na malou pouť do Suchdola -Jednova. Tady je vybudovaná krásná Mariánská zahrada, na kterou prý některé naše farnice přispěly. Tak teď už se v ní projdeme. Vprostřed stojí socha Panny Marie, po její levici v životní velikosti a opravdu sobě velmi podobný v tváři i v gestech sv. Otec Jan Pavel II, ve středu nahoře kříž s Kristem a po schodech vpravo připravena zahrada s podstavci pro budoucí sochy. Všude květiny, dole lavečky, kde si posedíme, porozjímáme i zazpíváme, než půjdeme na 10.30 hod do kostela na mši sv. V kostele zasvěceném P.M. Bolestné, na hlavním oltáři ve zlaceném rámečku „Pieta" a nad ním socha P.M. v modrobílém rouše. Necháme sloužit mši sv. i za nás poutníky z Vacenovic a po mši se s Matičkou ještě loučíme písní. Všímáme si intarzovaného obrázku na skle nad hlavním vchodem – Navštívení P.M. sv. Alžběty, obě dvě mají zárodky děťátek v těle. Ještě je zde před kostelem pouťové zboží, tak turecký med, nějaké to pouťové srdce a jedeme do Prostějova na oběd, který jsme si v sobotu zamluvili na 13 hod. H Club je na nás připraven, usazují nás ve vyhřáté místnosti, ale nachystali nám dobrý oběd s polévkou, řízek s bramborami a oblohou. Tak si dáme ještě pivečko či vodičku na spláchnutí a už ujíždíme k domovu. V Kyjově vysadíme dvě spolucestovatelky a už vytáčíme telefony, aby pro nás naši domácí přijeli k autobusu. Šťastně jsme připutovali domů, všichni zdraví a čilí. Už po cestě jsme si říkali, že Pán Bůh nás má rád, když nám dopřává vidět tolik krás, zažít tak pěkné společenství a tolik duchovního občerstvení. Tak děkujeme a prosíme i nadále: Na cesty s námi vycházej Pane".

Za pěkné společenství děkuje a k očekávaným Vánocům hodně zdraví a lidského porozumění i radosti za celý regionální výbor Svazu zdravotně postižených občanů přeje Marie Měchurová

SZPO u Mariánského pramene

SZPO v bazilice na Hoře Matky Boží v Králíkách

Odborný lesní hospodář

Vážení spoluobčané, vloni na podzim jsem se stal odborným lesním hospodářem Obce Vacenovice. Práce OLH spočívá v plánování a organizování lesnických prací, mezi které patří pěstební a těžební činnost, ale také ochrana porostů proti škůdcům. Pár základních údajů o lesích Obce Vacenovice: lesní pozemky mají rozlohu 122,55 ha a sestávají ze dvou větších celků. Jižně v těsném sousedství obce, při cestě na Rúdník, se nachází část zvaná Doubrava a severně od obce směr Vlkoš les zvaný Okorály. Věková i druhová skladba lesa je značně nevyrovnaná. Převládají porosty přesahující věk 80-ti let. Hlavní dřevinou je borovice lesní na ploše 61%, dále dub letní 10%, olše lepkavá 7%, topoly 5%, smrk ztepilý 3%. Z ostatních dřevin jsou okrajově zastoupeny akát, jasan, lípa, bříza, habr aj. Většina lidí si myslí, že práce v lese si určuje hajný sám, opak je pravdou. Práce v lese se řídí lesním hospodářským plánem (LHP), který je něco jako „bible lesníka". Sestavují ho odborníci z odboru lesnictví a ochrany přírody vždy na dobu 10 let (u nás na období 2007-2016). Každý OLH je povinen se LHP řídit. Jsou zde stanoveny rozmístění a výše těžeb (těžba stanovená LHP 8070 m3), minimální plošný rozsah výchovných zásahů v porostech do 40 let (28,55 ha prořezávek a probírek), druhy a počty dřevin používané při zalesnění a spousta jiných informací, dle kterých se hospodaří. Nejčastější dotaz, který zodpovídám, se týká těžby dřeva. Lidé v dnešní době jsou velmi citliví k jakýmkoliv velkoplošným zásahům do lesa. V souladu s tímto názorem se snažím velké komplexy stejnověkého lesa určeného k těžbě (jako např. porost nalevo od Rúdnické cesty) pomalu připravit na budoucí obnovu. Vnímavý návštěvník lesa si jistě všiml pomalu vznikajících kotlíků mladého lesa, který se rozšiřuje na prosvětlených místech. Cílem je podporovat přirozené zmlazení borovice s dosazením listnatých dřevin, hlavně dubů, lip, habrů a bříz. Výsledkem bude smíšený les, který se bude pomalu rozrůstat na úkor přestárlého borovicového porostu bez vzniku holiny a bude tak neustále plnit i ostatní mimoprodukční funkce. Za tímto účelem jsem připravil i projekt s názvem „Zlepšení druhové skladby v lesích Obce Vacenovice", kdy se 90% všech nákladů hradí z prostředků Operačního programu pro životní prostředí z fondů EU. Spousta občanů se též podivovala nad rychlostí, s jakou se na rozhraní let 2011 – 2012 provedli ze zákona povinné prořezávky a probírky do 40 let. Je pravda, že se mohli rozložit průběžně a do konce roku 2016. Důvod je prozaický – finance. V roce 2012 totiž skončil program dotací z Ministerstva zemědělství ČR a v dalších letech nikdo neví, zda a v jaké míře bude pokračovat. Z tohoto programu se nám podařilo na tyto výchovné zásahy čerpat částku přesahující 400 000,-Kč, kdy kontrola z MZ nenašla jediné pochybení co do kvality a rozsahu a částka byla přiznána v 100% výši. Les má obrovskou hodnotu nejenom jako zdroj dřeva, ale také kvůli svým mimoprodukčním funkcím, ke kterým patří zejména funkce rekreační. Jelikož bydlím u lesa, jsem svědkem, jak jsou aktivity v lese populární nejen pro místní, ale i pro lidi z širokého okolí. Je to jedna z největších deviz, co máme, a proto se musíme všichni snažit předat je příštím generacím v co nejlepším stavu. Na závěr mám jeden nápad, jak bychom vypěstovali kladný vztah našich dětí k lesu a přírodě obecně. Chtěl bych, aby při vítání do života byla každému novému občánkovi věnována sazenice stromku, kterou bychom vysadili na předem určené místo. U stromku by byla cedulka se jménem dítěte a údaje o dřevině. Děti by se potom mohli v rámci procházek nebo výuky na stromy chodit dívat, učit se je rozpoznávat a kontrolovat, jak rostou zároveň s nimi. Právě hledáme vhodné místo.

S pozdravem Lesu zdar! Přeji vám hodně krásných chvil strávených v přírodě.

Ondřej Šimeček

Do lesíčka na čekanou...

Vážení spoluobčané,

končí rok, jehož závěr byl pro místní myslivecké sdružení velmi důležitý. Jednalo se totiž o další využití naší honitby. Jsme velice rádi, že výbor honebního společenství pronajal tuto honitbu znovu nám, vacenovickým myslivcům, za což jsme mu velmi vděčni.

Myslivost má v naší zemi dlouholetou tradici, kterou nám závidí celý svět, proto také byla letos zapsána na seznam nehmotného kulturního dědictví Unesco.

Myslivost není jen lov. Je především o blízkém vztahu člověka k přírodě, péči o zvěř, o její potřeby a také o dodržování zvyků a tradic, které jsme převzali od našich předků a předáváme je dál našim následovníkům.

Když se sejde myslivec s myslivcem, vždy se řeč stočí na zážitky z lovu nebo na dávné i nedávné myslivecké příhody, vesměs veselé, některé až po letech… Mnozí hrdinové těchto příběhů nejsou už mezi námi, ale díky tomuto s námi zůstávají dodnes. Dovolte mi tedy zavzpomínat:

V době, kdy náš revír sahal až po Littner, což je velmi dávno, se dva kamarádi vydali autem na lov srnce. Jak lov dopadl už nevím, ale při cestě domů byla už tma a naši lovci patrně překročili bludný kořen. Po delším bloudění konečně vyjeli z lesa. „Tady už to poznávám, už jsme na Hantálech!" zvolal první. V tom před nimi zahoukal a projel vlak. „Ná ty….. , odkdy jezdí přes Hantále vlak?" opáčil druhý. Ti dva kamarádi totiž vyjeli ve Bzenci. Domů se už raději vraceli po hlavní silnici.

Nebo se také stalo v dobách, kdy ještě na Silvestra nebyly ohňostroje, že jeden z nás chtěl přivítat Nový rok výstřelem z pušky a podařilo se mu přestřelit drát elektrického vedení. To byl náš první ohňostrůjce v dědině…

Další příhoda nás zavede do doby nedávné. Při hlavním honu v sousední honitbě, kde jsem byla jako host, byla v lese nalezena poškozená nafukovací panna. Jeden z místních členů si netížil tuto erotickou

Takové byly výřady zveře dříve....

...a takové jsou výřady zvěře nyní.....

pomůcku v životní velikosti tahat do konce honu za sebou. Ke všeobecnému veselí byla tato umístěna na výřad jako kuriózní úlovek… Poté ji vtipálek sbalil a uložil do košíku na kole svému nic netušícímu staršímu kolegovi, který se jel domů převléci. Marně jsme ho čekali na pohoštění po honu. Jeho žena asi neměla stejný smysl pro humor. A takových zážitků má každý spoustu.
Ještě bych chtěla objasnit, proč je ve Vacenovicích ulice „Myslivecká". Byla zde totiž největší koncentrace myslivců v obci. Byli to: Martínek Alois st., Martínek Alois ml., Martínek Jaroslav, Nivnický Oldřich, Nivnický Václav, Štica František a Petrucha František. Teď tady žiji já a jsem vděčná, že jsem všechny jmenované znala už jako malá a vyrůstala s nimi v mysliveckém prostředí.
Dále chci poděkovat vedení Obce Vacenovice za poskytnutí příspěvku na činnost a dobrou spolupráci, která bude jistě pokračovat i nadále.
Na závěr přeji všem spoluobčanům klidné a pohodové prožití vánočních svátků a do nadcházejícího roku pevné zdraví, spoustu štěstí, mnoho rodinné spokojenosti, pracovních úspěchů a samozřejmě řadu nezapomenutelných zážitků v přírodě.
Myslivosti a lesu zdar!

Za Myslivecké sdružení – pole
Irena Setínská – předsedkyně

ČZS Vacenovice

V roce 1957 byla založena republiková organizace českého zahrádkářského svazu. Oslavám 55. výročí byla v letošním roce věnována řada kulturních akcí. Tradiční košt vín ČZS Vacenovice, který proběhl dne 10. března 2012, byl také z části připomínkou 55. výročí založení ČZS.
Letošní košt byl velmi vydařenou akcí, jak počtem 635 vystavených vzorků, tak počtem téměř 700 návštěvníků. Stále se zvyšující návštěvnost nás nutí k novým pohledům na organizaci koštu. Doufáme, že případné malé nedostatky nekazí potěšení z dobrého vína při posezení s přáteli u cimbálu.
Naši vinaři měli letos možnost představit svá vína také na celostátní výstavě vín ČZS, která se konala 19. a 20. května v sousedním Vracově. Naši vinaři se ani v tak velké konkurenci neztratili a dokonce získali 2 zlatá ocenění a to pan Miroslav Vaculka starší a pan Cyril Dobeš. Také tato výstava byla věnována 55. výročí.
Datum konání celostátní výstavy si většina vinařů a pěstitelů ostatních plodin jistě zapamatuje na velmi dlouhou dobu. 18. květen 2012 totiž teplotami okolo -5 °C v brzkých ranních hodinách zapříčinil pro mnohé katastrofu. Velká část vinohradů a to téměř na celém území Moravy byla, jak se říká „na tabák". Naše Vinohrádky přežily téměř bez úhony. Následující měsíce byly spíš ve znamení sucha, nadprůměrných teplot a přívalových dešťů. Tomu odpovídala také letošní úroda. Ta byla co do množství slabší, ale víno kvalitou jistě předčí ročníky minulé a určitě si za pár let u flašky ročníku 2012 zavzpomínáme, jaký tento rok byl a čím byl výjimečný.

ČZS postřikové středisko

U příležitosti 50. výročí založení ČZS Vacenovice je připravována publikace přibližující historii zahrádkářského svazu ve Vacenovicích.
V sále Hospody u Letochů se dne 19. ledna 2013 koná I. ples vinařů, k tanci a poslechu vám bude hrát dechová hudba Stráňanka s kapelníkem Petrem Houštěm. V hospodě na vás bude čekat vinotéka a Cimbálová muzika z Vacenovic. Všichni jste srdečně zváni.
ČZS ZO Vacenovice vám přeje příjemné prožití svátků vánočních a v novém roce hodně štěstí zdraví a úspěchů v osobním i pracovním

Za ČZS Vacenovice předseda František Ilčík

Připravované akce v roce 2013:
- 19. 1. Ples vinařů
- 9. 3. Výstava vín

Včelařské tradice, zvyklosti, pranostiky a recepty

Místo různých lidstva jedů, dopřej sobě hodně medu.
Kdo čaj s medem pije, nestůně a dlouho žije.
Ten kdo má med v almaře, ten neshání lékaře.
Recept je jen jeden, denně chleba s medem.
Jestli vítr o Vánocích věje, jest v hojnosti dobrá naděje.

To je jen několik málo pranostik, které se váží k medu a ke včelařům. Med neodmyslitelně patří ke každému vánočnímu stolu, ať už v podobě klasické, tekuté na oplatcích, nebo klasické, tekuté v podobě medoviny a punče. A samozřejmě ho hospodyňky přidávají do vánočního cukroví, hlavně do perníčků.
Několik medových receptů:

Vánoční punč.
Suroviny: 3 polévkové lžíce medu, 0,4l červeného vína, 5 polévkových lžic koňaku, 0,3l vody, 4 lžíce pomerančové šťávy, kůra z půlky citronu, skořice, hřebíček
Postup: Do vařící vody dáme skořici a hřebíček a tence loupanou a nakrájenou citronovou kůru. Odstavíme a necháme pod pokličkou asi 5 minut. Přidáme med, pomerančovou šťávu a dobře promícháme, aby se med úplně rozpustil. Necháme vychladnout, přidáme víno a koňak. Rozmícháme a můžeme podávat teplé i studené.

Perníčky – hned měkké
Suroviny: 35 dkg hladké mouky, 12 dkg moučkového cukru, 2 vejce, 5 polévkových lžic medu, 2 lžíce rozehřátého tuku, 1 lžíce kakaa, ½ prášku do pečiva, 2 lžíce perníkového koření
Postup: v míse ze surovin vytvoříme těsto, které necháme asi dvě hodiny odpočinout. Z těsta poté vyválíme různé tvary a pečeme ve vyhřáté troubě na 180^0 asi 8 minut. Po upečení potřeme vajíčkem a po vychladnutí můžeme zdobit.
Poleva: 1 bílek, 15-20 dkg moučkového cukru, citronová šťáva. Dobře utřenou směs dáme do zdobícího sáčku a můžeme tvořit různé ornamenty. Pokud nám perníky chutnají, polovinu jich během zdobení sníme.

Včelaření je práce složitá a odborná a včelaři jsou národem důvtipným a vynalézavým.
Posuďte sami, jak si umí poradit se zloději a lapky.
„Aby včel neukradli, hospodář tu noc ze Štědrého dne na Boží narození o 12. hodině úplně nahý upřede nit, a když ponejprv na jitřní zazvoní, oběhne nahý třikrát okolo včelína a tu nit o včelín otočí, neohlédaje se. Vkročíl-li by zloděj do včelína, spíše nevyjde, až hospodář přijde a ho pustí.“
To znamená, až půjdete na Boží hod na ranní mši a uvidíte pobíhat nahého chlapa s nití v ruce, věžte, že to není úchyl, ale včelař. (zdroj časopis Včelařství)

Krásné prožití vánočních svátků a hodně zdraví celý rok 2013 vám přejí včelaři z Vacenovic.

Oddíl stolního tenisu děkuje sponzorům SK Mogul Vacenovice, Hospodě U Letochů a Janu Fišmanovi za finanční podporu, která byla použita k zakoupení nových dresů.

XV. VŠESOKOLSKÝ SLET 2012

XV. Všesokolský slet 2012 byl vyvrcholením oslav 150. výročí založení Sokola. Je to pro všechny sokoly velký svátek, který se koná vždy každých 6 let. Měli jsme možnost zúčastnit se tohoto sletu s oddílem mladších žáků a žákyní, kteří nacvičili pod vedením Marie Řihákové hromadnou skladbu „Návštěvníci“.
Hlavní dny vystoupení probíhaly na stadionu EDEN – Synot Tip Arena. Do Prahy jsme přijeli již v sobotu 30.6. a ubytovali jsme se ve škole. Celkem se sletu zúčastnilo 7 dětí a 3 dospělí jako doprovod Liběna Lisá, Eva Bařáková a Marie Řihákova, která si také zacvičila skladbu s názvem „Kontrasty“.
V neděli se uskutečnil slavnostní průvod Prahou. Řazení začalo na Václavském náměstí, potom prošel průvod kolem Rudolfina, kde před hlavní tribunou defilovalo přes 15000 sokolů za účasti zahraničních hostů. Zakončen byl na Staroměstském náměstí veselicí pro všechny účastníky. Byl to pro nás nezapomenutelný zážitek, v čele průvodu byly neseny státní a sokolské vlajky spolu s historickými prapory. Lidé stojící na chodníku i z oken na nás mávali a zdravili nás, všude zněla hudba a bylo slyšet hesla „Ať žije Sokol!“
Po celý týden probíhaly zkoušky a generálky jednotlivých skladeb. Přesto nám zbylo dost času i na návštěvu historických památek. Prošli jsme se po Karlově mostě a absolvovali jsme plavbu parníkem po Vltavě. Další den jsme vyjeli lanovkou na Petřín, kde jsme viděli krásné panorama Prahy, navštívili jsme bludiště i obludarium a zamířili jsme k Pražskému Hradu. Tam nás zaujalo střídání hradní stráže, prohlédli jsme si nádvoří i Chrám sv. Víta. Líbily se nám malé krámky ve Zlaté uličce a po Zámeckých schodech jsme se vraceli zpátky na stanici metra.
3.7. se ve večerních hodinách v Tip sport aréně konal již tradiční Sokol Gala. Plně obsazená hala odměňovala cvičící bouřlivým potleskem

Všesokolský slet Praha

a bylo skutečně čemu tleskat. V krátkých podiových skladbách se předvedli ti nejlepší gymnasté a gymnastky, mezi přítomné zavítala i několikanásobná olympijská vítězka a držitelka zlatých medailí Věra Čáslavská.
Ve čtvrtek 5.7. byl ve 21. hodin zahájen I. program, kterého se zúčastnili i naši mladší žáci a žákyně. Od samého začátku provázel cvičení hustý déšť, který však cvičence neodradil a celý program proběhl až do konce. Všichni cvičenci byli promočení, ale bylo na nich vidět velké nadšení.
V pátek 6.7. byl ve 14. hodin zahájen II. program, tentokrát za krásného slunečného počasí. Následoval krátký projev náčelnice a náčelníka ČOS, kteří přivítali a pozdravili všechny cvičence. Na plochu nastoupilo 1544 seniorů – nejvíce cvičenců, cvičících v jedné skladbě s názvem „Jen pro ten dnešní den.“ Byli odměněni bouřlivým potleskem. Mládež se představila v šesti sokolských hromadných skladbách, dále vystoupily folklorní soubory z celé republiky v tradičních lidových krojích.
Na XV. Všesokolském sletu bylo prezentováno to nejlepší, co moderní tělovýchova předvedla: krásná choreografie hromadných skladeb, nádherná hudba i provedení. Měli jsme s dětmi velkou radost, že jsme mohli být při tom. Krásné zážitky si můžeme zopakovat až za 6 let na XVI. Všesokolském sletu.

za TJ Sokol Vacenovice Marie Řiháková

KVASACO Vacenovice

Futsal

Futsalový oddíl hrál v loňské sezóně, tak jako v předešlých ročnících, Okresní Joma ligu Hodonín ve futsalu. V ní se dostal až do play off, ale bohužel skončil po prohře s celkem Futsal Strážnice již ve čtvrtfinále. Nejlepším střelcem minulého ročníku byl s 23 brankami Luděk Mírovský. V okresním futsalovém poháru náš celek skončil ve druhém kole, když byl vyřazen celkem 1. FTD Oranjes Dubňany.

Do letošní sezóny Okresní Joma ligy Hodonín ve futsalu se přihlásilo 10 mužstev. Hraje se každý týden jeden zápas a naše mužstvo odehrává svá domácí utkání v hodonínské sportovní hale Teza.

Již tradičně byl pořádán desátý ročník turnaje v malé kopané Letocha cup. Turnaje se zúčastnilo celkem 26 celků, z nichž byly tři ze Slovenska. Celkovým vítězem se stal nováček turnaje Sgadron ze Znojemska.

Aktuální informace jsou zveřejňovány na našich stránkách www.kvasaco.com.

předseda klubu Ing. Radek Procházka

Šachový oddíl

Šachový klub byl založen na popud dnes již zesnulého p. Františka Ingra na jaře loňského roku, který se s tehdejším kamarádem Josefem Šebestou z Vracova rozhodl ve Vacenovicích učit hrát nejen dospělé, ale i děti a mládež šachy. Na podzim roku 2011 jsme se tedy přihlásili do nejnižší okresní soutěže pod názvem Hodonínský okresní přebor II (OPII). A tak začalo 6. 11. 2011 historicky první utkání proti celku z Domanína. V tomto utkání zvítězil překvapivě náš tým v poměru 4:1 a v šachových kuloárech se začalo mluvit o velké senzaci. A tak jsme šli zápas od zápasu, až jsme pomalu dokráčeli za celkovým vítězstvím v této nejnižší okresní soutěži.

Nová sezóna 2012-2013 nás postavila před otázku, zda přijmout na svá bedra odpovědnost a právo postupu do vyšší soutěže OP I, či zůstat hrát dále OP II. Bylo nám jasné, že v této vyšší soutěži budeme patřit mezi outsidery a i tak musíme celek nutně posílit. A tak se během léta podařilo získat Radomíra Nykla, hrajícího do té doby za Domanín, Jaroslava Chrbolku a Jiřího Náplavu, kteří přestoupili z Ježova a také mladého Lukáše Macka z Ratíškovic, který u nás loni hostoval. Důležitou posilou na hostování je také další dorostenec z Ratíškovic, který ovšem hraje za brněnský Duras a sice Martin Kladňák. S těmito posilami jsme se rozhodli do vyšší soutěže nastoupit. V současné době jsou odehrána 3 kola, která pro náš celek nedopadla podle našich představ a jsme zatím bez bodového zisku. Protože se během léta našli další zájemci o šachy, rozhodli jsme se postavit také „bé" družstvo do soutěže, kterou jsme loni vyhráli, a to OPII. Tato soutěž má za sebou 2 kola a náš tým má zatím plný počet bodů.

Nedílnou součástí šachové hry jsou individuální turnaje, kterých se může každý hráč účastnit dle libosti. Přes zimu se někteří naši členové zúčastnili turnaje v Brně, jehož cílem bylo hlavně získat první zkušenosti a uhrát si nějakou výkonnost. Nejlépe z našich se umístil Jiří Neduchal, a to na 6. místě, Lukáš Macek pak na 31. místě z celkového počtu 63 hráčů. Do turnaje zasáhli i další dva členové, a to Jirka Blaha a Petr Bělík.

Další turnaje nás čekaly o prázdninách, a to zejména v Brně a ve Starém městě, kde si také naši borci nevedli špatně a v některých momentech dali o sobě vědět. Zejména pak mezinárodní turnaj ve Starém Městě je velkou a uznávanou akcí, které se účastní velmistři i mistři z Česka i Slovenska a také z bývalých Sovětských republik. Lukáš Macek se ještě nedávno účastnil Mistrovství Moravy a Slezska do 16-ti let a následně na to také dalšího velkého mezinárodního turnaje v Brně, kde v silné konkurenci skončil na 50. místě ze 75 hráčů.

V současné době se také věnujeme dětem z místní základní školy a těm, které projevily o šachy zájem, poskytujeme bezplatnou výuku. Za nějaký čas si svůj dosavadní šachový um mohou děti vyzkoušet naostro na dětských turnajích v Brně a Břeclavi. Nyní má náš šachový klub 17 členů nejenom z Vacenovic, ale také z Ratíškovic, Milotic a Vracova.

Každý, kdo by se chtěl více informací o nás, si může přečíst neustále se rozvíjející náš blog: www.sachyvacenovice.blog.cz

Na závěr bychom chtěli poděkovat Obci Vacenovice a Hospodě U Letochů za podporu v naší činnosti.

Martin Macek, Jiří Neduchal

SK Mogul Vacenovice podzim 2012

SK Mogul Vacenovice je nejmasovější organizací naší obce. Má 270 členů, z nichž je přes 100 aktivních sportovců a 48 je v mládežnických kategoriích. Organizaci činností 8 družstev kopané a 4 družstev stolního tenisu řídí 13-ti členný výkonný výbor, který se schází pravidelně 1x týdne.

Na ukončení minulého ročníku, který se ze strany A mužstva moc nevyvedl, protože po 6-ti sezónách opustil soutěž 1. A. třídy, navázaly zdárné oslavy 80 let založení kopané v obci, v rámci kterých bylo odehráno 8 přátelských utkání všemi kategoriemi. Na ní byli oceněni dlouholetí členové oddílu, byla vydána první historická beletrie, zachycující 80-ti letou historii fotbalu, doplněná spoustou fotografií. Byla vyrobena oddílová vlaječka. V rámci oslav proběhla i beseda s oceněnými a zastupiteli družební obce ze slovenské Sološnice a taneční zábava v areálu hřiště.

Do nového soutěžního ročníku 2012/13 byly přihlášeny 3 samostatné oddíly A a B družstvo mužů a družstvo dorostu. Jelikož nastává nedostatek hráčů mládežnických družstev, tak vznikla dohoda mezi naším klubem a FK Baník Ratíškovice, se kterým jsme společně přihlásili družstva starších a mladších žáků, která hrají pod patronací Ratíškovic, 2 družstva starší přípravky a družstvo mladší přípravky, hrající pod patronací našeho klubu. Tréninky a místa zápasů jsou plánovány střídavě a finanční výdaje se dělí. Zastoupení trenéry a vedení družstev je rozděleno, aby nedocházelo k výhodám z jedné nebo druhé strany.

A mužstvo – pracovalo ve složení trenér: Mořický Vladimír, as. trenéra: Broda Luděk, vedoucí: Kašík Přemysl, masér : Konečný Petr.

Rozhovor s trenérem Mořickým Vladimírem

Jak hodnotíte podzimní vystoupení „A" mužstva v 1. B třídě?

Po podzimní části jsme na pátém místě tabulky 1. B třídy skupiny C s bilancí 6 vítězství, 2 remízy, 5 proher a aktivním skóre 27:18. Opticky to vypadá, že bych mohl být spokojen, ale nejsem. Z oněch pěti proher mě dost mrzí hned čtyři, protože dle mého názoru byly prakticky zbytečné. Když se však na to podívám z té lepší stránky, pak mohu říci, že jsem se sžil s mužstvem a troufám si tvrdit, že jsem pochopil nejen mužstvo jako celek, ale i většinu hráčů v něm, což znamená, že mám pro jarní část sezóny na čem stavět

Byl nějaký zápas, který Vás po herní stránce vyloženě zklamal?

Jsem zklamaný po každém neúspěchu a je lhostejno, zda je jím zbytečná prohra či remíza. Navenek ovládám své emoce, ale doma si pak ještě několikrát každý zápas *„přehrávám"* a rozebírám, co bylo špatně, kde jsem selhal já jako trenér, kde jsem měl zasáhnout do sestavy a kde chybovali hráči. Nepočítám-li tedy domácí zápas s Lovčicemi, které nás jednoznačně herně přehrály, pak jsem byl zklamán po zbývajících prohrách i dvou remízách, které byly zbytečnou ztrátou bodů.

Lovčice zatím soutěži jednoznačně kralují, jsou podle Vás vážným aspirantem na postup?

Pokud se nestane nic mimořádného, pak si Lovčice jistě postup ohlídají.

Našel se v mužstvu hráč, který vyčníval nad ostatními?

V mužstvu si vážím každého jednoho hráče a je jich také hned

několik, které považuji za pilíře sestavy a nedovedu si bez nich dost dobře představit A tým. Myslím, že jmenovat netřeba a není to alibismus. Stačí když odpovím, že pilíři jsou prakticky všichni hráči „*starší*" generace.

Trápil Vás nějaký post v týmu, ať už pozice brankáře, obránce či útočníka?

Dost velké obavy jsem měl z nedostatku útočníků - Vacenovice se v minulém roce trápily s velmi špatnou koncovkou. Herně se však chytil Zdeněk Nedvěd, který dával branky hlavně v úvodu sezóny. Vše se ještě vylepšilo po zařazení Pavla Šrédla a o stabilní post v A týmu se hlásí i Marek Bařák, který byl dle potřeby stavěn do zálohy a útoku. Útočná síla však není ideální, takže zde budeme muset hodně zapracovat.

Uvažujete o posílení mužstva nebo dostanou šanci hráči „B" mužstva, popř. dorostu?

Jak jsem naznačil už v předchozí odpovědi - rozhodně se bude třeba poohlédnout po útočníkovi. K druhé části otázky - pokud mi to čas jen trochu dovolí, snažím se pečlivě sledovat zápasy B týmu i dorostu a hodně rád bych zařazoval do sestavy i kluky z „béčka" a dorostu (někteří s námi i pravidelně trénují). Má to jeden háček - výkonnostní rozdíl mezi IV. a I. B třídou je opravdu velký. I proto bych přál B týmu postup o třídu výše. Rýsuje se také jeden (v ideálním případě i 2) návrat hráče, který už řady A týmu opustil a já osobně udělám všechno proto, aby se to stalo. O konkrétních jménech však prozatím hovořit nebudu.

Víte už jak, bude probíhat zimní příprava, chystá se soustředění nebo se budete připravovat v domácích podmínkách?

O zimní přípravě mám už vcelku jasno - letos nenastoupíme do zimního turnaje a bude víc času na trénování. V praxi to znamená 3 tréninky týdně, zimní kondiční soustředění v měsíci únoru a 4 přípravné zápasy před jarní částí sezóny.

S jakým umístěním budete spokojen po jarní části?

Do třetího místa, mužstvo na to potřebný potenciál má.

B – mužstvo : pracovalo ve složení : trenér – Petrucha František, asistent: Frolec Radek st.

(Vedoucí mužstva: Synek Martin). Poprvé se účastnilo okresního poháru, v předkole postoupilo přes Svatobořice B a v prvním kole nestačilo na lídra 3. třídy Hovorany. V soutěži IV. třídy dosahují dobrých výsledků.

Dorost – trenér: Jaštík Marek, vedoucí mužstva: Macháček Michal. Na to, že družstvo hraje v minimálních počtech, jeho umístnění v okresním přeboru je vcelku úspěšné.

Družstva žákovské a přípravky společné s Ratíškovicemi:

V realizačním týmu pracují z našeho oddílu: šéftrenér: Mírovský Luděk, trenéři: Novák Zdeněk, Mišík Marek, vedoucí: Koutský Stanislav, Plášek Radim.

Umístnění družstev po podzimu:

1. B třída sk.C	5. místo	muži A	13	6 2 5	27:18	20
1. tř.sk.C	10. místo	st.žáci	11	2 1 8	19:69	7
1. tř.sk. C	5. místo	ml.žáci	11	6 2 3	39:25	20
OP	3. místo	dorost	13	6 2 5	30:27	20
OP	1. místo	st. přípravka	8	8 0 0	79:22	24
OP	-	ml. přípravka	8	8 0 0	148:19	24
OS sk.B	5. místo	st. přípr. B	9	4 2 3	52:41	14
4. třída	2. místo	muži B	15	11 0 4	47:26	33

Prvotním úkolem letošního kalendářního roku bylo vytvoření nové členské základny, která byla nutná po založení FAČR a zániku ČMFS. Tato akce byla provedena bez nedostatků. V současném období probíhá výměna registračních průkazů, které musí být obnoveny do zahájení jarních mistrovských zápasů. Postupně ještě provádíme dokončení výstavby šatny pro B-mužstvo, upravujeme sklad a místnost správce stadiónu, budujeme osvětlení tréninkové plochy a provedli jsme doplnění klubovny chybějícím gastronomickým vybavením.

Výbor SK Mogul děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu roku 2012 podíleli při zabezpečení chodu a činnosti klubu, buď finanční, materiální pomocí nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržbě v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně, kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocni při zabezpečování sportovního života ve Vacenovicích a zejména všem sponzorům, Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm. Do Nového roku 2013 přejeme všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

Sekretář SK Mogul Vacenovice
Steinhübel Marián

Turnaj přípravek

Střelci soutěžního ročníku 2012/13

	Muži		dorost	Žáci			přípravka	
střelec	A	B		starší	mladší	starší A	starší B	mladší
Nedvěd Zdeněk	6							
Sladký Miroslav	4							
Bařák Marek	3	3						
Vacenovský Tomáš	2							
Jakubíček Michal	2	2						
Příkazský Radek	2							
Příkazský Milan	2							
Grufík Jiří	2							
Kotásek Jan	1							
Bařák Václav	1							
Šrédl Pavel	1	4						
Školař Jan		10						
Anovčin Josef		10						
Macek Jakub		9						
Nedůchal Jakub		2						
Šimeček Viktor		2						
Novotný Miroslav		1						
Špaček Martin		1						
Nešpor David			11					
Krist Martin			7					
Miléř Martin			3	9				
Bábíček Jakub			3					
Lunga Roman			2					
Polách Marek			1					
Pavlík David			1					
Korčák Petr			1					
Spěvák Michal			1					
Petrucha Patrik				6	7	38		
Mačuda David R				1				
Příkaský Martin R				1				
Nedůchal M				1				
Antoš M				1	5			
Marcián David					10			
Zemánek Petr					4			
Koutský Stanislav					4	13		
Přecechtěl David R					4			
Uřičář Jakub R					2			
Lisý Jáchym					1			
Plášek Martin					1	8	16	
Horáček Petr R						6		
Mišík Martin						2	1	31
Blaha Rostislav						3		
Kunka Michael R						3		
Kordula Gilia R						1	3	
Sukup David R						2	5	
Vacula Viktor R							2	21
Ondrouch Šimon R							7	
Chvátal Daniel							1	
Šupálek Michal R							5	
Bílek Lukáš R							4	
Lunga Tomáš R							7	
Šural Vít							1	
Šural Jakub							25	
Gasnárek Matěj R								24
Václavík Petr R								11
Koutský Roman								7
Hajný Filip								20
Koplík David R								4
Toman Vojtěch								5
vlastní	1	3			1			
celkem:	**27**	**47**	**30**	**19**	**39**	**79**	**52**	**148**

R – Ratíškovice M- Milotice

P L Á N zimní přípravy

datum	čas	družstvo	akce	místo
SO 5.1.	13:30	muži A, B, dorost	zahájení tréninků	stadion
	14:00	st. příp. B	OHLP	Lužice
NE 6.1.	12:00	st. přípr. A	OHLP	Lužice
SO 12.1.	8:00	ml. přípr.	OHLP	M. Písek
NE 13.1.	8:00	st. příp. A	OHLP	M. Písek
	12:00	st. žáci	OHL	Lužice
	12:00	ml. žáci	OHL	Lužice
SO 19.1.	8:00	st. příp. A	OHLP	Mutěnice
	9:00	dorost	halový turnaj	Želva Dubňany
NE 20.1.	12:00	ml. žáci	OHL	Lužice
SO 26.1.	8:00	st. žáci	OHL	Lužice
		st. přípr. A	OHLP	Mutěnice
	8:00	st. přípr. B	OHLP	Vnorovy
		ml. přípr.	OHLP	Mutěnice
NE 27.1.	8:00	ml. přípr.	OHLP	Želva Dubňany
SO 2.2.		st. přípr. B	OHLP	Velká n.V
NE 3.2.	8:00	st. přípr.A	OHLP	Želva Dubňany
	13:00	ml. přípr.	OHLP	Želva Dubňany
SO 9.2.	8:00	st. přípr. A	OHLP	Želva Dubňany
		st. přípr. B	OHLP	Kyjov
	20:00		reprezentační sportovní ples	Hospoda u Letochů
NE 10.2.	12:00	st. žáci	OHL	Lužice
	12:00	ml. žáci	OHL	Lužice
SO 16.2.	8:00	St. žáci	OHL	Lužice
ST 20.2.		muži A,	soustředění	Luhačovice
SO 23.2.	8:00	ml. žáci	OHL	Lužice
	12:00	muži A	Krumvíř- muži A	UT Dambořice
SO 2.3.	16:00	muži A	Kyjov - muži A	UT Kyjov
NE 3.3.	8:00	st. přípr. B	OHLP	Strážnice
	12:00	St. a ml. žáci	OHL o umístnění	Lužice
	13:00	dorost	Šardice - dorost	UT Šardice
	15:00	muži B	Šardice- muži B	UT Šardice
SO 9.3.	13:00	dorost	Dubňany - dorost	UT Dubňany
	15:00	muži B	Dubňany B - muži B	UT Dubňany
NE 10.3.	12:00	st. a ml. žáci	OHL o umístnění	Lužice
	14:00	muži A	muži A - Rohatec	doma
SO 16.3.	8:00	st. a ml. přípravka	finále OHLP	TEZA Hodonín
	14:00	muži B	muži B - Vracov B	doma
NE 17.3.	13:00	dorost	dorost - Ratíškovice	doma
	15:00	muži A	muži A - Ratíškovice	doma
SO 23.3.	13:00	dorost	dorost - Miotice	doma
	15:00	muži B	muži B - Milotice B	doma
NE 24.3.	15:00	muži A	Dubňany - muži A	Dubňany

Sbor dobrovolných hasičů Vacenovice

Ani jsme se nenadáli a rok 2012 se blíží ke svému závěru. Jsme v období, kdy je zvykem hodnotit uplynulý rok, potěšit se vzpomínkou na to, co se nám podařilo, případně si připomenout i to, co se podařilo méně a poučit se z toho do budoucna. Ne jinak je tomu i u občanského sdružení Sboru dobrovolných hasičů ve Vacenovicích. Činnost naší organizace v prvním pololetí roku 2012 byla celkem bohatá, jak jsme Vás již informovali v červnovém zpravodaji. Uspořádali jsme soutěž v požárním sportu „Apríl Cup 2012", taneční zábavu „Pálení čarodějnic", které předcházel „Rej čarodějnického dorostu". Nechyběl ani již velmi populární „Dětský den na Hasičském areálu" spojený s „Pohádkovým lesem", který je tradičně pořádán mateřskou školou. Mimo uvedeného jsme byli spolupořadateli několika okresních soutěží v požárním sportu pro děti, dorost i dospělé, které jsou na našem areálu pořádány Okresním sdružením hasičů ČMS.

Největší akcí, jenž jsme v 1. pololetí uspořádali, byl „Bierfest Vacenovice 2012", který se konal 30. června. Akce byla zahájena

v 15 hod. se skupinou Čmeláci, v nabídce bylo 20 druhů neokoukaných piv a další bohaté občerstvení. Pro návštěvníky byla připravena celá řada soutěží, o které byl velký zájem, a bylo zřejmé, že se lidé

přišli dobře bavit. Velkou měrou k dobré zábavě přispěla hudební skupina GENERACE, která ve velkém stylu odehrála večerní zábavu. Přestože se jednalo o první zkušební ročník Birfestu na Hasičském areálu, obešlo se vše i při účasti více než 700 hostů, bez dlouhých front a čekání na pivo. Vzhledem k celkové úspěšnosti akce a zájmu návštěvníků, jsme připraveni ji opakovat i v příštím roce. Zájemci o tuto akci se mohou opět těšit na celou řadu v regiónu netradičních piv, pivní soutěže a samozřejmě i na skupinu GENERACE.

Druhé pololetí letošního roku jsme zahájili již tradičně celostátní soutěží v požárním sportu „Memoriálem Mikuláše Bábíka", který byl součástí EXTRALIGY ČR v požárním útoku. Zúčastnilo se jej 70 soutěžních družstev celé republiky. V neděli po memoriálu následovala výběrová nominační soutěž „Pohár mistrů v požárním útoku", na kterou se nominují a jsou zvány jen nejlepší soutěžní družstva z nejvýznamnější českých hasičských lig. Vzhledem k tomu, že obě soutěže jsou pořádány v jednom víkendu, jedná se o organizačně velmi náročnou akci, jejíž zvládnutí vyžaduje aktivní přístup všech členů a příznivců organizace. Ne vše se při letošním ročníku podařilo zvládnout tak, jak jsme chtěli, vyskytly se dílčí technické problémy, kterých se budeme muset do budoucna vyvarovat, aby tyto soutěže opět patřily mezi nejlepší v republice. Přes dílčí technické problémy je třeba všem, kteří se na přípravě a průběhu soutěží podíleli, touto cestou poděkovat. Vše o soutěžích vč. výsledkových listin zájemci naleznou na www.sdhvacenovice.cz

Poslední týden v červenci bylo na areálu provozováno letní kino, které se těšilo celkem dobrému zájmu našich spoluobčanů. Proto jej chceme zachovat i v příštím roce.

V měsíci říjnu jsme uspořádali poslední letošní soutěž v požárním sportu „Pohár republiky", která je pořádána jako upomínka na vznik samostatného Československa. Jedná se celkem o novou soutěž, která si získává čím dále větší popularitu, o čemž svědčí účast soutěžních družstev z různých koutů ČR i Slovenska. Bližší informace zájemci naleznou opět na našich internetových stránkách.

Naše organizace mimo pořádání akcí na „Hasičském areálu" vykazovala v letošním roce i další bohatou činnost. Jednak je to účast na soutěžích v požárním sportu v rámci okresu a jeho okolí. Zde se nám v posledních letech nedaří navázat na úspěchy z let minulých a ne jinak tomu bylo i v letošním roce. Opět se nám nepodařilo postavit konkurence schopné družstvo, které by mělo potřebnou výkonnost. Z uvedeného důvodu máme již dlouhodobě zájem o nové členy, kteří by měli zájem se věnovat tomuto sportu. Samozřejmě členství v organizaci není podmíněno požárním sportem a velmi rádi mezi sebe přivítáme každého, kdo bude mít zájem na činnosti organizace.

Pokud výkony soutěžního družstva dospělých hodnotíme jako stagnující, zcela opačné je to na úseku mládeže. V průběhu letošního roku se nám podařilo vytvořit kolektiv malých hasičů, který vyvíjí bohatou činnost a zapojil se již i do celoroční hry „Plamen". První soutěže, které se naše děti zúčastnily, byl celookresní závod požární všestrannosti pořádaný v Hroznové Lhotě a náš kolektiv zde obsadil velmi pěkné 5. místo z 21 soutěžních družstev. Je na místě zde poděkovat celému kolektivu dětí za jejich přístup a v neposlední řadě všem vedoucím družstva mládeže včele s Davidem Rančíkem, Martou Kalužovou a Lenkou Kristovou. V současné době děti navštěvují tělocvičnu v Miloticích a připravují se na příští sezónu. Kolektiv má 18 dětí a velmi rádi mezi sebe uvítají další zájemce.

Závěrem našeho hodnocení můžeme konstatovat, že činnost našeho občanského sdružení byla v roce 2012 celkem bohatá. Také pro příští rok již teď připravujeme celou řadu akcí a budeme potěšeni, pokud nás naši spoluobčané poctí svou návštěvou na Hasičském areálu a zachovají nám svou přízeň.

Rád bych touto cestou ještě jednou poděkoval všem našim členům, kteří se podíleli na přípravě a průběhu jednotlivých akcí a zvláště poděkoval i všem našim příznivcům mimo naši organizaci, kteří nám byli nezištně a obětavě nápomocni při pořádání daných akcí. Jsme si plně vědomi, že bez Vás by to bylo o hodně složitější.

V neposlední řadě patří naše poděkování za podporu naší činnosti Obci Vacenovice a našim sponzorům, společnosti Vastas s.r.o., Vacenovice, Pekařství Vacenovice, finančnímu poradci p. Petru Kristovi, společnosti Bábík spol. s r.o., Truhlářství Luboš Foltýn, Kamenictví Dušan Brhel a p. Richter ze společnost RIKBA, jejichž podpory a přízně si velmi vážíme.

Výbor SDH Vacenovice přeje všem svým členům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům pohodový závěr letošního roku a mnoho zdraví, štěstí a rodinné pohody do roku 2013.

Vše o naší činnosti naleznete na www.sdhvacenovice.cz

Pavel Bábík
Starosta SDH Vacenovice

Buďme lepšími lidmi

Každý z nás koncem roku rekapituluje právě uplynulé období. Co se mu povedlo a co naopak ne. Čeho chtěl dosáhnout a co ještě snad v příštím roce dosáhnout chce. A tak vznikají novoroční předsevzetí a barvité plány do příštích dnů, někdy i let. Jeden si přeje více peněz, nové auto, jiný pevnější zdraví či stálejší přátele. Někteří z nás si přejí být lepším člověkem a prospívat těm druhým.

Ptáme se často sami sebe, proč je kolem nás tolik zla a utrpení. Stejnou otázku jako my si položil před 2500 lety nepálský princ Siddhárta Gautama - Budha. Po mnoha pokusech a omylech přišel na odpověď. Můžou za to tři lidské vlastnosti: chamtivost, hněv a neznalost. Co si budeme nalhávat, pravděpodobně v hloubi duše každého z nás aspoň jedna z těchto vlastností sídlí. Otázkou je, co s tím, jak se zbavit závisti a lpění na materiálních statcích. Sám Budha našel cestu k zastavení utrpení na světě a nemusíte zrovna řinčet zbraněmi věrní odkazu, že silám zla stačí, když lidé dobré vůle budou sedět se založenýma rukama, což je jistě pravda. Stačí, když se ponoříme do sebe, do svého já a chamtivost přeměníme ve štědrost, zlobu v soucit a neznalost ve vědění. To je cesta nejen k šťastnějším zítřkům našeho okolí, ale taky k nalezení štěstí a uspokojení sami v sobě.

Čečátko Stanislav

MŠ Indiánské léto

Regionhry Vacenovice

Vánoční koncert s CM Vinár

Vypouštění balonků s přáním k Ježíškovi

Všesokolský slet v Praze

8. Předfašaňkové setkání MS

SZPO pod poutním domem u táboráku

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, 696 06 Vacenovice 243.
Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků.
Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková,
Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci. Náklad: 500 kusů.
Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šiki Kyjov.

8. Předfašaňkové setkání MS

Udělení čestného občanství p. Daně Zátopkové

Marijánky a p. Dana Zátopková

p. Ludmila Mikulčíková a p. Jan Novák s arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem

SZPO zámek Velké Losiny